

BURMESE
CLASSIC
COM

မိုးဝင်း

အနင်းဂိမ်း

မိုးစက်ပိုင်

အနမ်းအိမ်း

မိမိလှူ - ဦးအောင်မိုး (မော်လမြိုင်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၄၁၂၁

အနမ်းခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၀၀၁၁၂

ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)

အမှတ်(၆၃)၊ ဩဘာလမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

အတွင်းနှင့်အနမ်းပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်(၂၂)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။

ကွန်ပျူတာစာပီး - ပြည့်စိုး

အတွင်းဖလှယ် - ကိုပေါက်

ဇာတ်နိဂုံးဖလှယ်နှင့်ကာလာခွဲ - စိန်နန်း

စာအုပ်ချုပ် - ကိုစိုးနိုင်နှင့်အဖွဲ့

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။

အုပ်စု / တန်ဖိုး - ၅၀၀ အုပ် / ၁၅၀၀ ကျပ်

ပြန်ဆိုရေး - **အနမ်းအိမ်း**

အမှတ် ၁၇၂(B)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ရုပ်- ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄၊ ၀၉၇၃၁၂၆၃၇၇

၇၅၅ ကု

မိုးစက်ပိုင်

အနမ်းအိမ်း / မိုးစက်ပိုင် ။ - ရန်ကုန်

သိန်းမင်းစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။

၁၅၀ - စာ ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီမီ

(၁) အနမ်းအိမ်း

ဒီကလေးအဖေအမိ

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

ဒီအရေး

တိုင်ရင်သားစည်းရုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒီအရေး

အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်အားကိုး ပုသိန်ရိုး အချိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချုပ် (၄) ခု

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။

အမျိုးသားစည်းရုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး။

စည်ကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။

ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချုပ် (၄) ခု

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်အောင်မြင်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြား

စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်

တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်ပွယ်အောင် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်ရင်သားပြည်သူ

တို့၏လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးစည်ချုပ် (၄) ခု

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး။

အမျိုးကုသ် တတိဂုဏ် မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ

မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြှင့်မားရေး။

မိုးဝါး

BURMESE CLASSIC

အနမ်းဂိမ်း

အနိမ့်အမြင့်၊ အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးသော ပင်အို ပင်ပျိုတို့၏
နေရာအနှံ့တွင် ရောင်စုံအလင်းသီးများ တွဲရရှိခဲ့ကြသည်။

မီးရောင်ကြားမှာ လူကာလာစုံများစွာ မွေ့လျော်နေကြပုံကလည်း
ညတစ်နေရာ၌ ပိုးစုန်းကြူးငယ်တွေ စုဝေးနေသည့်အလား ...။

လူအများစုသည် တူညီသော အပြုံးမျက်နှာပုံကိုယ်စီ တပ်ဆင်
ကာ နှုတ်ခမ်းဖျားထက်ကလည်း အစစ်အမှန်မဟုတ်သည့် ပီယဝါစာတွေ
ခုန်ထွက်နေကြသည်။

ရှင်းအောင်ပြောရလျှင် ...

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်းရှိ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ခမ်းနားသော

မွေးနေ့ပွဲတစ်ခု ဆင်ယင်ကျင်းပနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုမွေးနေ့၏ဘုရင်မကတော့ ...

လက်ရှိအနုပညာ (ရှပ်ရှင်) လောကမှာ နာမည်ရနေသော စူပါ

မင်းသမီး ပန်းဝတ်မှု။

ရှင်းအောင်ထပ်ပြောပါမည်။ အပူငြိမ်းဆေး ပန်းဝတ်မှုန် မဟုတ်ပါ။

နသတ်ဖြင့်မသတ်ဘဲ သေးသေးတင်ဖြင့်ပုံထားသည့် လူပန်းဝတ်မှု ဖြစ်ပါသည်။

ထပ်ကာပြောရလျှင် ဣတ္ထိယဗေဒဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသော 'အမ' အမျိုးအစား ပန်းဝတ်မှု ဖြစ်သည်။

ဒါဆိုလျှင် ရှင်းပြီ။

နောက်တစ်ချက်က ပန်းဝတ်မှု ဘာကြောင့် မွေးနေ့ပွဲလုပ်နေသနည်း။

ရှင်းပါသည်။ အသက်တစ်နှစ် ထပ်ပြည့်သွား၍ဖြစ်သည်။

ထိုအသက်ကိုတော့ မင်းသမီးက မပြော။ ဒါသည်ကပင် ခေတ်ကာလမင်းသမီးတွေ၏ အထာ ဖြစ်သည်။

ထားတော့ ...။

ယခု မင်းသမီး ပန်းဝတ်မှု၏ဘယ်နှစ်မြောက်မှန်းမသိသော မွေးနေ့ပွဲသို့ တိုးမိုး ရောက်နေသည်။

မင်းသမီးက မလာမဖြစ် လာခဲ့ပါဟူ၍ တကူးတက ဖိတ်ထားသောကြောင့်တော့ မဟုတ်။

ထိုသို့ဆို၍ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လာခဲ့ခြင်းလည်း မဟုတ်ချေ။

အလုပ်ကိစ္စဖြင့် မလာမဖြစ် ရောက်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တိုးမိုးဆိုသည့်သူက အနုပညာဂျာနယ်တိုက်တစ်ခုမှ တတ်ပုံသတင်းထောက်။

ဒီလောက်ဆိုလျှင် ... တိုးမိုး ဘာကြောင့် မွေးနေ့ပွဲသို့ ရောက်နေရသနည်းဆိုသည့်အကြောင်းကလည်း ရှင်းပြီ။

ကင်မရာ လည်ပင်းချိတ်ကာ မွေးနေ့ပွဲ တက်ရောက်လာကြသော လူများကို တိုးမိုး ကြည့်နေမိသေးသည်။

အင်း ... အားလုံးကတော့ အလန်းဇယားတွေချည်းပဲ။ ဇလန်းဇလန်းကို ထနေကြပါလား။

အားလုံးကလည်း ဟော့မှ ကြိုက်တယ်ဆိုတော့ ဇော်က၊ကနေ အဲလေ ... ဟော့ရှော့တွေချည်းပဲ တွေ့နေရတယ်။

ထိုသို့ပင် တောင်စဉ်ရေမရ တွေးနေမိသည်။

ထိုစဉ် ...

“သူ့ပိုက်ဆံနဲ့သူဆိုရင် ပန်းဝတ်မှုက ဒီလောက် အကုန်မခံပါဘူးဟာ၊ ခုဟာက သူ့စပွန်ဆာက လုပ်ပေးတာမို့လို့ပါ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ စကားသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစကားသံကြောင့် တိုးမိုး ခေါင်းထဲသို့ ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးတစ်ခုကလည်း အော်တို ခုန်ပေါက်ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုအသံကတော့ တခြားမဟုတ် ...။

နေ့လယ်က မှီခိုမျှစ်ချိုးမှာလိုက်သော ဂျာနယ်တိုက်မှ အယ်ဒီတာဦးအောင်စိုး၏စကားသံပင် ဖြစ်လေသည်။

ခြံတံမြောက်လှိုင် ဒင်းကလည်း ခေသူတော့မဟုတ်ချေ။ အယ်ဒီတာလုပ်နေတာကိုပင် အားမရနိုင်ဘဲ စာရေးဆရာမလေးတစ်ယောက်ကို စင်တင်ပေးဖို့ဆိုလား။ ဘာတင်ပေးဖို့ဆိုလား လုပ်နေသေးသည်။

ထိုစာရေးဆရာမလေးနှင့်ဆိုလျှင် မျက်နှာပေါ် ပုရွက်ဆိတ်အုံ့မတတ် ချို့နေပြီး သူ့ကိုကျတော့ မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနှင့် အောက်ပါအတိုင်း ဖာလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် တိုးမိုး... မင်း ဒီည လိုက်ရမယ့်သတင်းနဲ့ ဓာတ်ပုံက အရေးကြီးတယ်နော်၊ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်မလာစေနဲ့၊ ပြီးတော့ မင်း သမီးရဲ့ စပွန်ဆာနဲ့ တွဲရက်တစ်ပုံလောက် ရအောင်ရိုက်ယူလာခဲ့... ကြားလား”

တိုးမိုး ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရသည်။ ခေါင်းခါလို့မှ မဖြစ်သည်ကိုး။

ထိုသို့မှာသည်ဆိုရာတွင်လည်း ဦးအောင်စိုး၏အလွန်တွေချည်းပဲတော့ မဟုတ်ပါချေ။

သူဆိုသော တိုးမိုးကလည်း အမြဲတမ်း လွဲချော်မှားယွင်းကာ ကံမကောင်းခြင်းတွေကို တစ်ရာ နှစ်ဆယ်တိုးဖြင့် ချေးယူထားသော တိုးမိုးဖြစ်သည်။

အကြိမ်ကြိမ်အခါခါဆိုသလိုပင် ကိုယ်သတင်းယူ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်လာသော ပုံတွေကို ဖယ်ရှားပြီး ဒေလီ (delete) လုပ်ပစ်လိုက်သည်က မနည်း။

ထိုကိစ္စကလည်း တိုးမိုးအတွက် အကြောင်းရှိပါသည်။ ဝမ်းရေးအရသာ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက် လုပ်နေရသော်လည်း တိုးမိုးက ထိုဘဝကို ကျေနပ်လှသည်မဟုတ်။

သူ တကယ်ဖြစ်ချင်သည်က ကိုယ်ပိုင်စတူဒီယိုတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်သော နာမည်ကြီးဓာတ်ပုံဆရာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်သာ သတင်းဓာတ်ပုံကို စိတ်ကြိုက်မရသဖြင့် ဒေလီလုပ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

သတင်းဓာတ်ပုံဆိုသည်ကလည်း လျှပ်တစ်ပြက်ပုံတွေကိုပဲ ရိုက်ရသည်မို့ တိုးမိုးအတွက် အဆင်မပြေချေ။

ဒါတင်မကသေး။ ပြေးရင်းလွှားရင်း သတင်းယူရင်း ကင်မရာလွတ်ကျကာ ကားကြိတ်ခံလိုက်ရသော နာမည်ကောင်းတွေ ရှိပါသေးသည်။

တစ်ခါကလည်း မီးလောင်နေသည့်ပုံကို စိတ်ကြိုက်ရိုက်နေမိ၍ ထိုရုပ်ကွက်ထဲရှိ လူငယ်များထံ၌ အထိုးခံရမလို ဖြစ်ခဲ့သေး၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...။

ခုမွေးနေ့ပွဲမှာတော့ မင်းသမီးပန်းဝတ်မှုန်၏ အလှဓာတ်ပုံတစ်ချို့ကိုတော့ ရိုက်ပြီးပြီ။

ထို့ကြောင့် လောလောဆယ် တိုးမိုးချောင်းနေမိသည်က မင်းသမီးနှင့် သူ့စပွန်ဆာကိုတို့၏ တွဲလျက်ပုံကို ရိုက်ရန်ဖြစ်၏။

ထိုပုံကသာ သူ၏နာမည်ကို တက်စေမည်။ ပြီး... ထိုသတင်းမျိုးက ဂျာနယ်စောင်ရေ တက်မည့်သတင်း။

ထို့ကြောင့် အခွင့်အရေးကို အမိအရဖမ်းဆုပ်နိုင်ရန် တိုးမိုး စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့သောအတွေးနှင့် မင်းသမီး၏အနီးဆုံးနေရာသို့ရောက်အောင် တိုးမိုး မသိမသာ တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။

မင်းသမီးကတော့ တိုးမိုးကို သတိထားမိပုံမရ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး
မှ စိန်တွေကို ပြင်သာစေရန် ခေါင်း၊ ခါး၊ ခြေ၊ လက်၊ တင်၊ ရင်အစုံအား
အထူးတလှ လုပ်ခါ၍ စကားပြောနေသည်။

မင်းသမီး၏ မလှမ်းမကမ်းမှာတော့ ...

သူမ၏စပွန်ဆာဟု ယူဆရသော ငနဲကြီး။

ဒင်းကလည်း မင်းသမီးကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေသည်။

ငွေငွေပြီးလျှင် ကြည့်ကွက်ကြည့်ကွက်လုပ်ရန် ကျိတ်ကြံနေသည်လား
သေး။

လောလောဆယ်တော့ ဒင်းကြီး မင်းသမီးအနားသို့လာရန် ခြေလှမ်း
ပြင်နေပုံရသည်။

တိုးမိုးကလည်း ထိုအချက်ကို သဘောပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့်
မင်းသမီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကွက်တိနေရာယူထား၏။

မင်းသမီးဘေးသို့ စပွန်ဆာကြီး ရောက်လာပါက နှစ်ယောက်တွဲပုံ
အား အမိအရ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

တိုးမိုး အတွေးမမှားချေ။ ခဏမျှသောအချိန်မှာပဲ စပွန်ဆာကြီးသည်
မင်းသမီးထံသို့ လျှောက်လာပြီဖြစ်သည်။

တိုးမိုး ကင်မရာကို အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။

စပွန်ဆာကြီး မင်းသမီးအနားသို့ရောက်ချိန်မှာတော့ တိုးမိုး ဓာတ်ပုံ
ရိုက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် စပွန်ဆာကြီးက မင်းသမီးဘေးနားမှခုံမှာ
ဖျတ်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြန်၏။

မင်းသမီးက မတ်တတ်ရပ်နေဆဲမို့ မရိုက်သေးဘဲ ခဏရပ်ထား

လိုက်ရသည်။

တစ်ယောက်က မတ်တတ်၊ တစ်ယောက် ထိုင်လျက်ဆိုလျှင် ဓာတ်
ပုံက ကောင်းမည်မဟုတ်။ မင်းသမီးအထိုင်ကို စောင့်ရမည်ဟု တိုးမိုး ဦး
နှောက်ထဲမှ သံချောင်းခေါက်လာသည်။

ထိုအတွေးဖြင့် အသက်ကို အောင့်ကာ ကင်မရာကိုတော့ အသင့်
ပြင်ထားလိုက်၏။

မင်းသမီးသည် စပွန်ဆာကြီးဘေး၌ မကြာခင်မှာပဲ ထိုင်တော့မည်
မဟုတ်လား။

အတွေးက ထပ်မှန်သည်။

မင်းသမီးသည် ထိုင်နေသော စပွန်ဆာကြီးကို ညှုခနဲ တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်၏။

စပွန်ဆာကြီးက ကြောင်ပါးကြီးအပြုံးဖြင့် ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြ
သည်။ ထိုင်ဦး ... ဆိုသည့်သဘော။

မင်းသမီးကလည်း သဘောပေါက်ပါသည်။ တစ်နေ့ တစ်လုံးမက
ရွှေတွေ ဥပေးနေသော ရွှေဘဲကြီးပေကိုး။

မင်းသမီး ထိုင်တော့မည်။ စပွန်ဆာကြီးဘေးမှာ ထိုင်တော့မည်။
တိုးမိုးလည်း ကင်မရာခလုတ်ပေါ် လက်တင်ထားလိုက်ပြီ။

တစ်စက္ကန့် ...

နှစ်စက္ကန့် ...

မင်းသမီး ထိုင်လိုက်ပြီ။

တစ်စက္ကန့်လောက် ထပ်စောင့်ပြီး တိုးမိုးလည်း ကင်မရာခလုတ်တို

နိုင်ငံလုံးကတည်း

သို့သော် ...

ဘယ်သင်္ကေတသားကမျှ မင်းသမီးတိုင်မည့်ခုံကို နောက်မှနေ၍ အချိန်ကိုက် ဆွဲယူမစလိုက်သည် မသိ။ ဂါဝန်ဟူးဟူးကြီးနှင့် အလုပ်ကြီးလှနေသော မင်းသမီးသည် ဖင်တိုင်လျက် နောက်သို့လဲကျသွားရပြီး ...

ထိုအချိန်နှင့်အတူ လန်တက်သွားသော ဂါဝန်၏အောက်နားစပေါင်ရင်းသို့အရောက်မှာပဲ ...

‘ချုပ်’

ဆိုသောအသံနှင့်အတူ အမိအရ ရိုက်ယူလိုက်သော တိုးမိုး၏ တင်မရာမီးသည်လည်း ဖျတ်ခနဲ လင်းပွင့်သွားလေတော့သည်။

သွားပြီ ...။

ရုတ်တရက် တိုးမိုး ဘာလုပ်ရမည်ကို မသိသေး။ ရိုက်လိုက်မိသော ဖုံကိုလည်း ပြန်မကြည့်ရဲ။

မင်းသမီးအနားမှာတော့ ရုတ်ရုတ်သံသဲနှင့် မုန်တိုင်းငယ်တစ်ခု တိုက်ခတ်သွားလေပြီ။

ကင်မရာကိုင်ကာ တိုးမိုး ကြောင်နေချိန်မှာပဲ မင်းသမီးသည် မတ်တတ်ပြန်ရပ်ကာ သူ့အနေအထားကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ပြီးပြီဖြစ်၏။

ပြီး ... တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို သူ့အား ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း အတွင်းအလှဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်သော တိုးမိုးဆီသို့ ခလုတ်တိုက်မတတ် လျှောက်လာကာ ...

“ရှင်ကင်မရာကို ခဏပေးစမ်းပါ”

“ဗျာ”

ယောင်နုနှင့် တိုးမိုး လှမ်းပေးလိုက်သည်။

မင်းသမီးသည် ကင်မရာထဲမှ သူ၏အတွင်းအလှဓာတ်ပုံကို ပြန်ရစ်ကြည့်ကာ မျက်နှာရဲတက်သွားရပြီး လက်တစ်ဖက်ကလည်း ခလုတ်တစ်ခုကို ဆတ်ခနဲ နှိပ်ချလိုက်လေသည်။

ထိုခလုတ်ကတော့ တခြားမဟုတ်။ ကင်မရာထဲမှ ပုံအားလုံးကို ဖျက်စေသော (All delete)။

“ဟာ ... မ ... မလုပ်ပါ ... ခဲ့”

တိုးမိုး၏တားသံက အရာမရောက်လိုက်ချေ။

ကင်မရာထဲမှ ဓာတ်ပုံအားလုံးသည် မင်းသမီး၏လက်မလေး တစ်ချက်ဖိရုံနှင့်ပင် အောင်မြင်စွာ ပျောက်ပျက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဆောရီးပဲနော်”

ကင်မရာ ပြန်ပေးရင်း ပြောလာသော မင်းသမီး၏စကားသံ။

ဘာလုပ်ရတော့မည်နည်း။

ဘာတတ်နိုင်တော့မည်နည်း။

လက်စွမ်းပြသလို ဖြစ်ခဲ့မိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေးဆယ့်ငါး နှစ်ထက်မက ကျိန်ဆဲရင်း ... တိုးမိုး အနိုင်နိုင်လှည့်ထွက်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုညက အယ်ဒီတာ ဦးအောင်စိုး အာသာငမ်းငမ်း လိုချင်လှသော ဓာတ်ပုံမရခဲ့သည့်အပြင် ကင်မရာထဲမှာလည်း ပုံနှင့်တူတာဆို၍ ဘာမှ မရှိ ... ဗလာနတ္ထိ။

အခန်း (၂)

ရေခွက်ဆူပွက်နေသည်မှာ ထမင်းအိုးနှစ်လုံးချက်လောက်တော့
ပြာလတ်ပြီဟု ဆရာကြီး ရွှေ့ဒေါင်းလေသံနှင့် တိုးမိုး တွေးနေမိသည်။

အသေဆိုးနှင့်သေသွားသော လစ်ဗျားမှ ကဒါဒီသည်ပင်လျှင် ဦး
ဆောင်စိုးလောက် အပေါက်ဆိုးမည်မထင်ချေ။

တိုးမိုး တောင်းပန်နေသည့်ကြားက ပို၍ ကဲကဲတက်လာသည်။

“မင်းကွာ ... တကယ့် သောက်တလွဲကောင်မဲ့၊ ဘယ်မှာလဲ
ဗျာန် အချစ်ပိုမှာ ထည့်မယ့် မင်းသမီးပန်းဝတ်မှုန့်သတင်းနဲ့ဓာတ်ပုံ
သောက်! ... ကွာ ...၊ ငါ့ကို သူဌေးက ထောင်းတော့မှာမို့ အဲဒါ ...
မင်း သောက်သုံးမကျလို့ကွာ”

သည်။

လောလောဆယ်မှာတော့ အထောင်းခံနေရတာက ကိုယ်ဖြစ်

သို့သော် ပြန်ပြောရန်စကားက မရှိ။

တကယ်လည်း ကိုယ်က လွဲခဲ့တာကိုး... ဟု တိုးမိုး ဖြေသိမ့်နေ

ရသည်။

ဒါသည်ကိုပင် အားမရသေးသော ဦးအောင်စိုးက ...

“ဟေ့ကောင် တိုးမိုး... ပြောစမ်းပါဦးကွ၊ မနက်ဖြန် အချပ်ပိုမှာ

ဘယ်လို ဟော့ဖြစ်တဲ့သတင်းမျိုး အစားထိုးထည့်ရမှာလဲလို့”

ထိုစကားကြောင့် တိုးမိုးက ချက်ချင်းပင် မဆိုင်းမတွ ...

“ဦးရယ်... မင်းသမီးရဲ့ဇာတ်ပုံမရခဲ့ပေမယ့် သတင်းတော့ ထည့်

လို့ရပါတယ်၊ မွေးနေ့ပွဲမှာ မင်းသမီး ရုတ်တရက် ဖင်ထိုင်လဲကျ၍ ဂါဝန်

လန်သွားခြင်း... ဘာညာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်”

ဦးအောင်စိုးအသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။

တိုးမိုးကလည်း ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ အမှန်ပဲဟာကို၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်

မြင်ခဲ့တာပါဗျ၊ ဟို... အထဲက အဝါရောင်လေး”

“ဟာ... ဟေ့ကောင် တိုးမိုး... တော်တော့... မင်း... မင်း”

မျက်နှာကြီး မည်းကာ ရုတ်တရက် အော်လိုက်သောကြောင့် တိုးမိုး

က ကပျာကယာပဲ ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဦးရဲ့... ကျွန်တော်က မင်းသမီးလက်ထဲက

အဝါရောင် ပန်းစည်းကလေး လွတ်ကျတာကို ပြောတာ”

“မင်းနော်... ဟွန်း”

မျက်နှာထားတင်းရင်း နောက်ထပ် တစ်ချီတစ်မောင်း ဆူပူရန်

ဦးအောင်စိုး ပုဆိုးအသာမ'ကာ အားယူလိုက်သည်။

သို့သော် ...

“ဦး”

တံခါးဝဆီမှ ထွက်လာသော ခပ်ချွဲချွဲအသံလေးတစ်သံ ဖြစ်သည်။

ထိုအသံကြောင့် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ဦးအောင်စိုးမျက်နှာကြီးက

မယုံနိုင်လောက်အောင် အရောင်ပြောင်းသွားကာ ...

“ဟာ... မိမိပါလား၊ လာလေ”

“ဟုတ်... ဦး အချိန်ရပါတယ်နော်”

အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် မရပါ။ လုံးဝ မရပါ။ ဒီနေ့ ဂျာနယ်

ဆောင်ပိတ်ရန် ရှိသည်ကို တိုးမိုးသိသည်။

သို့သော် ဦးအောင်စိုးခေါင်းထဲသို့ ဖောင်ပိတ်ရန်ကိစ္စက အလျင်း

မရောက်ချေ။

ကောင်မလေးမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာပဲ ဖောင်ပိတ်တာက

အရေးမကြီးပါဘူး၊ မှာသွားလည်း ငါ့ဟာငါ နောက်မှဖောင်ပြင်တော့မယ်ဟု

အယ်ဒီတာပီသစ္စာ တွေးလိုက်ပုံရသည်။

တစ်ညလုံး ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖောင်ပြင်ရင်း ဖင်ပြောင်မည့်အရေးကို

အင်က မတွေးထား။

ချက်ချင်းပင် အသံသကာနှင့် ...

“အဆိုရှိပေါ့တယ် မိမိရဲ့... လာလော့ ဟေ့ကောင် တိုးမိုး... မင်း သွားတော့”

ပြောရင်းပင် တိုးမိုးသက်လှည့်ကာ ဘလိုင်းကြီး နှင်ထုတ်တော့သည်။

တိုးမိုးက ...
“ဟိုလေ ... ဦး အစားထိုးဖို့ သတင်း... သတင်းကိစ္စက ...”
စကားပင် မဆုံးလိုက်။ ဦးအောင်စိုးက ငါ အယ်ဒီတာပါကွဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့် ပုဆိုးအသာ‘မ’ထားရင်းကပင် ...

“ဟေ့ကောင် ... အဲဒါ ငါသိတယ်၊ ခုလောလောဆယ်တော့ မင်းမျက်နှာ ငါ မကြည့်ချင်ဘူး၊ သွားတော့”

“ဟင် ... ဒါဆို ဦးက ဘာကြည့်မလို့လဲဟင်”

“မိမိရဲ့ ... ဟာကွာ ဟေ့ကောင် ... သွားကွာ၊ သွားတော့”
ကုတ်နှင့်ကော်ထုတ်မတတ် အတင်းကြီးနှင်နေတော့သည်။

ရပါသည်။ အသံအားဖြင့် မထွက်စေကာမူ ခင်ဗျားဟာ နာဘူးကြီးပဲ အောင်စိုးဟု ယူဆရသောအကြည့်ဖြင့် အားပါးတရကြည့်ပြီးမှ တိုးမိုး ထွက်လာခဲ့သည်။

ဦးအောင်စိုးကတော့ ပုဆိုးအသာ‘မ’လျက်ပင် ရုံးခန်းထဲ၌ ကျန်ခဲ့၏။ ထိုသို့ ပုဆိုးအသာ‘မ’မိရင်း မိမိဆိုသောကောင်မလေးနှင့် ဘာတွေပြောကာ ဘာတွေလုပ်ကြမည်ကို မသိ။ ထားတော့ ...။ ထိုကိစ္စသည် ပုဆိုးအသာ‘မ’ထားသော ဦးအောင်စိုး၏ကိစ္စသာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အပူ တစ်ပြားသားမှ မပါချေ။ ပုဆိုးအသာ‘မ’ခြင်းကြောင့် ထွက်လာမည့်ရလဒ်သည် ကိုယ်နှင့်

သည် မပတ်သက် ...။

လောလောဆယ် အယ်ဒီတာအခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ဘာလုပ်ရမည်ကို တိုးမိုး မသိသေး။ ရုတ်တရက်ဆီးသွားချင်လာသဖြင့် ရုံးထဲရှိ အိမ်ထာသို့ ခြေလှမ်းလိုက်ရသည်။

သို့သော် ကံက မကောင်းပြန်ချေ။ အိမ်သာထဲမှာ လူရှိနေသည်။ ဦးနှင့် ဆီးကိုထိန်းကာ ခဏစောင့်ကြည့်သေးသည်။

အိမ်သာထဲမှလူက သူ့လို ကျင်ယံမဟုတ်ဘဲ ကျင်ကြီးစွန့်နေသည်လား မသိ။ အတော်ကြာသည်အထိ ထွက်မလာချေ။

တိုးမိုး တကယ်ကို တင်းလာတော့၏။ လူရော ဆီးပါ ဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင့်မနေတော့ဘဲ ရုံးရှေ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သွားပေါက်တော့

သည်။ တွေးကာ လှည့်အထွက် ...

‘ဘုတ်!’

‘အင့်!’

‘ခွမ်း!’

ကော်ဖီခွက်ကိုင်လာသော ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွာ ... မမြင်ဘူးလား၊ ဒီမှာ ခွက်က ကြွေးပြီကွာ”

ချက်ချင်းပင် ထိုလူက ပြောလာသည်။ တိုးမိုးက ကော်ဖီရည်တွေ အသွားသော အင်္ကျီရင်ဘတ်ကိုပြုကာ ...

“မတော်လို့ပေါ့ကွာ၊ ဒီမှာ ငါ့အင်္ကျီလည်း ပေသွားတာပဲ”

ထိုမျှလောက်သာပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိသော သိက မဟားတရား သွားချင်နေပြီလေ။

ရှေ့မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ တိုးမိုး အပြေးတစ်ဝက်နှင့် လျှောက် သွားလိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲမှာ သောက်သုံးနေကြသူများကိုလည်း စိတ်မဝင်စား အား အိမ်သာရှိရာသို့သာ အမ်းမရ လှမ်းသွားလိုက်သည်။ (ပြောရတာ ထည်း မကောင်းချေ)

သို့သော် ...

ရင်ကို ဆောင့်ကန်ခံလိုက်ရသည့်အလား တိုးမိုး၏မျှော်လင့်ချက် သည် ပြုလဲရပြန်၏။ အိမ်သာထဲမှာက ကိုယ့်ထက် ဦးသောလူတစ်ယောက် ရှိနေပြန်သည်လေ။

ထိုအိမ်သာရှေ့မှာလည်း ခဏစောင့်ကြည့်သေးသည်။ သို့သော် အချည်းနှီး။ အထဲက အမည်မသိလူသည်လည်း ကျင်ကြီးယိုနေပုံရသည် တောက်! ...။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခုကို ချမှတ်တော့မည်ဟု အံ့ကြိတ်ကာ တိုးမိုး တွေးလိုက်၏။

ထိုသို့စဉ်းစားရင်း ရုံးထဲကလူတော့ ကိစ္စပြီးလောက်ပြီဟု တွေးမိ ပြန်သည်။

သို့နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ ရုံးရှိသည့်တစ်ဖက် သို့ လမ်းကူးရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ လမ်းပေါ်မှ ဖြတ်မောင်းသွားသော ကားတစ်စီး သည် တိုးမိုးရှေ့နားမှာရှိသော ရေအိုင်ကွက်ကို အရှိန်နှင့် ဖြတ်နင်းလိုက်

သဖြင့် ...

‘ဗွမ်း!’

“ဟာ”

လွင့်စဉ်လာသော ရေတွေက တိုးမိုးတစ်ကိုယ်လုံးနီးပါး ရွှဲစိုအောင် ကော်လိုက်သလို ဖြစ်သွားရ၏။

ဒေါသတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တက်စီဟူသာ ခပ်ပျဗျ ဖြင့်လိုက်ရသည်။ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

ထိုတက်စီကိုပဲ တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ကျိန်ဆဲရင်း ထပ်ကိုယ်လုံး စိမ့်သွားသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငုံ့ကြည့်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက် တို့ အမှန်တကယ် ချလိုက်လေတော့သည်။

စိတ်ပညာရှင်များ ပြောပြချက်အရ ဆီးအရမ်းသွားချင်နေသော အချိန်တွင် ဆုံးဖြတ်သော ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှန်ကန်တိကျပြီး ဆီးသွား နှီး ဆုံးဖြတ်လျှင် လွဲချော်တိမ်းစောင်းတတ်သည်ဟု ဖတ်ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခုအချိန်မှာ အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါအရ တိုးမိုး ရဲရဲကြီးဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်၏ အဖြေရလဒ်ကတော့ တိုးမိုးပေါင်ရင်းတစ် ထွက်မှာ ပူနွေးစွာ ခံစားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်နေသည့်အတူ မထူးဇာတ်ခင်း၍ လမ်းပေါ်မှာ ဆေးပေါက်ချလိုက်သည်ဟု ပရိသတ်ကြီးသိအောင် ထပ်မပြောချင်တော့။

အခန်း (၃)

“သမီး... ကားခဏရပ်ပြီး တောင်းပန်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊
ရောင်ပြီး ဟိုကောင်လေး တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုသွားပြီ”

ကားဆရာကြီး၏စကားသံအဆုံးမှာ နိုးနိုးက ခေါင်းခါလိုက်ရင်း
မိတ်လောနေသောအသွင်ဖြင့်...

“အာ မဖြစ်ပါဘူး... သူ့ဟာသူ ကံမကောင်းလို့ ခံရတာပဲ၊
ရပ်လိုက်ရင် အချိန်ပိုကြာသွားမယ်၊ ကျွန်မ ရုံးမမီမှာစိုးလို့တောင် ဦးလေး
တို့ ပိုက်ဆံပိုပေးပြီး အမြန်မောင်းခိုင်းခဲ့တာ”

နိုးနိုးစကားသံကြောင့် ကားဆရာကြီး ဘာမှပြန်ပြောမလာတော့။
နိုးနိုးက စိတ်ပူစွာဖြင့် လက်ပတ်နာရီလေးကို တစ်ချက်ထပ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒီကနေ့ ရုံးမှာ အစည်းအဝေးရှိသည်မို့ နောက်ကျ၍ မဖြစ်ချေ။
ထိုစဉ် မီးပွင့်တစ်ခုရှေ့အရောက် မီးက ဖျတ်ခနဲ ကွက်တိစိမ်းသွား
သဖြင့် ကားဆရာကြီးက ...

“မိမှာပါ သမီးရဲ့၊ ဦး ကားမောင်းလာတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်
မှာ ဒီနေ့လောက် မီးပွင့်လွတ်တာမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး”

နီးနီး နှစ်နှစ်မြွက်မြွက် ပြီးလိုက်မိသည်။ ပြီး ... တစ်ဆက်တည်း
ဝဲ ဝင်ကြားသောအသံလေးဖြင့် ...

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ၊ ကျွန်မဘဝမှာက ဘာလုပ်လုပ် ကံကောင်း
နေရမယ်လို့ ယုံကြည်ထားတာ၊ များသောအားဖြင့်လည်း ကံကောင်းခဲ့တာ
တွေချည်းပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ကားဆရာကြီးက သဘောကျသလို ရယ်သည်။
ပြီး ...

“အင်း ... ကံကောင်းတယ်ဆိုတာကတော့ ကောင်းပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ... ခုနကလို ကိုယ်ကံကောင်းပြီး တစ်ဖက်လူ ကံဆိုးသွားတာက
တော့ မကောင်းဘူးပေါ့”

“အိုး ... ဒါကတော့ သူ့ရဲ့ကံပဲလေ”

“ကံကြမ္မာဆိုတာကြီးကို အရမ်းအားမကိုးနဲ့ သမီး၊ အဲဒီကောင်
ကြီးက သူ့မျက်နှာသာပေးနေတဲ့အချိန်မှာတော့ ကောင်းတယ်၊ အဲ ...
သူ လှည့်စားလာတဲ့အချိန်ဆိုရင်တော့ သမီး ဘယ်လိုမှ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်
ဘူး”

နီးနီး မျက်နှာလေးက တည်သွားရသည်။

“အဲဒါကတော့ သူများတွေအတွက်ပဲ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ သမီး
အတွက်တော့ ဖြစ်လာမယ် မထင်ဘူး”

ကားဆရာကြီးက ပြန်ချေပရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း အခွင့်
ဇယားတော့။ ကားက နီးနီးတို့ကုမ္ပဏီရှိရာ ကွန်ဒိုရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

နီးနီးက ကားခ ထောင့်ငါးရာကို ခပ်သွက်သွက် ထုတ်ပေးလိုက်
ရင်း ...

“ကဲ ဦး ... ရော ... မနက်ဖြန်လည်း ကိုးနာရီလောက်ပဲ အိမ်
ချ လာကြိုလိုက်နော်”

“အေး ... သမီး”

ရပ်ကွက်ထဲမှ စီးနေကျတက်စီဖြစ်သောကြောင့် နီးနီးက မှာလိုက်
နိုင်ဖြစ်သည်။

ကုမ္ပဏီရှိရာ ကွန်ဒိုထဲသို့ လှမ်းဝင်ရန် ခြေလှမ်းလိုက်စဉ်မှာပဲ ...

“ဟင်”

အံ့သြစိတ်ကလေးနှင့် နီးနီး မျက်လုံးပင့်လိုက်မိ၏။ လှမ်းရန်ပြင်နေ
သော ခြေတစ်လှမ်းစာအကွာ၌ ငါးထောင်တန်လေးတစ်ရွက်က မျက်စိပစ်
နိုင်နေ၍ ဖြစ်သည်။

ဘေးဘီဝဲယာသို့ နီးနီး အကဲခတ်လိုက်သေးသည်။ ကလေးတစ်
ယောက်ယောက်ကများ အပ်ချည်ကြိုးနှင့် သီကာ နောက်နေသည်လားပေါ့၊
မဟုတ်ပါ။ မသင်္ကာစရာ အရိပ်အငွေ့ဆို၍ မြူမှုန်မှ မတွေ့ရပါ။

သောကလီးယား။

ပိုင်ရှင်နေသော အနီရောင် ငါးထောင်တန်လေးသာဖြစ်သည်။

ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ငါးထောင်တန်လေးကို အသာကောက်
ထူလိုက်၏။ ကြည့်မိသည်သူ သွားရည်ယိုအောင်လည်း ပိုးစိုးပက်စက် ကုန်း
ပြီးတောက်ခြင်း မဟုတ်ချေ။ ကိုယ်ခန္ဓာကို အသာရိုကာ လှလှပပလေး
တောက်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထိုငါးထောင်တန်လေးကို အိတ်ထဲ အသာထိုးထည့်ဟန်ပြင်လိုက်
ပြီးမှ စဉ်းစားမိသဖြင့် ငါးထောင်တန်ပေါ်မှ နောက်ဂဏန်းသုံးလုံးကို ပေါင်း
ကြည့်လိုက်သည်။ ရလဒ်က 'ကိုး'။ အိုး...။

သို့နှင့် အသာပြုံးရင်း အိတ်ထဲထည့်လိုက်ကာ ကားခက ထောင့်
ငါးရာဆိုတော့ သုံးထောင့်ငါးရာတောင် မြတ်တာပေါ့ဟု နီးနီး တွေးလိုက်
မိသည်။

ထို့နောက် ကွန်ဒိုအောက်ထပ်မှာရှိသော ဓာတ်လှေကားဆီသို့
မြေလှမ်းလိုက်လေ၏။

အခန်း (၄)

“ခဏလေး... ခဏလေး”

အပေါ်တက်မည့် ဓာတ်လှေကားက တံခါးပိတ်မည့်ဆဲဆဲသို့ နီးနီး
အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် လှမ်းအော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ရှိနေသော မန်နေဂျာဦးသိန်းဇော်က နှုတ်ခမ်း
အသာတွန့်ကာ ငါးမြစ်ချင်းအပြုံးပြုံးရင်း ခေါင်းအသာခါလိုက်၏။

နောက်ကျသောလူကို မစောင့်နိုင်ဘူးဆိုသည့်သဘော။

ထိုစဉ်မှာပဲ ဓာတ်လှေကားက တံခါးပိတ်ကာ ရုံးခန်းရှိသော ခြောက်
ထွာသို့ တက်သွားလေပြီ။

နီးနီး နာရီကြည့်ရင်း မျက်နှာလေးကို မှဲလိုက်၏။

လူမျိုးသုံးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သော မန်နေဂျာဦးသိန်းဇော်သည် အချိန်ကို လေးစားသလိုလိုနှင့် မိန်းမကြီးကဲ့သို့ စိတ်ပုပ်သည်။ ထို့ကြောင့် စည်း အသားအရေက ခဲရောင်ပြေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ခုလည်း အစည်း အဝေးမပီပီက နီးနီးကို ဆူပူမည်ဆိုတာ သေချာနေပြီ။

ထိုအချိန်မှာပဲ ပထမဓာတ်လှေကားနှင့် ကပ်လျက်ရှိနေသော ဓာတ် လှေကားနောက်တစ်ခု၏ တံခါးက အလိုလိုပွင့်လာပြန်သည်။ အပေါ်မှ အောက်သို့ရောက်လာသဖြင့် ပွင့်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာလည်း လူတစ်ယောက်မှ ရှိမနေချေ။

နီးနီး ပခုံးအသာတွန့်ရင်း ထိုဓာတ်လှေကားနှင့်ပဲ အပေါ်တက်သွား လိုက်၏။ ခြောက်လွှာသို့ရောက်တော့ ဓာတ်လှေကားထဲမှထွက်ကာ ရုံးခန်းထဲ သို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။

ရုံးခန်းထဲသို့ရောက်လျှင်ပဲ အရင်ဝေကြည့်လိုက်၏။ အရောင်းဝန် ထမ်းတာချို့ကိုသာ တွေ့ရပြီး လူကြီးပိုင်းတာချို့ကိုတော့ မတွေ့ရချေ။ အစည်း အဝေးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြပြီလားမသိ။

အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ အစည်းအဝေးခန်းထဲသို့ နီးနီး တန်းဝင်သွား လိုက်သည်။

ခန်းမထဲအရောက်မှာ ဆီးရွှံငေါက်မည့် ဦးသိန်းဇော်ကို မြင်ရ လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသော်လည်း မဟုတ်ချေ။

အစည်းအဝေးခန်းထဲ၌ ကုမ္ပဏီ၏ဒါရိုက်တာဖြစ်သော ဦးဇော်ဖြိုး နှင့် ရှယ်ယာဟိုဒါများသာ ရှိနေပါသည်။

ဓာတ်လှေကားနှင့် သူ့ရှေ့ကတက်သွားသော ဦးသိန်းဇော်တို့လူစု အသံသိရောက်သွားတာလဲဟု နီးနီး စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ ...

“ကဲ ... ဆယ်နာရီထိုးပြီဆိုတော့ အစည်းအဝေး စလိုက်ကြတာ ဆို”

ဦးဇော်ဖြိုးက နာရီကြည့်ကာ အသံပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နီးနီးလည်း စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ထိုင်ရမည့်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်

ဒီနေ့ အစည်းအဝေးက ကုမ္ပဏီ၏ တစ်နှစ်တာအမြတ်အစွန်းကို ရှင်းလင်းဆွေးနွေးခြင်းနှင့် ဝန်ထမ်းတွေအတွက် အပျော်ခရီး လိုက်ပို့ပေး ဆည့်အစီအစဉ်ကို တင်ပြခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

နီးနီးက ... “ခဏလောက် စောင့်ကြည့်ပါဦးလား ဒါရိုက်တာ၊ ဦးသိန်းဇော်

ထို့ ရောက်တော့မယ်ထင်တယ်” အရဲစွန့်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါရိုက်တာ ဦးဇော်ဖြိုးက ထက်ကာပြရင်း ...

“မစောင့်တော့ဘူး မြတ်နိုးမေ၊ ကဲ ... ညည်း တင်ပြစရာရှိတဲ့ စာရင်းတွေကိုသာ ပေးတော့”

နီးနီး ဘာမှထပ်ကာ စောဒကတက်မနေတော့ဘဲ စာရင်းဖိုင်တွဲကို သာ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

အစည်းအဝေးဆိုသည့်အတိုင်း ကုမ္ပဏီအမြတ်အစွန်းရမည်ကို စူးစူးကို အရင်ဆွေးနွေးကြသည်။

ထိုကိစ္စအထိ ဦးသိန်းဇော်တို့က ပေါ်မလာသေး။ ဓာတ်လှေ
ထားထဲမှ ငြေလျှိုးမိုးပျံ့ပြီး ဘယ်ရောက်သွားကြသည်တော့ မသိချေ။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဒါရိုက်တာက နီးနီးဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ကာ ...

“ကဲ မြတ်နိုးမေ ... အပျော်ခရီးထွက်ဖို့ကိစ္စက ဘယ်ကိုသွားရင်
ဆင့်တော်မယ်လို့ ညည်းထင်လဲ”

“ရှင်”

“ဪ ... ဝန်ထမ်းတွေကို အပျော်ခရီးအဖြစ် ဘယ်ကိုပို့ပေးရင်
ကောင်းမလဲလို့ မေးနေတာ”

နီးနီး တွန့်သွားရသည်။ ထိုကိစ္စသည် ဦးသိန်းဇော် ဆုံးဖြတ်ရမည့်
ကိစ္စသာ ဖြစ်သည်။ ပြီး ... ဒင်းကြီးက ခရီးစဉ်ကို ဘယ်သွားဖို့ ဆွဲထား
သည်မှန်းလည်း မသိ။

လောလောဆယ်မှာတော့ ကိုယ့်ကိုမေးနေသည်မို့ စိတ်ထဲရှိတာ
ကိုပဲ နီးနီးဖြေလိုက်၏။

“ဟိုလေ ဒါရိုက်တာ ... မနှစ်တုန်းက ဘုရားဖူးထွက်ထားတယ်
ဆိုတော့ ဒီနှစ် ကမ်းခြေကိုသွားရင် ကောင်းမလားလို့”

ဒါရိုက်တာ ဦးဇော်ဖြိုးက ချက်ချင်းပဲ ...

“အေး ... ကောင်းသားပဲ၊ ချောင်းသာဖြစ်ဖြစ် သွားပေါ့၊ အဲဒီ
ခရီးစဉ်အတွက် လိုအပ်တာတွေကို ညည်းပဲစီစဉ်လိုက်ပါ မြတ်နိုးမေ၊ ကုန်ကျ
စရိတ်အားလုံးကို သိန်းဇော်ဆီကပဲ စာရင်းနဲ့ ထုတ်လိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒါရိုက်တာ”

“ကဲ ... ဒါဆိုရင် အစည်းအဝေးလည်း ပြီးပြီပေါ့”

ဒါရိုက်တာက ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံးပဲ နေရာက ထ၊
ထွက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဦးသိန်းဇော်တို့လူတစ်စုသည် မာရသွန်မြိုင်ပွဲ ပန်း
ဆင်ယာသလို ချွေးသံရွဲ့ရွဲ့ဖြင့် ဝင်လာကြရင်း ...

“ဒါ ... ဒါရိုက်တာ ... ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပါပြီ၊ ဟောဟဲ့
ဟော ...”

မောကြီးပန်းကြီးလေသံဖြင့် ဦးသိန်းဇော်က ဦးဆောင်ကာ ပြော
ထွက်သည်။

ဒါရိုက်တာဦးဇော်ဖြိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ခင်ဗျားတို့က ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေတာလဲ”

“ဟို ... ဓာတ် ... ဓာတ်လှေကားတံခါးက ဂျမ်းဖြစ်ပြီး ဖွင့်
ခွင့်လို့ မရတာနဲ့”

ဒါရိုက်တာဦးဇော်ဖြိုး လက်ကာပြလိုက်သည်။ ပြီး ... နီးနီးဘက်
သို့ ထည့်လိုက်ရင်း ...

“အစည်းအဝေးက ခုပဲ ပြီးသွားတာ၊ သိချင်တာတွေကို မြတ်နိုး
မေးမှာပဲ ပြန်မေးလိုက်၊ အဲ ... ခရီးထွက်ဖို့ကိစ္စကိုလည်း သူပဲ စီစဉ်လိမ့်

လို့အပ်တာတွေကို ခင်ဗျား လုပ်ပေးလိုက်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးသကဲ့သို့ ဦးသိန်းဇော်တစ်ယောက်
ထိုင်ညီလိုက်ရတော့၏။

ဒါရိုက်တာဦးဇော်ဖြိုးနှင့် ရှယ်ယာဟိုဒါတွေကတော့ ကမ္ဘာလှောင်

အများဆုံးသော မျက်နှာထားတွေဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြလေပြီ။

ဦးသိန်းဇော်က မျက်နှာပုပ်အဲ့အဲ့နှင့် နီးနီးကို ကြည့်လာပြီး ...

“ကဲ နီးနီး ... အစည်းအဝေးမှာ ဘာတွေ ပြောသွားလဲ၊ ပြီးတော့

ခနီစဉ်က ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

နီးနီးက မျက်ခုံးပင့်ကာ ဦးသိန်းဇော်ကို တစ်ချက်အရင်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ဓာတ်လှေကားထဲမှ ဒင်းပြီးပြခဲ့သော အပြီးမျိုး ပြန်ပြီးပြလိုက်ရင်း ...

“သိချင်ရင် ကျွန်မစားပွဲကို လာခဲ့လေ၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့”

ပြောပြီး နီးနီး လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

ဦးသိန်းဇော်မျက်နှာကြီးက မည်းနေရာမှ ပို၍နက်မှောင်သွားသော်လည်း ကျန်ဝန်ထမ်းတွေကတော့ နီးနီးဘက်မှ အားရသောအသွင်ဖြင့် ကိုယ်စီ ပြုံးသွားကြလေသည်။

နီးနီးကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် စားပွဲရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းရင်း ...

အခန်း (၅)

“မင်းလောက် ကံမကောင်းတဲ့လူဟာ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးမှာ

မရှိသေးရဲ့လား တိုးမိုးရာ”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကောင်းသာက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း

အင်းပြော ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တိုးမိုးကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့အသွင်ဖြင့် ...

“ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးမှာ မရှိပေမယ့် နေပြည်တော်မှာတော့

ရှိနေပါပြီကွ”

“ဟေ့ကောင် ... စကားကို အကောင်းပြောကွာ၊ ငါတို့က မင်း

အောင် ပြောပြနေတာ”

ကျော်စိုးနိုင်ကပါ အခွင့်အရေးရခိုက် ဝင်ကောလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ တိုးမိုးမျက်နှာက မဆိုစလောက် တည်သွားရပြီး ...

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ကွ ... မင်းတို့နေရာက တွေးကြည့်ရင် ကံကောင်းတာလို့ ပြောလို့ရပေမယ့် ငါ့အတွက်ကတော့ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ အသားကျနေပါပြီကွာ၊ ငါ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မခံစားရပါဘူး၊ ကံကောင်းတာနဲ့ ကံဆိုးတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ နံရံပါးပါးလေးရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာပါ။

ခေါင်းနဲ့ပန်း လှန်လိုက်သလို ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်ကွ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်မှာတော့ မင်းဟာ ကံဆိုးနေသေးတဲ့ သတ္တဝါပဲ တိုးမိုး၊ ခုပဲ ကြည့်လေ ... မင်းရဲ့ အလုပ်နဲ့ဝါသနာက နီးစပ်ပေမယ့် ထပ်တူမကျဘူး၊ ပြီးတော့ အလုပ်ထဲမှာလည်း အဆင်မပြေဘူး၊ ဒါနဲ့ မင်းရဲ့အိမ်နံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲကွ”

တိုးမိုးက ပန်းအသာတွန့်လိုက်ရင်း ...

“ဆယ့်သုံး”

စကားအဆုံးမှာပဲ ကောင်းသားက စားပွဲကို လက်နှင့် ဖြန်းခနဲ ပုတ်လိုက်ကာ ...

“အဲဒါပဲ တိုးမိုး ... ဆယ့်သုံးဂဏန်းဆိုတာ ကံမကောင်းစေတဲ့ နိမိတ်မကောင်းတဲ့ ဂဏန်းပဲကွ၊ ငါဆိုရင် ဟိုတယ်သွားလည်း ဆယ့်သုံးနံပါတ်အခန်းကို မယူဘူး၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်လည်း မတိုင်ဘူး၊ ဘာလုပ်လုပ် အဲဒီဂဏန်းကို ရှောင်တယ်”

“အေး ... ငါရောပဲ”

ကျော်စိုးနိုင်ကပါ ဝင်ထောက်ခံသည်။

တိုးမိုးက ...

“တကယ်တော့ အဲဒါဟာ အယူသီးတာပါကွာ၊ ဆယ့်သုံးဂဏန်းက ကံဆိုးတယ်လို့ လူအများစု လက်ခံထားတာကို ငါ မငြင်းလိုပါဘူး၊ အဲဒါပဲ ... အဲဒီဆယ့်သုံးဂဏန်းနဲ့ အံ့ဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်နေတာတွေလည်း နည်းတယ်ကွ”

“လုပ်စမ်းပါဦး”

တိုးမိုးက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ပြောပြမယ်လေ၊ အဲဒီ ... အမေရိကန်ဆိုတာ ကမ္ဘာ့ထိပ်သီးနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံနော်၊ အဲဒီအမေရိကန်ရဲ့လူမျိုးနဲ့နိုင်ငံသမိုင်းမှာတော့ ဆယ့်သုံးဂဏန်းဟာ အရေးပါ အရာရောက်တယ်ကွ”

“ဟင် ... ဘာတွေများ အရေးပါလို့လဲ”

ကောင်းသား ဖြတ်မေးလိုက်သဖြင့် တိုးမိုးက စိတ်မရှည်ဟန်နှင့်

“မလောနဲ့လေကွာ ... ပြောပြမယ်၊ အမေရိကန်နိုင်ငံဆိုတာက အတောင်စုဆယ့်သုံးစုနဲ့ စတင်တည်ထောင်ခဲ့တာ”

“ဒါပဲလား”

“ဘယ်ကမလဲ၊ အရင်တုန်းကပဲ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့တံဆိပ်၊ အလံ၊ ခြောက် (၁၃) လုံး၊ အခင်းအရေး (၁၃) ကြောင်း၊ မြား (၁၃) ချောင်း၊ ဆိုက် (၁၃) ခု၊ စာ (၁၃) ကြောင်း၊ ဦးရစ်လုပ်တဲ့ ပန်းခွယ် (၁၃) ခု၊ အတောင်ပံတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အမွှေး (၁၃) ပင် ... စသဖြင့် လူတိုင်းနဲ့ (၁၃) ဂဏန်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး သုံးထားတာလေ၊ ဒါတင်ထားဘူး (၁၉၂၉) နဲ့ (၁၉၆၃) အတွင်းထဲက အမေရိကန်သမ္မတ ရှင်

သောက်ရဲ့ နာမည်တွေကလည်း စာလုံး (၁၃) လုံးစီ ရှိတာကွ၊ အဲဒါကျ
တော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တိုက်ဆိုင်တာပဲ ဖြစ်မှာပါကွာ”

“ထားပါတော့လေ၊ ဒါဆိုရင် ၁၈၉၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၁၆) ရက်က
တိတ်တောင်းကနေ အင်္ဂလန်ကို ခရီးသည် (၂၅၀) တင်လာတဲ့ မီးသင်္ဘော
တို့မှာရော”

“အဲဒါက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ အဲဒီသင်္ဘော ကျောက်ဆောင်နဲ့တိုက်မိပြီး မြစ်
သွားတော့ ခရီးသည်တစ်ယောက်ပဲ အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီလူ
နာမည်က ချာလီမာကွတ် (ဒ်)တဲ့၊ အဲ ... ထူးခြားတာကတော့ သူဟာ
သင်္ဘောရဲ့အခန်းနံပါတ် (၁၃) မှာ လိုက်လာခဲ့တဲ့လူကွ”

“ဟေ”

နှစ်ကောင်စလုံး ပါးစပ်တွေ ပြသွားကြသည်။ (၁၃) ဂဏန်း
အကြောင်း ထပ်ရှင်းပြလိုက်လျှင် မလိုလားအပ်တာတွေပါ ထပ်ပြကြမည်
ကို မြင်ယောင်မိသဖြင့် တိုးမိုး ရပ်ထားလိုက်၏။

ထိုစဉ် ကျော်စိုးနိုင်က ...

“တိုးမိုး ... ဟိုဘက်ဝိုင်းက တစ်ရှူးဘူး လှမ်းယူပေးစမ်းပါ”

ဘေးချင်းကပ်နေသည့် လွတ်နေသောဝိုင်းမှ တစ်ရှူးဘူးကို
ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

တိုးမိုးလည်း အသာထကာ ကိုယ်ကို ကိုင်းလျက် လှမ်းအယူ

‘ဗြ’

“ဟာ”

သွားပြီဆိုတာကို မနောက သိလိုက်၏။ ခန္ဓကိုယ်အကိုင်းမှာ ဝတ်
ထားသော ဘောင်းဘီတို၏တင်ပါးအစပ်မှ ကွဲထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။
တစ်ရှူးဘူးပင် မယူနိုင်တော့ဘဲ ရှက်ရှက်နှင့် ပြန်ထိုင်နေလိုက်ရ

၏

“ဒုက္ခပါပဲကွာ ... အိမ်နားပဲဆိုပြီး ရှော့ပင်ပဲ ဝတ်လာမိတာ”

တိုးမိုးပုံစံကြောင့် နှစ်ကောင်သား တစ်ခွဲခွဲရယ်လိုက်ကြပြီး ...

“ကဲပါကွာ ... ဆိုင်ရှင်ကိုနေစေးဆီက ပုဆိုးအဟောင်းလေးတစ်
ထည် ခဏငှားပြီး ဝတ်သွားလိုက်ပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွ”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုနေစေးမှာက ပုဆိုးအဟောင်းတွေချည်းပဲ ရှိတာ
လေ၊ ပိုက်ဆံရှိရဲ့သားနဲ့ မဝတ်နိုင်ဘဲ ဝဋ်ခံနေရတာကွ၊ ကြည့်ပါလား ...
အမြဲတမ်း စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နဲ့ ပုဆိုးပဲ ဝတ်ထားတာ”

ထားတော့၊ ကိုနေစေး၏ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကိုလည်း အကျယ်မချဲ့
ချင်တော့။ ထိုသို့ပဲ ငှားဝတ်သွားလိုက်မည်ဟု တိုးမိုး စိတ်ကူးလိုက်သည်။
ထိုအချိန်မှာပဲ ကောင်းသားက တိုးမိုးလှမ်းယူရန် ကြံလိုက်သည့်
တစ်ရှူးဘူးကို လက်ညှိုးထိုးကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းယူမယ့် တစ်ရှူးဘူးမှာ ကပ်ထားတဲ့ ဝိုင်း
နံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ဟား ဟား ... (၁၃) တဲ့၊ ဒါရော တိုက်ဆိုင်
ထားလား”

ထိုစကားကြောင့် လှမ်းကြည့်ကာ တိုးမိုး မျက်မှောင်ကြွတ်လို

ရင်း ...

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ မင်းတို့ ဒီလောက်တောင် စောင့်ကြည့်ချင်ရင် ငါ သတင်းယူဖို့ ချောင်းသာသွားတဲ့အခါ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သွားမှာက လာမယ့် (၁၃) ရက် သောကြာနေ့လေး၊ စီးသွားမယ့် ကားကိုလည်း ထိုင်ခုံနံပါတ် ဆယ့်သုံးပဲ ဝယ်မယ်၊ ဟိုရောက်ရင်လည်း အခန်းနံပါတ် ဆယ့်သုံးမှာပဲ တည်းမယ်၊ ငါ့လောက် ကံမကောင်းတဲ့ကောင် ဘယ်လောက် ကံထပ်ဆိုးမလဲ သိချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့”

နှစ်ကောင်စလုံး တွေ့ခနဲဖြစ်သွားကြပြီး ...

“အဲ ... လိုက်တော့လိုက်ချင်တယ်ကွ၊ ကဲ ... ဒါပေမဲ့ မင်းသွားပြီးလို့ နောက်တစ်ရက် (၁၄) ရက်နေ့မှပဲ လိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ တော်ကြာ ငါတို့ပါ ရောပြီး ကံဆိုးနေမှာစိုးလို့”

“သဘောပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ်ပဲနော်၊ ရှင်းအောင် ထပ်ပြောရရင် အမေရိကန်စစ်တန်ပဲ”

ပြောရင်းပင် အသာထရပ်ကာ တင်ပါးကို လက်နှင့်ပိတ်ရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကောင်တာဆီသို့ တန်းသွားလိုက်သည်။

ကောင်တာရောက်တော့ မိန်းမမသိအောင် ဟိုဘက်လမ်းက ဦးအောင်စိုးနဲ့ အရက်ခိုးသောက်ဖို့ ငါ ဘယ်လိုညှာပြောပြီးထွက်ရင် ကောင်မလဲဟု အကြံထုတ်နေသော ကိုနေစေးအား ...

“ဟေ့လူကြီး ... ပုဆိုးတစ်ထည်လောက် ခဏငှားစမ်းပါ”

ကိုနေစေးက အူတူတူဖြင့် ...

“ဟင် ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ တိုးမိုးရ”

စိတ်မရှည်စွာ တိုးမိုး ပြန်ပြောလိုက်သည်ကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ...။

“ဖင်ကွဲသွားလို့ဗျ”

“ဟေ”

အခန်း (၆)

နီးနီး ဦးဆောင်ကာ ထွက်လာခဲ့သော ခရီးစဉ်သည် ချောင်းသာ
တမ်းခြေရောက်သည်အထိ အနှောင့်အယှက်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိခဲ့ပါချေ။

‘လူ’ အားဖြင့်သာ ခေါင်းဆောင်နေရာက ပါဝင်လာခဲ့ရသော မန်
နေဂျာဦးသိန်းဇော်ကတော့ လောလောဆယ် ‘မူ’ အားဖြင့် ဦးဆောင်နေသည့်
နီးနီးကို သိပ်ကြည်ပုံမပေါ်။

ထို့အတွက်လည်း နီးနီးစိတ်ထဲမှာ ဘာမှမခံစားရ။ လောလောဆယ်
အိရိုက်တာပေးထားသော အခွင့်အရေးက ကိုယ့်လက်ထဲမှာလေ။

ပါလာသော ဝန်ထမ်းတွေအား နေရာချထားပြီး ကိုယ်နေမည့်
တိုတယ်ခန်းသို့ နီးနီး နားရန် ပြန်လာခဲ့သည်။

တည်းမည်အခန်းထဲမှာက တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်။
အော်အဖြစ် ရုံးမှာခင်ရသည့် ကေသီနှင့် ဥမ္မာမျိုးတို့ကို အတူတည်းရန်
ဆိုထားသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ကေသီက ...

“နီးနီး ... နင့်ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ် ... သိလား”

မေ့ရာထူကြီးပေါ် နီးနီးက ပစ်လဲချလိုက်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကေသီရဲ့”

“ဪ ... နင့်ကြောင့်သာ ငါတို့တွေ ချောင်းသာကို လာခွင့်ရ
တာလေ၊ ဂျာကြီးဆိုရင် ဒီကို လာမှာမဟုတ်ဘူးဟ”
ထိုစကားကြောင့် ဥမ္မာမျိုးက မျက်နှာလေးကို ဟန်လုပ်ကာ မဲ့
လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ ကျိတ်ငိုးနေတဲ့ အပျိုကြီး
မဝင်းမာက ပုဂံဘုရားဖူးဆိုလို့ သူလည်း ပုဂံဆိုပြီး ဖြစ်နေတာလေ”

ထိုစကားကြောင့် နီးနီးက ...

“ဘုရားဖူးတာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပုဂံက မနှစ်ကပဲ
သွားထားတာလေ၊ တစ်နှစ်တလေတော့ ခုလို ကမ်းခြေလာတာ ကောင်းပါ
တယ်ဟ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ ရွေးလိုက်တာ”

“အဲဒါကြောင့် နင့်ကို အားလုံးက ကျေးဇူးတင်နေကြတာပေါ့၊
နင်က အမြဲ ကံကောင်းတယ်နော်၊ ခုလည်း ကိုယ်သွားချင်တဲ့ခရီးကို ရွေး
ချယ်ခွင့်ရတယ်”

နီးနီးက လဲ့နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ရင်း ...

“တကယ်ပဲ နင့်တို့က ငါ ကံကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အလုပ်ထဲမှာလည်း သူများတွေ အဆင်မပြေတဲ့
ကိစ္စကို နင်ဖြေရှင်းရင် ပြေလည်သွားတာချည်းပဲ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ရာထူး
တိုးတာ မြန်တာပေါ့”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ အလုပ်စဝင်စဉ်တုန်းကတော့
ကေသီတို့၊ ဥမ္မာတို့ဆိုတာ သူနှင့် တစ်သုတ်တည်းဖြစ်သည်။

သို့သော် နောက်ပိုင်းမှာ ကံကောင်းမှုနှင့် အလုပ်ကြိုးစားမှုတို့
ကြောင့် နီးနီးက ချွန်ပြီး ရာထူးတိုးသွားခဲ့ခြင်းဆိုလည်း မမှားချေ။

ဤသည်ကလည်း ဦးသိန်းဇော်က သူမအပေါ် မျက်စိစပါးမွှေးရှား
စေသော အချက်တစ်ချက်။

တွေးရင်းနှင့် နီးနီးက သုံးနေကျ စကားတစ်ခွန်းကို ရေရွတ်လိုက်
ပြန်သည်။

“ကံကောင်းလို့ပါဟာ”

“ကဲ ... အဲဒါဆို ခုပဲ စမ်းကြည့်ရအောင်”

“ဟင် ... ဘာကိုလဲ”

ကေသီက ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ ပိုက်ဆံတစ်ထောင်တန် သုံး
ရွက်ကိုထုတ်ကာ သူ တစ်ရွက် အရင်ယူထားပြီးမှ နီးနီးနှင့်ဥမ္မာမျိုးတို့ထံ
သို့ တစ်ယောက်တစ်ရွက်စီ ကမ်းပေးလိုက်ရင်း ...

“ဒီလိုဟာ ... ဒီနေ့ အခန်းထဲကနေ အပြင်ထွက်ပြီး တစ်ခုခု
လုပ်စရာပေါ်လာရင် သွားဖို့အတွက် ကံဆိုးသူကို ရွေးကြည့်မယ်၊ ပိုက်ဆံရဲ့
နောက်ဂဏန်းသုံးလုံးပေါင်းရင် အနည်းဆုံးလူပေါ့”

“ရတယ်လေ”

ပြောရင်း ဥမ္မာမျိုးက ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီး ... ဒင်း

တစ် အဝင်ပိုက်ဆံကိုကြည့်၍ ...

“အယ် ... နှစ်၊ ငါး၊ တစ် ... ပေါင်း ရှစ်ဟ”

ထိုအချိန်မှာပဲ ကေသီက ...

“ဥမ္မာမျိုး ... နှစ် နားလိုက်တော့၊ ဒီမှာကြည့် ... တစ်၊ ခြောက်၊

နှစ် ... ဆိုတော့ ကိုး”

နှစ်ယောက်စလုံး နီးနီးကို လှမ်းကြည့်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ရှစ်နှင့်ကိုးဆိုတော့ သူမအတွက် အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူးဆိုသည့်အကြည့်မျိုး။

နီးနီးက ဘာမှပြောမနေဘဲ ပိုက်ဆံမှ နောက်ဆုံးဂဏန်းသုံးလုံးတို့ကြည့်ကာ ဝင့်ခနဲတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီး ... နှစ်ယောက်စလုံး ခြင်သာအောင် ချပြလိုက်၏။

ပေါင်းချင်းကတော့ ကိုးပင်။ သို့သော် နီးနီး၏ဂဏန်းသုံးလုံးက ‘သုံး’ တွေချည်းပဲ ဖြစ်လေသည်။

ကေသီက နီးနီးကို အားကျသလိုကြည့်ကာ ...

“ငါ ထင်သားပဲ၊ ကိုးချင်း အတူတူတောင်မှ နီးနီးလောက်တော့ ငါ ကံမကောင်းနိုင်ဘူးဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

ကံဆိုးသူ ဥမ္မာမျိုးကပါ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

နီးနီးကတော့ ဘာမှထပ်မပြောလိုက်ချေ။ ငါများ စူပါပါဝါရနေ

တာများလားဟု မဆီမဆိုင် တွေးလိုက်မိသေးသည်။

ထိုအတွေးမျိုးသည် ကမ်းခြေရောက်ပြီးနောက် နှစ်ရက်အထိ သူမ၏စိတ်၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သေး၏။

သို့သော်လည်း သုံးရက်မြောက်သောနေ့မှာတော့ ...။

ဆခန်း (၇)

ကမ်းခြေရောက်ပြီး သုံးရက်မြောက်သောနေ့မှာ ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်တွင် တိမ်ကင်းစင်ကာ ကြည်လင်ပြာလဲ့နေသော နေ

ထစ်နေလည်း ဖြစ်၏။

ပင်လယ်၏အနားစပ်မှ ခေါင်းပြုထွက်လာသော နေမင်းကြီးကို

နီးရပ်၍ကြည့်နေမိသေးသည်။

လှိုင်းနှင့်အတူ လွင့်ပါလာသော လေစီးကလည်း သူ့မ၏ဆံနွယ်

ထွက်တဖျပ်ဖျပ် လွင့်လူးနေစေ၏။

ထိုအချိန်အထိ အရာအားလုံးသည် ကြည်လင်လှပလျက် ...

“နီးနီး ... ပင်လယ်ကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

အနားရောက်လာသော ကေသီက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နီးနီးက ပြုံးရင်း ...

“ဪ... ကမ်းခြေကို ကြည့်နေတာပါ။ ကမ်းခြေဟာ သူ့ဆီကို ရောက်လာတဲ့ ခြေရာတွေကို လှိုင်းနဲ့ပုတ်ပြီး အမှတ်တရ သိမ်းထားတယ် နော်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခြေရာတွေ ဘယ်လောက်များနေပြီလဲ မသိဘူး”

“အမယ်လေး ... ကဗျာဆန်လိုက်တာ နီးနီးရယ်၊ ခု နင့်ကို လာခေါ်တာဟာ လိုက်မလား”

“ဟင် ... ဘယ်ကိုလဲ”

ပြန်မေးလိုက်တော့မှ ကေသီက ...

“ငါနဲ့ညွှာ ဗေဒင်သွားမေးမလို့ဟာ ကမ်းခြေဟိုဘက်နားမှာ ဗေဒင် ဆရာမတစ်ယောက် ဟောပေးနေတယ်ကြားလို့”

“ဟင်”

နီးနီး အံ့သြသွားရသည်။ ဗေဒင်ဆရာမလည်း ဒီလိုကမ်းခြေအထိ လာဟောသည်တဲ့လား။

ထိုအတွေးနှင့် နီးနီးက ...

“ဟုတ်လို့လား ကေသီရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို အဲဒီဆရာမကလည်း ကမ်းခြေကို အလည်လာ တာဟာ သန်လျင်ဘက်မှာရှိတဲ့ ဖူးစာကွန်ယက်ဆိုတဲ့ ဗေဒင်ဟောခန်းက ဆိုလား။ သိတဲ့လူတစ်ယောက်က အတင်းဟောခိုင်းရင်းနဲ့ မှန်တယ်ဆိုပြီး သတင်းက ပျံ့သွားတာ၊ ငါတို့လည်း အပျော်သွားမေးမလားလို့”

နီးနီး မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိသည်။ ပြီး ...

“ဒါဆိုလည်း သွားလေ”

သို့နှင့် သုံးယောက်သား ဗေဒင်ဆရာမ၊ ရှိရာ ဘန်ကလိုဆီသို့ ထွက် ထာခဲ့ကြသည်။ ရောက်တော့ လာမေးနေသူတချို့ ရှိသဖြင့် စောင့်နေရသေး သ်

သူတို့အလှည့်ကျတော့ ကေသီက အရင် ...

“ဆရာမ ... ကောင်းတာလေးတွေပဲ ရွေးပြီး ဟောပေးနော်၊ အပျော်ခရီးထွက်လာတာဆိုတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ချင်ဘူး”

“သမီးကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ ဟောပေး”

ဥမ္မာမျိုးကလည်း ဝင်ပြောဖြစ်အောင်ပြောသည်။

ဗေဒင်ဆရာမက အပြုံးပါးပါးနှင့်...

“အေးပါကွယ် ... ဆရာမကလည်း ဖြစ်နိုင်ရင် ကမ်းခြေမှာ ဗေဒင် ဟောချင်ပါဘူး။ သတင်းကပျံ့သွားလို့ ဟောပေးနေရတာ၊ ဒါပေမဲ့ သမီး တို့ပြောသလို ကောင်းတာလေးတွေပဲ ကြည့်ပေးပါမယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး တကယ်ပင် ဆရာမ ကောင်းကွက်ကလေးတွေကိုပဲ ရွေးဟောပေးပါသည်။

သူ့အလှည့်ရောက်တော့ နီးနီးက ...

“သမီးကိုတော့ ဆရာမမြင်သလောက် ဟောလို့ရပါတယ်၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးမှာ ကံဆိုးမှုဆိုတာ မရှိဘူးလို့ ယုံကြည်ထားလို့ပါ”

နီးနီးစကားကြောင့် ဆရာမက ဆတ်ခနဲ ကြည့်လာသည်။ မျက်နှာ စည်း တည်သွားကာ ...

“ဟုတ်ပါ့မလား သမီးရဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ ကံတရားဆိုတာ

ခြင်ဆင်တိုင်း ခြင်ဆင်နုတာလေ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံစီမံရာပေါ့ဆိုတဲ့
ထားကို ပြောကြတာပေါ့။

“အဲဒီကံဆိုတာကရော လူရဲ့အလုပ်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား ဆရာမ”
စောဒကတက်လိုက်သံကြောင့် ဆရာမ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား
ဆည်း ပြီး ... သက်ပြင်းကို ဖွဖွချလျက် ...

“အင်း ... သမီးက အမြဲကံကောင်းခဲ့တာ ထင်တယ်။ ယုံကြည်မှု
ကတော့ အပြည့်ပဲ။ ကဲပါ ... အဲဒီလောက် ကံကောင်းမယ်ဆိုတာ သေချာနေ
တဲ့ သမီးကို ဆရာမ မဟောတော့ပါဘူး။ အပိုပဲလေ၊ ဪ ... ဒါနဲ့
သမီး သိပ်သေချာမယ်လို့ ထင်ရင် ...”

စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီးမှ ဆရာမက ဒေါ်လေးတစ်ပြားကို
စားဖွဲ့ပေါ် ချပေးလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... သမီးရဲ့ကံကို ပါးပါးပဲ စမ်းကြည့်ရအောင်၊ သမီးက ဒီ
ဒေါ်လေး ဘယ်ဘက်အခြမ်းကို သမီးအတွက် ကံကောင်းမယ်လို့ သတ်မှတ်
မလဲ”

နီးနီးက ဒေါ်လေးကို ယူကြည့်လိုက်သည်။
ဆရာမက ...

“အဲဒါက ဂရိန်းရာအစီအမံနဲ့ ကံကောင်းကံဆိုးခွဲခြားတဲ့ ဒေါ်လေး
ပါ”

“သမီး ဒီဘက်ကိုယူမယ် ဆရာမ”
ပန်းခက်ကလေးတွေ ရက်ဖောက်ထားသောဘက်ကို နီးနီးက ရွေး
လိုက်၏။ ဆရာမက နီးနီးကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“သမီးလက်နဲ့ပဲ ငါးကြိမ်တိတ်လှည့်ပြီး အုပ်ထားလိုက်ပါ”
ပထမအကြိမ် နီးနီးက ဒေါ်လေးကိုလှည့်၍ အုပ်လိုက်သည်။

“ဖွင့်ကြည့်လိုက် သမီး”
လက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖွင့်လိုက်သည်။ သူမ မျှော်လင့်ထားသော
နံရံကလေးတွေပါသောဘက်ပင်။

သို့နှင့် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်လှည့်ကာ အုပ်လိုက်၏။ ပြီး ဖွင့်အ
ကြည့် ...

“ဟင်”
“ဟာ”

နီးနီး ရွေးချယ်ထားသောဘက်ပါပဲ။ လေးကြိမ်လုံးလုံးပင် ကံ
ကောင်းသည်ဟု သတ်မှတ်ထားသောဘက် ကျပြီးချိန်မှာတော့ ...

“သမီး ... ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ နောက်ဆုံးနော်၊ သိပ်အရေးကြီးတယ်”
နီးနီးက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း ငါးကြိမ်မြောက်လှည့်လိုက်ပြီးမှ
နံရံကလေးသောဘက်ကို အသာဟပြလိုက်သည်။

“အို”
ဆရာမထံမှ အံ့သြသံ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ နီးနီးမျက်နှာကို
ဆည်း အနည်းငယ် တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

နီးနီးက ထရပ်လိုက်ရင်း ...
“ဆရာမ ... သမီးကံကို သမီးယုံတယ်ဆိုတာ ဆရာမလည်း
ယုံကြည်ပါနော်”

“ဒါပေမဲ့ သမီး”

ဆရာမက တစ်ခုခုပြောရန် ပြင်လိုက်ပေမယ့် နီးနီးက ဖြတ်၍...

“တိုက်ဆိုင်တာလို့ ပြောမလို့လား ဆရာမ”

ဆရာမက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်ကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီး ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ ဆရာမ
လုပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကံကောင်းမှုတွေ တခြားတစ်နေရာကို ရောက်မသွား
စေဖို့ ဆရာမ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်၊ အမြဲ ကံကောင်းပါစေ သမီး”

အပြန်လမ်းမှာတော့ ဗေဒင်ဆရာမ ပြောလိုက်သောစကားသည်
နီးနီးအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် အနည်းငယ် ဖြစ်စေတာ အမှန်ပင်ဖြစ်
သည်။

အမြဲတမ်း ကံကောင်းပါစေဆိုသည့်စကားက တကယ့်ကို တစ်မျိုး

ကြီး။

သို့သော်လည်း ဟိုတယ်ပြန်ရောက်ပြီး ခဏမှာပဲ ထိုစကားကို
မေ့သွားရသည်။

တကယ်လည်း ညနေဝိုင်း ပင်လယ်ထဲ ရေဆင်းကစားချိန်အထိ
ထိုစကားကို ပြန်သတိမရခဲ့ပါချေ။

ထိုသို့ဖြင့် ...။

အခန်း (၁)

ကင်မရာ လည်ပင်းချိတ်ကာ ရှုခင်းရှုကွက်တွေကိုကြည့်ရင်း ကမ်း
ခြေတစ်လျှောက် တိုးမိုး လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကမ်းခြေမှာတော့ ပွင့်လင်းရာသီကြောင့်လားမသိ။ အလည်ရောက်
သောလူတွေနှင့် စည်ကားနေသည်။

တိုးမိုးကိုလည်း အယ်ဒီတာဦးအောင်စိုးက ‘ကမ်းခြေရဲ့ပွင့်လင်း
ရာသီ’ ဆိုသော ဓာတ်ပုံဆောင်းပါးအတွက် လွှတ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း အခုချိန်အထိ သူ့အတွက် စိတ်တိုင်းကျဓာတ်ပုံကို မရသေး
သဖြင့် ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လိုက်ကြည့်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။
နောက်က လိုက်လာမယ်ဆိုသော ဟိုနှစ်ကောင်ကလည်း နေရာ

ရောက်သည်ဟု ဖုန်းဆက်၏။ ထို့ကြောင့် လောလောဆယ် တိုးမိုးတစ်ယောက် ထည်း တစ်ကိုယ်ရည် လျှောက်ကြည့်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ကမ်းခြေတစ်ဝိုက် ထူးထူးခြားခြားတော့ မတွေ့ရ။ အမျိုးမျိုးသော ဧည့်သည်တွေအပြင် ရုပ်ရှင်နှင့်ဗီဒီယိုရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၊ နှစ်ဖွဲ့လောက် တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုအတ်ကားတွေကလည်း 'လန်း' 'ဖလန်း' 'ဟော့' စသည့် နာမည်တွေပါမည့် အတ်ကားတွေပဲ ဖြစ်မည်။ သိပ်မထူးခြားတော့။

ထိုသို့တွေ့ရင်း လျှောက်လာစဉ်မှာပဲ ...

“ကယ်ကြပါဦး ... ကယ်ကြပါဦး ... ဒီမှာ ရေနစ်နေလို့”

ထိတ်လန့်ရှုရှု ထွက်ပေါ်လာသော အသံတစ်ခုက တိုးမိုးနားသို့ တိုးဝင်လာသည်။

ကမန်းကတန်း လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကမ်းခြေရေစပ်မှနေ၍ အဟစ်အကူအညီတောင်းနေသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်၏။

ပင်လယ်ထဲကိုလည်း တိုးမိုး ထပ်ကြည့်မိသည်။

မြင်လိုက်ရသည်က လှိုင်းလုံးတွေကြားမှာ မြင်လိုက်၊ ပေါ်လိုက်၊ နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကင်မရာကိုချွတ်၍ သောင်ပြင်းပစ်ချကာ ပင်လယ်ထဲသို့ တိုးမိုး ပြေးဆင်းသွားလိုက်သည်။ (ဒီနေရာ မင်းသားက မင်းသမီးကို ရေထဲဆင်းဆယ်သည်မှို့ အသေးစိတ်ဖော်မပြော အောင်မြင်စွာ ဆယ်ယူနိုင်လိုက်ကြောင်း ပရိသတ်ကြီး သိပါလိမ့်မည်။ ဤကား စကားချစ်)

ကောင်မလေး၏ ပျော့ခွေနေသော ခန္ဓာကိုယ်လေးကိုပွေ့ကာ တိုးမိုးကမ်းခြေသို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

ခုနက အကူအညီတောင်းနေသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က အနားသို့ ပြေးလာရင်း ...

“ကျေး ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင် ... နီး ... နီးနီး ဘာမှ ဖြစ်ပါဘူးနော်”

တိုးမိုးက သတိမရသေးသော ကောင်မလေး၏မျက်နှာဖူးဖူးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“အဲ ... သတိတော့မရသေးဘူးဗျ ... ခဏလေး”

ပြောရင်းပင် ဆတ်ခနဲ ပြန်ပွေ့ချီကာ ဗိုက်ထဲမှ ရေတွေပြန်ထွက်အောင် ထမ်း၍ပြေးလိုက်သည်။

ရေတွေ ပြန်အန်ထွက်သွားချိန်အထိ ကောင်မလေး သတိပြန်လည်မလာသေး။

ရှေးဦးသူနာပြုနည်းအတိုင်း လုပ်စရာရှိတာကို တိုးမိုး ဆက်လုပ်ရတော့၏။ ဒါမှပဲ ဖြစ်တော့မည်လေ။

တခြားတော့မဟုတ်ချေ။ ကောင်မလေးကို သဲသောင်ပြင်ပေါ်ချကာ အသက်ပြန်ရှူနိုင်စေရန်အတွက် နှုတ်ခမ်းချင်းတေ့ပြီး မောက်တူမောက်နည်းအတိုင်း လုပ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

နှုတ်ခမ်းချင်းအထိမှာ ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားသော်လည်း ထိုခံစားမှုကို တိုးမိုး အမှုမထားနိုင်အား။ ကောင်မလေး သတိပြန်လည်လာစေရန် ဗိုက်လိုက်ရသည်။

ဘေးမှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကလည်း စိုးရိမ်တကြီး လိုက်

ကြည့်နေ၏။

သိပ်မကြာပါချေ။ ကောင်မလေး လူးလွန်ပြီး သတိရလာသော

ကြောင့် တိုးမိုးက နှုတ်ခမ်းချင်း ခွာလိုက်၏။

ပြီး အဖော်ကောင်မလေးနှစ်ယောက်အား ...

“ကဲ ... သတိရလာပြီဆိုတော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ပြီးမှ ဆေးခန်းပြချင် ပြလိုက်ပေါ့”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင် ... နီးနီးမှာက ရှင်ပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိတော့တာ ပါ”

နာမည်လေးက နီးနီးတဲ့လား ... ဆိုပြီး တိုးမိုးစိတ်ထဲက အင်စတော လုပ်ထားလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ တိုးမိုးစိတ်ထဲ ဖျတ်ခနဲ သတိရလာတာက ကင်မရာကိုယ့်အတွက် သေနတ်ကဲ့သို့ အရေးကြီးသော လက်နက် ...။

ထိုအတွေးနှင့် ဆတ်ခနဲထကာ ကင်မရာချွတ်ထားခဲ့သည့်နေရာသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း ထားခဲ့သည့်နေရာအရောက်မှာတော့ ဟာခနဲ ဓရ ရွတ်လိုက်မိတော့၏။

ကံဆိုးမှုတွေနှင့် အသားကျနေသော တိုးမိုးအတွက် ကင်မရာလေးကလည်း ဆီးကြိုမနေတော့ချေ။ ပြန်ပြီးရှင်းလင်းနေသော သဲသောင်ပြင်ကို ကြည့်ရင်း ...

သွားပြီ ...။

ဆုံးပြီ ...။ စမ့်တုံးပြီ ...။ ဂျင်းဝင်ပြီ ...။ ရွတ်(စ်)ကိုက်ပြီ။

နမောတသစ္စာ အမျိုးမျိုးတွေးရင်း သဲသောင်ပြင်ပေါ် ဒူးထောက်ထား ထိုင်ချလိုက်မိလေသည်။

ဇာတ်ကတော့ နာချေပြန်ပြီတကား။

ဆခန်း (၉)

“မင်းအဖြစ်ကလည်း ဖွတ်မရ ဓားဆုံးဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပြီကွ”
ကောင်းသာစကားကြောင့် တိုးဖိုးက ခေါင်းတပျဉ်းပျဉ်းကုတ်လိုက်

ကာ ...

“ဖွတ် ရဲ့မရတော့ မသိဘူးကွာ၊ ငါ ခုဆုံးသွားတာက ဓားမဟုတ်
ဘူးကွာ၊ ကင်မရာ ... ကင်မရာ၊ လေးပုံးကျော်တန်တဲ့ ကင်မရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါတို့ကလည်း မင်းအတွက် နှမြောလို့ပြောတာပါ
ခုပဲ ကြည့်လေ ... ငါတို့နှစ်ကောင် ခရီးရောက်မဆိုက် မင်းရဲ့ ကံဆိုးတဲ့
သတင်းကို ပထမဆုံး ကြားလိုက်ရတာ”

“ဟုတ်တယ် ဟေ့ကောင်၊ သူများကို ရေထဲဆင်းဆယ်ရင် မင်း

ချော့ပြီလေတာ ကံကောင်း”

တက်ညီလက်ညီပင် နှစ်ကောင်သား နှိပ်ကွပ်နေကြသည်။

အင်းလေ ... ကိုယ့်သတင်းကလည်း ကောင်းမှမကောင်းဘဲကိုး။

ခုဲ ကြည့် ... ဓာတ်ပုံရိုက်ရန်လာသော သတင်းထောက်က ကင်မရာ
ပျောက်ရသည်တဲ့လေ။ ဟူး ...။

ထိုသို့စဉ်းစားနေရင်းပင် မျက်နှာလေးတစ်ခုက ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာ

ပြန်သဖြင့် ...

“အေးကွာ ... နှမြောတော့ နှမြောတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ ရေ
ထဲဆင်းဆယ်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးကတော့ ချစ်စရာလေးကွ ... အဟီး”

“အရေးထဲ နှာဘူးက ထနေရသေးတယ်၊ နေစမ်းပါဦး ... အဲဒီ
ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

စကားအဆုံးမှာ တိုးမိုးက ...

“ဟာ ... အဲဒီလိုတော့ ငါ ဘယ်သိမလဲ၊ သူ့အဖော်တွေ ခေါ်
တာတော့ နီးနီးဆိုလား၊ ဘာဆိုလား”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်စိုးနိုင်က မျက်နှာကို တိတိကျကျ မှဲ့လိုက်
တာ ...

“တိကျသေချာလှချည်လားကွ၊ ကိုယ် အသက်ကယ်ခဲ့တဲ့ မိန်းက
လေးအကြောင်းတောင် ဘာမှသိမလာဘူး၊ ဒါနဲ့မျှား နှာဘူးက ထချင်နေသေး
တယ်”

ကျော်စိုးနိုင်စကားအဆုံးမှာ ကောင်းသာကလည်း ...

“ဒါနဲ့ ... အဲဒီကောင်မလေးတွေက မင်းကို ကျေးဇူးတင်စကား

လေး ဘာလေးတောင် မပြောလိုက်ဘူးလား”

“ငါလည်း အဲဒီအချိန်တုန်းက ကင်မရာပျောက်သွားတာဆိုတော့
ဘူနေတာကွ၊ သတိရလို့ သူတို့ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူတွေအုံနေ
တာနဲ့”

“ဪ ... မသွားလိုက်ဘူးပေါ့၊ ဒီလိုလား”

ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ရင်း တိုးမိုးက ...

“အေးလေ ... လူတွေကြားထဲ တိုးဝှေ့ပြီး ဒီကောင်မလေးကို
ကျွပ်ကယ်တာ၊ ကျွပ်ဟာ သူ့ရဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပဲဆိုပြီး သွားပြော
လို့မှ မကောင်းတာကိုး”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ကိုယ့်ကံ ခံပေါ့ကွာ”

“ခံပါတယ်၊ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့လည်း ကံမကုန်ရင် ပြန်ဆုံချီး
မှာပေါ့”

ကောင်းသာက ထိုစကားကို မထင်ဟူသော အကြည့်ဖြင့် ...

“မင်းလို ကံမကောင်းတဲ့ကောင်အတွက်တော့ ပြန်မဆုံလောက်
ဘူးဆိုတာ သေချာသလောက်ပဲ”

“အားပေးလှချည်လားကွ”

ရွဲ့သလို တိုးမိုးက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ နောက်နေ့ကျမှ ထိုကောင်
မလေးကို လိုက်ရှာကြည့်ဦးမည်ဟု စိတ်ထဲက တေးထားလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကျော်စိုးနိုင်က ...

“ဒါနဲ့ တိုးမိုး ... မင်းမှာ ကင်မရာမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဓာတ်ပုံ
ရိုက်ဖို့ကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

တိုးမိုးက ဟီးခနဲ ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဒါကတော့ ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒီမှာလေ ငါတို့တည်းနေတဲ့ ဟိုတယ်မန်နေဂျာဆီက သူ့ကိုယ်ပိုင်ကင်မရာလေး၊ ဓဏ္ဍာထားတာ၊ နှိုင်းထွက်သိပ်မကောင်းပေမယ့် ဒါလေးနဲ့ပဲ ရိုက်ရတော့မှာ၊ ပြန်တော့မှပဲ စာမတ်ထဲ ပုံတွေကူးထည့်ပြီး ကူးယူသွားတော့မယ်”

ပြောရင်း ငှားလာသောကင်မရာလေးကို တိုးမိုးက ပြလိုက်သည်။

ကင်မရာက အပျော်တမ်းရိုက်သည့် ကင်မရာမို့ ပစ်ဖယ် (pixel) နည်းသော်လည်း မတတ်နိုင်တော့။ လောလောဆယ်မှာ အလုပ်ဖြစ်ဖို့အရေးမဲ့ ထည့်တွက်ထားရသည်။ ဒါတောင် မန်နေဂျာက သဘောကောင်းသူမို့ ငှားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဘန်ဂလိုရှေ့ သောင်ပြင်မှာရှိသော စားသောက်ဆိုင်မှာ မနက်စာစားရင်း စကားပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အနီးအနားရှိစားပွဲတွေမှာလည်း နိုင်ငံခြားသားအချို့အပါအဝင် ဧည့်သည်တွေက အသီးသီး စားသောက်နေကြ၏။

စားသောက်ပြီးစီးတော့ တိုးမိုးက ထိုကင်မရာအသေးလေးဖြင့် ဟိုချိန် ဒီချိန် လုပ်နေမိသည်။ ကင်မရာသေးသဖြင့် အားရမှုတော့ သိပ်မရှိလှ။

ထိုသို့ချိန်ခွယ်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ကင်မရာမြင်ကွင်းက အနီးရှိ အုန်းပင်ထိပ်များသို့ ရောက်သွားသည်။

အုန်းပင်က တိုးမိုးတို့ဝိုင်းနှင့် ကပ်နေသော ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းဘေးရှိ အုန်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

“ဟာ”

ရွတ်ဟူသောအသံနှင့်အတူ အုန်းသီးခြောက်တစ်ဝိုင်းက ပြတ်ကျဆာသဖြင့် တိုးမိုးလည်း ကင်မရာကိုလွှတ်ချကာ အုန်းပင်အောက်ဘက်ရှိ ခြံသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။

ပြီး ... ထိုဝိုင်းမှာထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်ကိုလည်း ခန္ဓာတို့နှင့် ပစ်တိုက်ကာ တွန်းပစ်လိုက်၏။

“ဝန်း!”

“အ့”

ကံကောင်းသည်ဟုပဲ ဆိုရမည်။ တိုးမိုး တွန်းဖယ်လိုက်သောသူ ထိုင်ခဲ့သည့်နေရာတည်တည်သို့ အုန်းသီးဝိုင်းက ကြွေကျသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့သာ အနည်းငယ်နောက်ကျပါက ထိုင်နေခဲ့သောလူသည် အသက်နှင့်အတူ အိုးစားကွဲသွားလောက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ အနည်းငယ် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွား၏။ လဲကျသွားသောလူက အကြောက်မပြေသေးသောမျက်နှာဖြင့် ထ၊ ထပြီး တိုးမိုးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟင်”

နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထိုလူက အနီးရှိ သူ့စကားပြန်ကို စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောကာ ထိုအိုးဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဟိုင်း”

နှုတ်ဆက်လာသဖြင့် တိုးမိုးကလည်း ပြန်၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
 ထိုအချိန်မှာပဲ ကောင်းသာက တိုးမိုးတို့ကျသွားသော ကင်မရာလေးကို
 ဖြိုတောက်ပေးလာသည်။

ထိုနိုင်ငံခြားသားက ...

“ခုလို အသက်ကယ်လိုက်တဲ့အတွက် အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါ
 ထယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည် သောမတ်(စ်)ပါ။ ပြင်သစ်က လာတာပါ”

ကျေးဇူးတင်စကားဆိုလာသဖြင့် တိုးမိုးကလည်း ရည်မွန်စွာ ပြန်
 ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူကပဲ ကျေးဇူးတင်သောအားဖြင့် ညစာကျွေးမည်ဟု ဖိတ်
 လာပြန်သည်။

တိုးမိုးက အားနာသဖြင့် ငြင်းသော်လည်း ဘေးနားမှ မစွတာ
 သောမတ်(စ်)၏စကားပြန်က ...

“လက်ခံလိုက်ပါ ကိုတိုးမိုး၊ မဟုတ်ရင် မစွတာသောမတ်(စ်) စိတ်
 မကောင်းဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“အေးလေ ... ညစာကျွေးတာကိုတော့ လက်ခံလိုက်ပါကွာ၊ ပဲသီ
 သွားတာမှ မဟုတ်တာကို”

ကောင်းသာကလည်း ဘုမသိ ဘမသိ တိုက်တွန်းလာပြန်သည်။
 ပြီး ... အားလုံးကလည်း ဝိုင်းကာ ထပ်ပြောလာကြသည်မို့ တိုးမိုးလည်း
 မူမနေတော့ချေ။

“ကောင်းပြီလေ ... ညနေကျရင် ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ပါမယ်”
 မစွတာသောမတ်(စ်)ကတော့ ကျေနပ်စွာ ထပြန်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကျော်စိုးနိုင်က စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် ...

“တိုးမိုး ... မင်းကိုယ်တိုင်ကသာ ကံမကောင်းတာကွာ မင်းချဲ့
 လုပ်ရင်တွေကတော့ သူများတွေကို ကံကောင်းစေတာပဲ၊ ကြာရင် မင်းကိုယ်
 တိုင်လည်း ကံကောင်းတော့မလား မသိဘူး”

တိုးမိုးက ပခုံးပဲ တွန့်ပြလိုက်မိသည်။

နံနက်ပိုင်းကတော့ နေသော ကံကောင်းခြင်းသည် တံခါးအသာဟာကာ
 သူ့ကို ချောင်းကြည့်နေပြီလားဆိုတာတော့ ဝေခွဲမရသေးချေ။

ထိုသို့ဖြင့် ...။

အခန်း (၁၀)

ညစာစားပွဲကတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပဲ ဖြစ်သည်။ အစားအစာ
ဆိုတာတော့ ညစ်ပတ်လို့မှ မဖြစ်သည်ကိုး။
ခုလည်း မစ္စတာသောမတ်(စ်) တည်ခင်းညှိခံသော ညစာစားပွဲသို့
ဆိုင်းတို့ ရောက်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်၏။
အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ကြောင့်လားတော့ မသိ။ စားသောက်စရာ
တွေက စုံလင်လှသည်။
ဒါတင်မကသေး ...။
စားပွဲပေါ်မှာလည်း နိုင်ငံခြားဖြစ် အကောင်းစားပီစကီပုလင်းကြီး
အစ်လုံးနှင့်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

ကောင်းသာနှင့်ကျော်စိုးနိုင်ကတော့ ထိုပုလင်းကြီးကိုပဲ ဖြိုရန် မျက်စိကနေကြသည်။

ဆန္ဒကို သိက္ခာနှင့်ထိန်းရန် တိုးမိုးက မကြာခဏဆိုသလို လက်တုတ်နေရ၏။

ငတ်ကြီးကျနေသော ဒင်းတို့အား နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်က အထင်သေးသွားမည်ကို မလိုလားချေ။

ညစာစားပွဲဆိုသော်လည်း လူများများစားစားတော့ မရှိလှ။ တိုင်းတို့သုံးယောက်နှင့်အတူ မစ္စတာသောမတ်(စ်) တို့ဇနီးမောင်နှံ၊ ပြီး စကားပြောကိုမင်းမင်းတို့သာ ရှိသည်။

စားသောက်ကြရင်း မစ္စတာသောမတ်(စ်)က တိုးမိုး၏အကြောင်းကို မေးသည်။ အလုပ်အကိုင် ဘာညာပေါ့။

ထိုအကြောင်းကို တိုးမိုးကိုယ်တိုင်ပင် မဖြေရချေ။ အာသွက်သော ကောင်းသာက တိုးမိုး၏အလုပ်အကိုင်နှင့် ကံမကောင်းသောစာအကြောင်းကိုပါ ပြောပြလိုက်သည်။

ကောင်းသာ စကားအဆုံးမှာ မစ္စတာသောမတ်(စ်)က ...

“ခင်ဗျားအကြောင်းကလည်း အဆန်းပါလားဗျ။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ကံဆိုတာ အမြဲတစေ ဆိုးရွားနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကံကောင်းဦးမှာပါ”

ထိုစကားကိုတော့ တိုးမိုး ဘယ်လိုမှ မခံစားရချေ။ လောလောဆယ်ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေနပ်နိုင်သေးသော်လည်း အသားကျနေသည်ထဲသို့သော် ...

မစ္စတာသောမတ်(စ်)၏ နောက်ဆက်တွဲစကားကိုတော့ တိုးမိုး

အနည်းငယ် အံ့သြသွားရ၏။

“ကျွန်တော်လည်း ဓာတ်ပုံဝါသနာရှင်တစ်ယောက်ပါ ကိုတိုးမိုး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကိုပဲ ရိုက်ဖြစ်တာပါ။ ပြီးတော့ ကိုတိုးမိုး အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ဒီကိုရောက်လာပြီး ကင်မရာပျောက်သွားတာကိုလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး”

တိုးမိုးက ရယ်ကျဲကျဲသာ လုပ်နေလိုက်သည်။

မစ္စတာသောမတ်(စ်)ကပဲ ...

“ကိုတိုးမိုးကို သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားစေချင်တယ်၊ ခဏလေးနော်”

ပြောရင်း မစ္စတာသောမတ်(စ်)က အသာထသွားပြန်သည်။ သူ့ထယ်ထဲသို့ ဝင်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ပြန်ထွက်လာတော့ လက်ထဲမှာ ကင်မရာတစ်လုံးပါလာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

မစ္စတာသောမတ်(စ်)ကပဲ လိပ်စာကတ်တစ်ခုကို လှမ်းပေးကာ-

“ကိုတိုးမိုး ... ကျွန်တော်က သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ NGO တစ်ခုကပါ။ မကြာခင်မှာလည်း မြန်မာနိုင်ငံကို ထပ်မံသွားဦးမည်။ ပြီးတော့ ကိုတိုးမိုးကိုလည်း သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဓာတ်ပုံတွေကို ရိုက်ထားစေချင်တယ်”

တိုးမိုးက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းတွေကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ပြီးတော့ အခုချိန်မှာလည်း တိုင်း

www.burmeseclassic.com

ပြည်အတွက် လိုအပ်တဲ့ကိစ္စဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ချင်ပါ
တယ်”

“သိပ်ကောင်းတယ် ကိုတိုးမိုး”

ထိုသို့ပြောပြီး မစ္စတာသောမတ်(စ်)က တိုးမိုးနှင့် ဆက်သွယ်လို့
ရမည်လိပ်စာကိုပါ တောင်းထားလိုက်သည်။

ပြီး... မစ္စတာသောမတ်(စ်)ကပဲ...

“ကိုတိုးမိုးကို အသက်သင်ကျေးဇူးရှင်အနေနဲ့ရော ဓာတ်ပုံပါသနာ
ရှင်ချင်းမို့ ဒီကင်မရာကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့ချင်ပါတယ်... လက်ခံပါဗျာ
နော်”

“ဗျာ”

တအံ့တသြဖြစ်သွားပြီးမှ ကမ်းပေးနေသော ကင်မရာကိုကြည့်ကာ
တိုးမိုး ငြင်းလိုက်သည်။

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့၊ ကူညီခွင့်ရတာကိုပဲ ကျွန်တော်က ဝမ်းသာ
လှပါပြီ၊ ကင်မရာကိုတော့ လက်မခံပါရစေနဲ့”

“ယူလိုက်ပါ ကိုတိုးမိုး၊ ခင်ဗျားအတွက် တကယ်အသုံးဝင်မယ့်
ပစ္စည်းမို့ ကျွန်တော်က လိုလိုလားလား ပေးခဲ့ချင်လို့ပါ”

တိုးမိုးက ထပ်ငြင်းလိုက်သော်လည်း မစ္စတာသောမတ်(စ်)က
အတင်းပဲ ပေးနေတော့သည်။

နောက်ဆုံး အားလုံးကလည်း ဝိုင်းပြောနေကြသည်မို့ တိုးမိုးလည်း
အင်တင်တင်ဖြင့် လက်ခံလိုက်ရတော့၏။

အပြန်လမ်းမှာ ကောင်းသာက...

“မင်းကွာ... ဟိုက စေတနာနဲ့ပေးတာကို အတင်းကြီး ငြင်းနေ
သေးတယ်”

“အေးလေ... မင်းအတွက်လည်း တကယ်လိုအပ်တာပဲဟာကို
စပေးကတည်းက လက်ခံလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

ကျော်စိုးနိုင်စကားအဆုံးမှာတော့ တိုးမိုးက လေမှုတစ်ချက်မှုတ်
ထုတ်ကာ...

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဒီကင်မရာကို မြင်ကတည်းက ငါ သွား
ရည်ကျနေတာကွ၊ ဒါပေမဲ့ ခုလိုကြီးပေးလာတော့ လက်မခံရဲတာ အမှန်ပဲ”

“ဟာကွာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နိုင်ငံခြားသားက ပေးတယ်ဆိုပြီး
မယူချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... အကြောင်းရှိလို့ပါ”

“ဟေ... ဘာအကြောင်းတုံး”

“ဒီကင်မရာက ငါနဲ့ရော တန်ရဲ့လားလို့ စဉ်းစားနေတာ”

ထိုစကားကြောင့် ကောင်းသာက ရှုသိုးသိုးကြည့်ကာ...

“အောင်မာ... မင်းက နှုနေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်... ဒီကင်မရာ
က ဘယ်လောက်များ ထူးခြားနေလို့လဲ”

“အမျိုးအစားကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့... ရှေးကြီးတယ်”

“ပြောစမ်းပါဦး... တန်ဖိုးက ဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ”

ထိုအမေးကိုတော့ တိုးမိုး ခပ်သွက်သွက်ပဲ ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဒီကင်မရာရဲ့တန်ဖိုးက မြန်မာငွေနှုတ်ကရင် သိန်းသုံးဆယ်
အထက်မှာ ရှိတယ်ကွ”

“ဟေ”

“ဟာ”

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁၁)

ကံကြမ္မာဆိုသောနံရံ၏တစ်ဖက်မှာ တိုးမိုးတစ်ယောက် မျက်နှာ
သာပေးခံလာရသော်လည်း တစ်ဖက်မှ နီးနီးမှာတော့ ရေနစ်ပြီးကတည်းက
ရတက်ပွေနေရသည်။

လူတစ်ယောက် ဆင်းကယ်၍ အသက်ရှင်လာရသော်လည်း ထို
တော့ဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ မဆိုထားနှင့် ... ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ
မှန်းပင် မသိလိုက်ရ။

ကေသီနှင့်ဥမ္မာမျိုးတို့ကတော့ ရုပ်ကိုမှတ်မိသည်ဟု ဆိုသည်။
ဆပ်ပြောင့်ပြောင့် နှုတ်ခမ်းမွေးစေနှင့်ဟူ၍ပင် မမေးဘဲ ထည့်ပြောလာသေး
၏။

ပြီး... စတွေ့စဉ်က ကင်မရာ လည်ပင်းချိတ်ထားသဖြင့် ဓာတ်ပုံ ဆရာဖြစ်နိုင်သည်ဟုလည်း ထင်ကြေးပေးကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် တွေ့လိုတွေ့ငြား နီးနီးတို့ ထိုက်ရှာပါသေးသည်။ ကျေးဇူးတင်စကားပြောရန် ဖြစ်၏။ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာတွေကို တွေ့သော်လည်း သူမကိုကယ်ခဲ့သောတစ်ယောက်တော့ မပါချေ။ လက်လျှော့ပြီး ပြန်ခဲ့ရ၏။

ထိုသို့ဖြင့် ဟိုတယ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ပြဿနာက ဆီးကြို နေသေး၏။

ပြဿနာက ဒီလို။
မနက်ပိုင်းက ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးကို ထူးထူးခြားခြား စားရပါစေ တော့ဟူသောဆန္ဒဖြင့် မနက်စာကို ပင်လယ်စာတွေချည်းပဲ စီစဉ်ပေးရန် ဟိုတယ်ကို ပြောခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က မန်နေဂျာဦးသိန်းဇော် အတင်းကန့်ကွက်သော်လည်း သူမက ဒါရိုက်တာ အခွင့်အရေးပေးထားလို့လုပ်တာဟု ပြောကာ အတင်း စီစဉ်လိုက်၏။

သို့သော်လည်း မနက်စာစားပြီး နှစ်နာရီလောက်အကြာမှာပဲ တစ် ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ဝမ်းလျှောကြရာမှ ပြဿနာက စလေသည်။

နောက်ဆုံး ဝန်ထမ်းအားလုံးနီးပါး ဝမ်းတော်လားကုန်ကြသဖြင့် တရားခံက သူမ ဖြစ်ရတော့၏။

ပိုဆိုးသည်က ထိုမနက်စာကို သူမတို့သုံးယောက် မစားဖြစ်ခဲ့။ ဓာတ်ပုံဆရာဆိုသူကို လိုက်ရှာနေသဖြင့် အပြင်မှာပဲ စားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးသိန်းဇော်က ...

“ဓာတ်မတည့်မှာစိုးလို့ ပင်လယ်စာ မစီစဉ်ပါနဲ့လို့ ပြောတာကို စီစဉ်တယ်။ သူ့ကျတော့ မစားဘူး။ ခုတော့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ပြီ”

ကိုယ့်အမှားလိုဖြစ်သွားသဖြင့် ပြန်ချေပရန် စကားကို နီးနီး ချစ် တရက် ရှာမရ။ ညဘက်ကျတော့လည်း ပြဿနာပေါ် ပြဿနာဆင့်ဆို သလို ထပ်ကြုံရသေးသည်။

အမှန်တော့ ထိုကိစ္စမှာလည်း နီးနီး လျှာရှည်မိခြင်းဖြစ်၏။ မနက် က ကိုယ့်ကြောင့် ဝန်ထမ်းတွေ စိတ်ညစ်သွားရသည်မို့ ညဘက်ရောက်တော့ မီးပုံပွဲစီစဉ်ပေးရန် စဉ်းစားမိသည်။

ဒီတစ်ခါလည်း လေပြင်းသည်ဟု ဦးသိန်းဇော်တားသည့်ကြားမှ အတင်းပဲ ဖြစ်အောင်စီစဉ်လိုက်၏။

သို့သော်လည်း မျက်နှာကောင်းက မရပြန်ချေ။ လေပြင်းသော ကြောင့် မီးစတွေလွင့်ကာ ဟိုတယ်သို့ မီးကူးမလို ဖြစ်သွားသည်မို့ မနည်း ငြိမ်းသတ်လိုက်ရသည်။ မလောင်တာ ကံကောင်း။

ဦးသိန်းဇော်ဆိုလျှင် ဆူပူလိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။

ကံမကောင်းမှုတွေပဲ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲဆိုသလို ဖြစ်လာရသည်မို့ နီးနီး စိတ်ပျက်လာသည်။ စိတ်မောလူမောနှင့် ညဘက် ဟိုတယ်ခန်းထဲသို့ ရောက် တော့ ...

“ကေသီ ... ပိုက်ဆံအသစ် သုံးရွက်လောက် ထုတ်လိုက်စမ်းပါ ငါ ကံဆိုးနေသေးလားဆိုတာ သိချင်လို့”

ကေသီက ဘာမှမပြောဘဲ တစ်ထောင်တန်သုံးရွက်ထုတ်ကာ တစ်

သောက်တစ်ခွက်စီ ဝေလိုက်၏။

ပြီး ... ခါတိုင်းလိုပဲ ပိုက်ဆံပေါ်မှ နောက်ဆုံး ဂဏန်းသုံးလုံးကို
တိုယ် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ပေါင်းခြင်း ငါးရတယ်တော့”

ကေသီ၏အသံက ပထမထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီး ... ဥမ္မာမျိုး

ထံမှလည်း ...

“ဟယ် ... ငါကတော့ ခုနစ်ဟ”

ထိုအချိန်မှာပဲ နီးနီးက လက်ထဲမှပိုက်ဆံကို ပွတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ပထမ သုံးဂဏန်း။

ကောင်းပြီ။ နောက်တစ်လုံး ...။ သုံးပါပဲ။ သုံး, သုံးဆိုတော့

ခြောက် ဖြစ်နေပြီ။

နောက်ဆုံးတစ်လုံးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပွတ်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

သုံး ... သုံး ... လေး ...။ ဘူ ...။ သွားပြီ။

ပိုက်ဆံကို ပစ်ချကာ နီးနီး မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားမိသည်

ကတော့ ...

“ငါ့အတွက် ကံကောင်းမှုတွေဟာ တကယ်ပဲ ကုန်ဆုံးသွားပြီလား”

အဖြေရှာမရသော ပုစ္ဆာကို အဖြေထုတ်သလို ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်လည်း အကြောင်းအရာတစ်ခုခုတော့ မချရှိရမည်ဟု နီးနီး

တွေးမိ၏။

ဘာကြောင့်လဲ?

ငါ့ရဲ့ကံကောင်းမှုတွေ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ?

ငါ့ရဲ့ကံကောင်းမှုတွေကို ဘယ်သူက ယူသွားတာလဲ?

ထိုသို့တွေးနေချိန်မှာပဲ သူမတို့တည်းနေသော ဘန်ဂလိုခန်းက

ဈာတ်ခနဲ မှောင်ကျသွားပြန်သည်။

“မီး ... မီးပြတ်တာထင်တယ်”

ဓာတ်မီးအသေးကို ထွန်းရင်း ကေသီက ...

“ဟဲ့ ... ဟိုတယ်ကိုတော့ အကြောင်းကြားမှဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

လုံးချင်းသီးသန့် ဘန်ဂလိုလေးတွေမို့ ကေသီက ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ပြီး .. အခန်းတံခါးကိုလည်း အသာဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်၏။

အံ့သြဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သော ကေသီ၏စကားသံကြောင့် နီးနီး
တစ်ယောက် ကျင်စက်နှင့် အတိုခံလိုက်ရသလို တုန်လှုပ်သွားရလေသည်။

“ကံဆိုးတာပဲဟာ၊ ငါတို့ ဘန်ဂလိုတစ်ခုတည်း ကွက်ပြီး မီးပြတ်
သွားတာဟာ ဖြူး(စ်)ပြတ်တာလား မသိဘူး”

အခန်း (၁၂)

ဘာကြောင့် ကံမကောင်းမှုတွေပဲ ဆက်တိုက်လာနေရတာလဲဟု
ဦးနောက်ကို အင်ရှင်တပ်ကာ မီးခိုးထွက်မတတ် စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေ
အရှာမရချေ။ အထက်ကဆိုခဲ့သလို ဒီပုစ္ဆာကပဲ အဖြေ တကယ်မရှိတာ
ဟေ့။

ရေနစ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘာလုပ်လုပ် လုပ်သမျှ အဆင်မပြေ
တာတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေသည်။

ယုတ်စွဲ ကိုယ်အိမ်သာတက်သောအခိုက်အတန့်မှာပင် အိမ်သာ၌
ရေပြတ်သွားတာမျိုး။

လမ်းလျှောက်လျှင်လည်း ခလုတ်တိုက်ရတာနှင့်။ ကြာလျှင် ဘေး

မြတ်စွာအဘိဓမ္မာမည်လား။ တရုတ်ထံမှာပဲ အရိုက်ခံရမည်လား မပြော
တတ်တော့ချေ။

ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာဟု ဇာတ်နာနာနှင့် ဆိုရမလို
ဖြစ်နေသည်။ အမြီးမြှောက်လိုက် အီးပေါက်လိုက်ပင် မလုပ်ရဲတော့။

နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာလည်း ကိုယ်စီစဉ်သောကိစ္စတွေက တလွဲ
တချော်ဖြစ်ကာ ဦးသိန်းဇော်အစီအစဉ်တွေက အဆင်ပြေနေပြန်သည်။

ဘာလုပ်ရမည်ကို နီးနီး မသိတော့။

ထိုသို့ပဲဖြစ်နေသဖြင့် ကေသီတို့နှင့် တိုင်ပင်ကြည့်သေးသည်။

ဒင်တို့ကလည်း ကိုယ်လိုပဲစဉ်းစားပြီး အဖြေရှာရုံ မရ။ ထူးမခြား

နားပတ်ပျိုးပဲ တီးနေရသည်။

သို့သော်လည်း ဥမ္မာမျိုးပေးလာသော အကြံတစ်ခုကတော့ မဆို
ချေ။

“နီးနီး... ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိဟာ ဟိုဗေဒင်ဆရာမ

ပြန်သွားပြီး မေးကြည့်ပါလား။”

“အေး... တစ်ခုခုတော့ သိရမယ်ထင်တယ်”

ကေသီကလည်း ဝင်တိုက်တွန်းသည်။

နီးနီး စဉ်းစားရတော့၏။

ထိုအကြံကတော့ မဆိုးချေ။ ရေနစ်သူအတွက် ကောက်ရိုးတစ်

ကဲ့သို့ အားရှိနိုင်သည်ပဲ။

ထိုအကြံကို လက်ခံပြီး သုံးယောက်သား ဗေဒင်ဆရာမဆီ

သွားလိုက်ကြ၏။

ရှိစမဲ့စုကံအကြွင်းအကျန်လေးက ကောင်းနေသေးသောကြောင့်
မသိ။ ဗေဒင်ဆရာမနှင့် တွေ့ရပါသည်။

နီးနီးက မျက်နှာလေးငယ်ကာ အကျိုးအကြောင်းအားလုံးကို ပြော
ပြလိုက်တော့ ဆရာမက သက်ပြင်းချသည်။

ပြီး... နီးနီးကို ကြည့်လျက်...

“အဲဒီနေ့ကပဲ ဆရာမက သတိပေးလိုက်မလို့ပါ။ သမီးကံက
အမွှေးကုန် ကောင်းနေတော့လေ”

“ဟင်... ကံကောင်းတယ်ဆိုပြီး ဘာလို့ ခုလိုတွေဖြစ်နေရတာ
ဆဲ ဆရာမ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးရဲ့ကံဟာ ကြောက်စရာကောင်း
တာကအောင် ကောင်းနေတော့ အဲဒီကောင်းခြင်းရဲ့တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ
ချောက်သွားတာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်လေ”

“ရှင်”

“သမီး နားရှုပ်သွားပြီထင်တယ်၊ အရာဝတ္ထုတစ်ခုဟာ အမြင့်ဆုံး
ချောက်ပြီးရင် ထပ်တက်စရာနေရာ မရှိတော့လို့ ပြန်ပြုတ်ကျလာတာ
ပဲ”

“ဒါ... ဒါဆို ဒါနီးပြားက ငါးလှည့်စလုံး သမီးရွေးတဲ့ဘက်တွေ
အကြောင်း ကျတာကရော”

နီးနီး စောဒကတက်လိုက်သောကြောင့် ဆရာမက...

“အဲဒါကိုက ကံကောင်းတာရဲ့တစ်ဖက်ကို ကျော်လွန်သွားဖို့ လက္ခ
ဏာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကံကောင်းသူရဲ့ကံကြမ္မာဟာ ဒါနီးပြားနဲ့ပေးရင်

ခြင်ချက်အနေနဲ့ တစ်လှည့်တော့ မှားရတယ်။ သမီးက အားလုံးမှန်နေတော့ အဲဒီကံကောင်းမှုတွေ ပြီးဆုံးသွားမယ့်သဘောကို သက်ရောက်နေတာပေါ့။

“အို”

ဘာပြန်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့ဘဲ နီးနီး မျက်ရည်ကြည်တွေ ရစ်ပိုင်းသွားရသည်။ သိချင်တာတစ်ခုကိုလည်း အရဲစွန့်၍ ထပ်မေးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ဆရာမ ... သမီးရဲ့ကံ ခုလိုပြောင်းလဲသွားတာဟာ အချိန် ကာလတစ်ခုကြောင့် သွေးရိုးသားရိုး ပြောင်းလဲသွားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားအကြောင်းအရာတစ်ခုခုကြောင့်လား”

ဆရာမက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“နှစ်ခုစလုံးကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တစ်ခုမေးမယ်နော် ... ဒီရက်ပိုင်း သမီးရဲ့ဘဝမှာ မဖြစ်ဖူးခဲ့တာမျိုး ဘာဖြစ်တာရှိလဲ”

“ရေ ... ရေနစ်တာပဲ ရှိတယ်လေ ဆရာမ”

မျက်မှောင် မသိမသာကြိုက်ရင်း ဆရာမ စဉ်းစားသွားသည်။

အတန်ကြာမှ ...

“ရေနစ်တုန်းက သမီးကို ဆယ်ခဲ့တဲ့လူဟာ အမျိုးသားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နီးနီးနဲ့ ရွယ်တူလောက်ပါပဲ ဆရာမ”

ကေသီ ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဆရာမကပဲ နီးနီးကိုကြည့်၍ ...

“အဲဒီကောင်လေးနဲ့ရော သမီး ထူးခြားတဲ့ထိတွေ့မှုမျိုး ရှိခဲ့လား”

ကယျာကယာ ခေါင်းခါလိုက်ရင်း နီးနီးက ...

“အာ ... မရှိပါဘူး။ သမီး အဲဒီတစ်ယောက်ကိုတောင် မြင်

တာမဟုတ်ဘူး ဆရာမ”

ပြောရင်း အနည်းငယ် ရှက်ရသေးတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကေသီက ဖျတ်ခနဲ ...

“ရှိတယ် ဆရာမ ... ရှိတယ်”

“ဟဲ့ ... ဘာရှိတာလဲ၊ နင်နော်”

ဝင်ဟန့်လိုက်သော နီးနီးစကားကိုပင် အမှုမထားဘဲ ကေသီက

“ရှိတာပေါ့၊ နင့်ကို ရေထဲက ဆယ်လာတုန်းက သတိမရသေး လို့ နှုတ်ခမ်းချင်းတွေပြီး ဟိုလိုလုပ်တာလေ၊ အဲဒါ ထူးခြားတဲ့ ထိတွေ့မှုပေါ့၊ ဟုတ်တယ်နော် ဆရာမ”

“ဘာ ... ဘာဆိုလို့လဲ၊ အဲဒါက အသက်ရှူလို့ရအောင် ကူညီ တာပဲဟာကို”

ပြောရင်း နှုတ်ခမ်းက ထူအမ်းအမ်းဖြစ်လာသဖြင့် လက်နှင့်ပွတ် လိုက်ရသေးသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဆရာမက ...

“သမီးကို ဆရာမ မေးမယ်နော်၊ ဒီအရွယ်အထိ သမီးနဲ့သူခိုင်း ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ယောက် အဲဒီလိုမျိုး ထိတွေ့ဖူးတာ ရှိလား၊ ဥပမာ သမီးရဲ့ချစ်သူရည်းစားနဲ့ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါလိုက်ရင်း နီးနီး အရှက်သည်းစွာ ပြန်ပြော လိုက်သည်။

“အို ... မရှိပါဘူး။ သမီး ရည်းစားလည်း မထားဖူးဘူး ဆရာမ”

စကားအဆုံးမှာပဲ ဆရာမက သေချာသွားသော မျက်နှာဖြင့်

“ဒါဆိုရင်တော့ သေချာနေပါပြီ။ သမီးရဲ့ ကံကောင်းမှုတွေဟာ အဲဒီနှုတ်ခမ်းပိုင်ရှင်ဆီကို ရောက်သွားတာပဲ”

“ရှင်”

“အို”

အားလုံးပဲ မှတ်တက်သွားရတော့သည်။

နီးနီးက မယုံကြည်နိုင်သေးသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်မေးလိုက်

၏

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါ့မလား ဆရာမ၊ ဒီခေတ်မှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး

တွေ”

စကားပင် မဆုံးလိုက်။ ဆရာမက ဖြတ်၍ ...

“ဒါကတော့ သမီး ယုံချင်မှယုံလေ၊ ဆရာမ ခုလိုပြောတာဟာ ဆရာမရဲ့အကျိုး ဘာမှမပါဘူးနော်၊ ဂရိရိုးရာအစီအစဉ်ထဲကအတိုင်း ဖြစ်နိုင်တာကို ပြောပြတာ”

စိတ်ညစ်ညူးစွာနှင့် နီးနီး ခေါင်းကုတ်မိတော့သည်။ ရှိစေတော့ဟု ထည်း ထပ်စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“ထားပါတော့ ဆရာမ၊ သမီးရဲ့ကံကောင်းမှုတွေဟာ အဲဒီလူဆီ ကို ရောက်သွားတယ်ပဲ ထားတော့၊ ပြန်ရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

ဆရာမက သက်ပြင်းပါးပါးထပ်ချလိုက်ကာ ...

“လုပ်လို့ရတယ်ဆိုပေမယ့် သမီးအတွက် နည်းနည်းတော့ ခက်ခဲ နိုင်တယ်”

“ပြောမှာသာပြောပါ ဆရာမ ... သမီး လုပ်မှာပါ”

နီးနီး၏စကားကြောင့် ဆရာမကလည်း ...

“သမီးရဲ့ကံကောင်းမှုတွေကို ပြန်လိုချင်ရင်တော့ သမီးကို နမ်း သလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကောင်လေးကို ပြန်နမ်းရလိမ့်မယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အဲဒီ အနမ်းတစ်ချက်ကပဲ သမီးရဲ့ကံကောင်း မှုတွေကို ပြန်ခေါ်နိုင်လိမ့်မယ်”

“အနမ်းတစ်ချက်”

ထိုသို့ရေရွတ်ရင်းနှင့် ရှက်သွေးတို့ပြည့်ကာ ထူအမ်းလာသော နှုတ်ခမ်းအား နီးနီး လက်နှင့်ယောင်ပြီး အုပ်ထားလိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၃)

ပထမဆုံးလုပ်ရသည်က ကိုယ့်ကို နှင်းသွား... အဲ... နှင်းသလို
လုပ်သွားသော ကျေးဇူးရှင်အား အပူတပြင်း ရှာဖွေရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စအတွက်လည်း မြင်ဖူးထားသော ကေသီနှင့်ဥမ္မာမျိုးတို့ကိုပဲ
အကူအညီတောင်းထားရ၏။ ကိုယ်မှ ဒင်းကို မမြင်ဖူးသည်ကိုး။

ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ရှာနေရင်းပင် ကေသီက ...

“နိုးနိုး ... ခုလို ရှာနေရင်း လမ်းမှာ ပက်ပင်းတိုးပြီဆိုပါတော့
... နင်က ပြေးသွားပြီး ပြန်နှင်းမှာလား”

“အာ”

ရှက်သွေးကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းဖိန်းသွားရသည်။

တကယ်ဆို အဲဒီလောက်ထိ နီးနီး မစဉ်းစားရသေး။

ထို့ကြောင့် ဟန်လုပ်ကာ ...

“အဲဒီလိုကြီးတော့ မဟုတ်သေးဘူးပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲဆိုတာတော့ ငါ သိထားသင့်တယ်လေ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ငါတို့လည်း ကူရှာပေးပါမယ်”

နှစ်ယောက်စလုံးကတော့ ရှာပေးမည်ဟု အာမခံပါသည်။ သို့သော်လည်း တကယ်တမ်း ရှာရသည်ကတော့ မလွယ်လှချေ။

ချောင်းသာကမ်းခြေသည် လူလေးငါးဆယ်ယောက်လောက်စီ ဆန့်သော ဈေးအိမ်သာ မဟုတ်။ အကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ ပြီး ... ကိုယ့်နိုင်ငံထဲကပင် မကဘဲ တိုင်းတစ်ပါးမှ လူမျိုးခြားတွေလည်း ရှိနေပါသေး၏။

ထိုအထဲကမှ ကျေးဇူးရှင်ကို ဘယ်ရေဒါနှင့်ထောက်ကာ ဘယ်ဂျီပီအက်(စ်)နှင့် ရှာရမည်နည်း။

နှစ်ရက်လောက်သာ ထပ်ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ ကေသီတို့ အပြောအရ ဒင်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူတာပင် မတွေ့ရသေးဟု ဆို၏။

ပြန်ရမည့်ရက်ကလည်း နီးလှပြီ။

နီးနီး ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိတော့။

သို့နှင့် ပြန်ရမည့်မနက်အထိ နီးနီးတို့သုံးယောက်သား လိုက်ရှာပါသေး၏။ သို့သော်လည်း အချည်းနှီး။

ရန်ကုန်သို့ပြန်မည့်ကားတွေ ဘန်ဂလိုရှေ့ ရောက်ရှိလာချိန်မှာတော့ နီးနီးလည်း စိတ်လျော့လိုက်ပြီး ...

“တော်ပြီဟာ ... ဖြစ်ချင်တာဖြစ်တော့၊ ဘာမှမတွေးချင်တော့ဘူး”

ထိုသို့သာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းမိတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

“နီးနီး ... ညီမလေး”

ခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရုံးမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သူ အပျိုကြီးမဝင်းမာ၏အသံဖြစ်သည်။ ရှင်းအောင်ထပ်ပြောရလျှင် မန်နေဂျာဦးသိန်းဇော် ကြောင်နေသော အပျိုကြီးမမ။

ခုလည်း ပြန်ခါနီးမှ ဘာကိစ္စပေါ်လာသည်မသိ။ ဘေးမှာ မျက်နှာစိမ်းလူတစ်ယောက်ကလည်း ပါလာသေးသည်။

နီးနီးက ...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မဝင်းမာ”

မဝင်းမာက သူ့ဘေးမှလူကို ကြည့်ကာ ...

“သူက ... အစ်မရဲ့မောင်ဝမ်းကွဲပါ။ သူတို့လည်း ချောင်းသာကို အလည်လာကြတာလေ၊ ခု ... အစ်မတို့က ပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ ပါဆယ်လေးတစ်ခု ထည့်ပေးလိုက်ချင်လို့တဲ့၊ ညီမလေးက ဒီခရီးမှာ ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ လာခွင့်တောင်းတာ”

နီးနီးက မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးလိုက်ပြီး ...

“ဘာပါဆယ်မို့လို့လဲ မဝင်းမာရဲ့၊ ဘယ်ကိုပို့ပေးရမှာလဲ”

စကားအဆုံးမှာ ဘေးနားက လူက ...

“ပို့ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ ညီမတို့ရုံးကို ကျွန်တော့်အသိ လာယူပါလိမ့်မယ်”

“ပြီးရောလေး၊ ဒါဆိုလည်း ထည့်ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဟေ့... ညီမ”

ထိုလူကပဲ ထမင်းဘူးခန့် ပါဆယ်ထုပ်ကလေးကို နီးနီးလက်ထဲ
သို့ ထည့်ပေးလာသည်။ ဘာတွေလဲဟဲ့ နီးနီးလည်း ထပ်မစပ်စုတော့။
သို့နှင့်...
ချောင်းသာမှ ပြန်ထွက်လာသည်အထိ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ
မရှိခဲ့ချေ။ သို့သော်လည်း လမ်းတစ်ဝက်ရှိ စစ်ဆေးရေးဂိတ်အရောက်မှာ
တော့...

“သတင်းရထားလို့ တာဝန်အရ ဒီကားကို ရှာပါရစေ”

ကားကို ရပ်ခိုင်းရင်းပြောလိုက်သော ရဲသားကြီး၏စကားကြောင့်
အားလုံးပဲ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်သွားရ၏။ ရှာမည်ဖွေမည်ဆိုလျှင်
အချိန်က ထပ်ကြာမည်ကိုး။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သော်လည်း တာဝန်အရ ရှာ
ရသည်ပေါ့လေ။

နီးနီးတို့အားလုံး ကားပေါ်က ဆင်းပေးလိုက်ကြသည်။ မိနစ်ချင်း
ဆယ်လောက် ကြာချိန်မှာတော့...

“တွေ့ပြီဆရာ... ဒီပါဆယ်ထုပ်ပဲ”

“ဟင်”

ကားပေါ်မှ ရဲသားတစ်ယောက် လှမ်းပြသောအထုပ်ကိုကြည့်
နီးနီး ကြက်သေသေသွားရသည်။

ထိုအထုပ်က မင်းမာ၏မောင်ဆိုသူ ထည့်ပေးလိုက်သော

“ခုံနံပါတ်ရှစ်က ခရီးသည် ခဏလာပါ”

နီးနီးထိုင်သော ခုံနံပါတ်ကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

နီးနီး တုန်လှုပ်သွားရပြီး မင်းမာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။
မင်းမာမျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း သွေးမရှိတော့သလို ဖြူစင်
ဖြူရောင်နှင့်...။

တစ်ချက်စဉ်းစားပြီး နီးနီး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မေးလာသော
အရာရှိကိုလည်း...

“ဒီပါဆယ်ထုပ်က ကမ်းခြေမှာ သိကျွမ်းခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်က
ထည့်ပေးလိုက်တာပါ။ ကျွန်မတို့ရုံးမှာ သူ့မိတ်ဆွေက လာယူမယ်
ဆို ပြောပါတယ်။ ဘာတွေပါလဲတော့ မသိပါဘူးရှင်”

“အဲဒီလူနာမည်က”

“ကိုသန့်ဇင်အောင်လို့ ပြောပါတယ်”

ပါးစပ်ထဲရှိရာ နာမည်တစ်ခုကို ပြောလိုက်သည်။ ရဲအရာရှိက
အကြိမ်ကြိမ်စစ်မေးပြီးမှ နီးနီးအား...

“အင်း... မဆိုင်ဘဲ ခင်ဗျားခံရတာလို့ ကျွန်တော်ယုံပါတယ်။
ခင်ဗျား ခု ဒီပစ္စည်းကိုတော့ သိမ်းလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအမှု မပေါ်မချင်း
ချုပ်ချယ်မှု () ရဲစခန်းမှာ ခင်ဗျား နေထိုင်လားပြီး လက်မှတ်ထိုးရလိမ့်
မယ်”

“ရှင်”

နီးနီး ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိဘဲ မင်းမာကို တစ်ချက်ထပ်ကြည့်
တောင်းပန်တိုးလျှိုးသောအသွင်ဖြင့် မင်းမာက ခေါင်းညိတ်ပြလာ
ကြောင့် နီးနီးလည်း သက်ပြင်းချလိုက်ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်၊ ဒီက အရာရှိကြီးတို့ စီမံ

ထဲအတိုင်း လုပ်ပါမယ်”

ထိုသို့သာ ပြောလိုက်ရသည်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ကံစာတာ
နဲ့နေသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်ဖို့ ရှိတော့သည် မဟုတ်လား။
ထိုကိစ္စ၏အကျိုးဆက်ကလည်း သင်းပါသည်။
မန်နေဂျာဦးသိန်းဇော်၏ သာသာထိုးထိုးတင်ပြမှုကြောင့် ဒါရိုက်တာ
ဦးဖော်ဖြိုးက နီးနီးအား ထိုအမှုမပြီးမချင်း လစာမဲ့ခွင့်ပေးလိုက်သည်တဲ့လေ။

အခန်း (၁၄)

ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုအပြစ်တင်ရမည်ကို မသိတော့။

ဗေဒင်ဆရာမ ပြောခဲ့သလို ကိုယ့်ဆီက ကံကောင်းမှုတွေကို ယူ
ချွေးသောလူကြောင့်ဟု စွပ်စွဲရန်ကလည်း ထိုလူက ကိုယ့်ရဲ့အသက်သခင်
ကြောင့် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်းပင် မသိရသေး။

ဒီဘက်မှာလည်း နီးနီးထံသို့ ကံမကောင်းမှုတွေက ဆက်တိုက်
ဆိုသလို ဝင်လာမစဲ တသဲသဲဖြစ်နေသည်။

လစာမဲ့ခွင့်နှင့်နေစဉ်မှာပင် အူအတက်ရောင်သဖြင့် ဆေးရုံတက်
တာ ဖြတ်လိုက်ရသေး၏။ တခြားအလုပ်တွေ လိုက်လျှောက်ကြည့်တော့
လည်း အဆင်မပြေပြန်ချေ။

ဒီကြားထဲ ရဲစခန်းသွားကာ နေ့စဉ် လက်မှတ်ထိုးနေရတာကလည်း အလုပ်တစ်ခု၊ မဝင်းမာကတော့ အခင်းဖြစ်ပွားစဉ်မှာ သူ့နာမည် မတပ်လိုက် သဖြင့် ကျေးဇူးတင်စကားဆိုပါသေး၏။

ပြီး... သူ့မောင်တို့အုပ်စုလည်း တိမ်းရှောင်နေသည်ဟု ပြောလာ သည်။ ထိုအဖွဲ့ကိုမိအောင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဆုတောင်းပေးနေသည်ဟု ဆိုလာ သဖြင့် နီးနီးလည်း ဘာမှမပြောသာတော့။ ကိုယ့်ဝဋ်ပဲဟု သဘောထား လိုက်သည်။

တစ်ရက်တော့...

ကေသီတို့က သူတို့အလုပ်နားရက်မို့ ဈေးဝယ်ထွက်မည်။ နီးနီး ကိုလည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် လိုက်ခဲ့ပါလားဟု လာခေါ်သဖြင့် လိုက် သွားလိုက်သည်။

ကိုယ့်သဘောနှင့်ဆိုလျှင်တော့ ဘာမှဝယ်ချင်စိတ်မရှိ။

ဈေးဝယ်ပြီးတော့ ထိုရှေ့ပင်းမောရှိ ကော်ဖီဆိုင်မှာပဲ ထိုင်လိုက် ကြသည်။

ကော်ဖီသောက်နေစဉ်မှာပဲ တစ်စုံတစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသလို ဥမ္မာမျိုးက အံ့သြသောအသံဖြင့်...

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဟို... ဟိုမှာ နီးနီးကို ရေထဲက ဆယ်ခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်လား”

ကေသီကပါ မျက်ကလူးဆန်ဖျာနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ...

“ဟာ... ဟုတ်တယ်ဟ၊ အဲဒီလူပဲ”

“ဟင်”

သူတို့လှမ်းပြသောလူကို နီးနီး လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အဲဒီတို ချည်ညွှန်းခဲ့သလို ခပ်သန့်သန့်လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုဟာမတွေ ဆိုခဲ့ သလို နှုတ်ခမ်းမွေးစစနှင့်။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ကို အသက်ကယ်ခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်ဟု တွေးမိဘဲ ငါ့ကိုနမ်းပြီး ကံကောင်းခြင်းတွေကိုယူသွားတာ ဒင်းပေါ့ဟု နီးနီး ခပ်ချဉ်ချဉ်တွေးလိုက်မိ၏။

ပြီး... ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမည်မသိ။ ကျေးဇူးရှင်ကတော့ တစ်ယောက်တည်း ကော်ဖီထိုင်သောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

လောလောဆယ်လုပ်ရမည်ကို ဆယ်စက္ကန့်လောက်အတွင်း နီးနီး စဉ်းစားလိုက်၏။

ပြီး... ရလောသောအဖြေနှင့်အတူ ထရပ်လိုက်ကာ...

“ငါ... အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့မယ်၊ နင်တို့ပါ လိုက်ခဲ့”

“ဟေ”

“ဟဲ့... တကယ်ကြီးလား”

ပြူးပြူးပြဲပြဲ ပြန်မေးလာသဖြင့် နီးနီးက မျက်စောင်းထိုး၍...

“တကယ်ပေါ့ဟ၊ သက်သေဆိုလို့ နင်တို့ပဲ ရှိတာလေ”

စကားအဆုံးမှာ ကေသီက ကြက်သီးထသွားဟန်လေးနှင့်...

“နီးနီး... နင် အဲဒီလူကို လူကြားထဲမှာ ပြန်နမ်းဖို့တော့ မဟုတ် လောက်ပါဘူးနော်”

“ဟဲ့... ငါက အဲဒီလောက် နန့်မလား၊ လာပါ... ငါ့အိမ်ထဲမှာ

နောက်မှပြောပြမယ်၊ လောလောဆယ်တော့ နင်တို့ပါ လိုက်ခဲ့တော့”

ပြောရင်း နိုးနိုးက ခြေလှမ်းလိုက်သဖြင့် ကေသီနှင့် ဥမ္မာမျိုးတို့
သည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

အခန်း (၁၅)

“ဒီမှာ ခဏထိုင်မယ်နော်”

ကိုယ့်ရေတည်တည်က ထွက်ပေါ်လာသော အသံလေးကြောင့်
ဦးဆုံးမော့ကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

မှန်တိုင်းဖြူဖြူလေးက မျက်နှာကို အဖျားခတ်သွားသလိုမျိုး ခံစား
မိတတ်ရ၏။ ခေတ္တမျှ ကြောင်ကြည့်နေမိပြီးမှ ...

“ထိုင် ... ထိုင်ပါ။ ခင် ... ခင်ဗျားက”

စကားပင် မဆုံးလိုက်။ နိုးနိုးက လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ရှင် ... ကျွန်မကို မှတ်မိသွားပြီလား”

ပြောရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တိုးမိုးက နီးနီးကိုကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“မှတ်မိပါတယ်ဗျ။ ဟို ... ချောင်းသာမှာ ဆုံခဲ့တာလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားက ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ခုလည်း သူတို့လှမ်းပြလို့ ကျွန်မကိုကယ်ခဲ့တဲ့လူဟာ ရှင်ပဲလို့ သိတာပါ”

ဘေးမှ ကေသီနှင့်ဥမ္မာမျိုးတို့က အပြုံးကိုယ်စီဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

နီးနီးကပဲ ...

“ချောင်းသာမှာတုန်းက ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ လိုက်ရှာပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နာမည်နဲ့ တည်းတဲ့လိပ်စာမသိတော့ ဘယ်လိုမှ ရှာမရဘူး”

ထိုအခါမှ တိုးမိုးက ရယ်လျက် ...

“ဟုတ်သားပဲ ကျွန်တော့်နာမည်က တိုးမိုးပါ။ ချောင်းသာမှာလည်း တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်ပဲ နေဖြစ်ခဲ့တာဗျ။ လမ်းကြိုလို့ ကူညီခွင့်ရတာပါဗျာ ... တကူးတက လိုက်ရှာပြီး ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး”

“အိုး ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ခုလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်ဆုံရတာကိုတောင် ကျွန်မဘက်က ကျေးဇူးတင်စကားမပြောရရင် စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုတိုးမိုး၊ ကျွန်မနာမည်က မြတ်နိုးမေပါ။ ခင်တဲ့သူတွေကတော့ နီးနီးလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်”

“ဒါဆို ... ကျွန်တော်ရော နီးနီးလို့ ခေါ်လို့ရမလားဟင်”

“ရတာပေါ့ရှင် ... ဟင်း ဟင်း”

ပါးစပ်ကသာ ထိုသို့ပြောလိုက်သော်လည်း နီးနီးစိတ်ထဲကတော့ အင်းကလည်း အလာကြီးပါလားဟု တွေးဖြစ်အောင် တွေးလိုက်သေးသည်။

ထို့နောက် နီးနီးကပဲ ...

“ဒါနဲ့ ... စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော် ကိုတိုးမိုး၊ ရှင်က ဘာအလုပ် လုပ်တာလဲ၊ ချောင်းသာကိုရော အပျော်သက်သက်ပဲ သွားခဲ့တာလား”

စပ်စုသည်ဟု လုံးဝမထင်ပါ။ တွေ့ကတည်းက ပြောပြချင်နေသော တိုးမိုးက သွားဖြင့် ...

“မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဂျာနယ်တစ်ခုက ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်ပါ။ ချောင်းသာကိုလည်း အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားခဲ့တာပါ။ ဒါနဲ့ ... နီးနီးကရော”

နီးနီးက အလိုက်သင့်ပြီးလိုက်ရင်း ...

“အင်း ... ကျွန်မတို့ကတော့ အပျော်ခရီးသက်သက်ပဲဆိုပါတော့” ပြောရင်းပင် နီးနီးက နာရီတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“အင်း ... စကားပြောလို့တော့ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အချိန်က သိပ်မရလို့ နောက်တစ်ရက်မှပဲ ကိုတိုးမိုးကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးလို့ ဖြစ်မလား”

တိုးမိုးက ချက်ချင်းပဲ ပျာပျာသလဲ ...

“ဟာ ... ရပါတယ်၊ အဲဒီလောက် မလိုပါဘူး”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ... လာခဲ့ရမှာနော်၊ မနက်ဖြန် ညနေဖြစ်သိပ်

နာရီ () ဆိုင်ဆိုရင် အဆင်ပြေရဲ့လား ကိုတိုးမိုး”

“ပြေ ... ပြေပါတယ် နီးနီး”

ဝမ်းသာအားရပင် တိုးမိုး လက်ခံလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း

နီးနီးဆိုသော ဒီကောင်မလေးနှင့် ထပ်ဆုံချင်သေးသည်လေ။

အခန်း (၁၆)

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့ကံဇာတာတွေဟာ တကယ်ပဲ

ကံလာပြီထင်တယ် တိုးမိုး”

နီးနီးနှင့် အမှတ်မထင်ပြန်ဆုံရကြောင်း ပြောပြီးချိန်မှာ ကောင်း
တာက ထိုသို့ဝေဖန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျော်စိုးနိုင်ကလည်း တိုးမိုးကိုကြည့်၍ ...

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် ချောင်းသာခရီးစဉ်က စ၊
အဲဒီမှာ လူနှစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို မင်း ကယ်ခွင့်ရတယ်၊ စပြီး
အဲကောင်းလာတာကတော့ မင်းအတွက် တကယ်လိုအပ်ပြီး အသုံးဝင်တယ်
အင်မရာတစ်ခု လက်ဆောင်အဖြစ် ရလာတယ်၊ ပြန်ရောက်တော့မယ့်

မင်းရဲသတင်းဓာတ်ပုံက ချီးကျူးခံရတယ်”

“အဲဒါကလည်း မစ္စတာသောမတ်(စ်) အကြံပေးခဲ့သလို သဘာဝတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဓာတ်ပုံမို့လို့ပါကွာ”

တိုးမိုးစကားကြောင့် ကောင်းသာက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... အဲဒါရဲ့ အကျိုးဆက်ကိုပဲကြည့်၊ ခုမစ္စတာသောမတ်(စ်)နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ NGO အဖွဲ့က ပရောဂျက်တစ်ခုလုပ်မင်းကိုဆက်သွယ်ပြီး ကမ်းလှမ်းလာပြီ၊ ဒါဟာ တိုင်းပြည်အတွက်ရော အတွက်ပါ အကျိုးရှိမယ့်လုပ်ငန်းပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါလည်း အဲဒါကို လုပ်မှာပါ။ ဦးအောင်နဲ့တော့ ညှိရမှာပဲ၊ ပရောဂျက်အတွက်က ခရီးတွေထွက်ရင်လည်း ထွက်ရမလေ”

ကျော်စိုးနိုင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညီတ်ရင်း ...

“ဒါပဲလေ ... အားလုံးကို ခြုံငုံကြည့်ရင် ကံကောင်းတယ်ပဲပြောရတာက မင်းပဲ ချောင်းသာမှာ အသက်ကယ်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး ပြန်ဆုံချင်တယ်ဆို ... ခု ဆုံရပြီလေ၊ ခုပဲ မင်းကို အသက်သခင်မို့ ထမ်းကျွေးဖို့ ဖိတ်လိုက်ပြီမဟုတ်လား”

ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါသည်။ ပြန်တွေးကြည့်လျှင် ခုတစ်လော ဇာတာတွေတက်လာသည်ဟု ပြောရတော့မည်လားမသိ။ ကံကောင်းမှုတွေက ဆက်တိုက်ဆိုသလို ဝင်လာသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် မယုံနိုင်သလို ဖြစ်နေသေးသည်။ ဒီကြားထဲ ရင်ဘတ်တစ်နေရာကို လှုပ်ခတ်စေခဲ့သော မှန်တိုင်းဖြူဖြူလေးနှင့်လည်း ပြန်ဆုံရဦးမည်လေ။

ပြန်တွေးရင်း ကြည်နူးနေမိသည်ကို ကောင်းသာက ခိုပ်မိသော နှုတ်ဖြင့် ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းမျက်နှာကြီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဪ ... သိပြီ သိပြီ၊ နှာဘူးအစီအစဉ်ကို ကျိတ်ဆွဲနေတာမဟုတ်လား”

“အဟီး”

တိုးမိုး သွားဖြဲပြလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ကျော်စိုးနိုင်က ...

“နေစမ်းပါဦး တိုးမိုးရ ... မင်းက တကယ်ပဲ အဲဒီကောင်မလေး ... ဘယ် ... ဘယ်သူ”

“နီးနီးလေ”

“အေး ... အဲဒီနီးနီးကို မင်း တကယ်စိတ်ဝင်စားသွားတာလား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက်ဆိုသလို တိုးမိုး ဝန်ခံလိုက်ခံချိန်မှာပဲ ကောင်းသာက ...

“အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရဲ့ တက်လာတဲ့ ဇာတာထဲမှာ နှလုံးသားကိစ္စလည်း ပါ၊ ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ”

ထိုဆုတောင်းကိုတော့ ဘယ်သူမှ မတိုက်တွန်းရဘဲ ‘ပြည်စေ’ ဟု တိုးမိုးစိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော်လည်း ... ပေါ့ ... ။

အခန်း (၁၇)

ယခုလို နိုးနိုးနှင့်အတူ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ ညစာစားရခြင်း
သည် တိုးမိုးအဖို့မှာတော့ အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်နူးရလေသည်။

တိုးမိုး ကျိတ်၍ဆုတောင်းခဲ့သလို နိုးနိုးက အဖော်မပါဘဲ တစ်
ယောက်တည်း ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း 'အဖော်' မပါဘဲ ဘာဖြစ်လို့ လာ
တာလဲဟု မမေးပါနှင့်။ ထိုမေးခွန်းကို ဆင်ဆာဖြတ်မည်။

ထားတော့ ...။

လောလောဆယ်မှာတော့ တိုးမိုးတစ်ယောက် နိုးနိုးကျောထောင့်
ညစာကို စားပြီး နိုးနိုးနှင့်လည်း စကားပြောခွင့်ရနေလေပြီ။

တိုးမိုးက ...

“ပြောရင်း နီးနီးတောင် ယုံမှားမဟုတ်ဘူး... သိလား၊ ခုတစ်လော ကျွန်တော် တော်တော် ကံဇာတာတက်နေတာဗျ”

ကံဇာတာဟူသောစကားကြောင့် နီးနီးစိတ်ထဲက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက် ပီသော်လည်း မျက်နှာကတော့ နားမလည်ဟန်လေးလုပ်ကာ ...

“ကံဇာတာတက်တယ် ... ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

တိုးမိုးက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်လိုက်ရင်း ...

“ပြောရရင် ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘာကိစ္စမှာမဆို ကံကောင်း လေ့ရှိတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကံစမ်းမဲဆိုရင်တောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စာတန်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ရွေးလုပ်ထားသလား၊ အောက်မေ့ရတယ်၊ နောက် အလုပ်ထဲမှာရော၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာပါ အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြစ်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော်ပဲ”

“ဟင် ... တကယ်”

အံ့ဩဟန်လေးလုပ်ကာ နီးနီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တိုးမိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ချောင်းသာမှာတုန်းကတောင် နီးနီးကို ရေထဲ ဆင်းမကယ်ခင် ကင်မရာ ချွတ်ထားခဲ့တာ ပျောက်သွားသေးတယ်”

“ဟယ် ... စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ကျွန် ... ကျွန်မ ... ပြန်”
စကားမဆုံးခင်မှာပဲ တိုးမိုးက လက်ကာပြလျက် ...

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့၊ အဲဒီလို ကံမကောင်းမှုလေးတွေက ကျွန် တော်နဲ့ အသားကျပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော်ရဲ့ ကံ

ဇာတာက သိသိသာသာတက်လာတာဗျ။ ပြောရရင်
... ..

ထိုသို့အစချီကာ မစွတာသောမတ်(စ်)နှင့် ဆုံရပုံနှင့် နောက်ပိုင်း အလုပ်ကိစ္စများပါ အဆင်ပြေလာကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

နားထောင်နေရသော နီးနီးစိတ်ထဲမှာတော့ ဗေဒင်ဆရာမ ပြော တာ တကယ်ပဲပေါ့ဟူ၍ပဲ တွေးနေမိသည်။

တကယ်ပဲ သူမရဲ့ကံကောင်းခြင်းတွေဟာ တိုးမိုးဆီကို ရောက်သွား ခဲ့ပြီပေါ့။

“အင်း ... နောက်ဆုံး ကံကောင်းတာကတော့ ခုလို နီးနီးနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်ဆုံရတာလို့ပဲ ထင်တယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် နီးနီးနဲ့ ပြန်ဆုံပါစေလို့ ကျွန်တော်က ဆုတောင်းနေတာဗျ”

ထိုစကားကြောင့် နီးနီးမျက်နှာလေးက ပန်းရောင်ပြေးသွားရသည်။ တိုးမိုးက ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို ဒဲ့ကြီးကပ်လိုက် သည်ကိုး။

နီးနီးပုံစံလေးကိုကြည့်ကာ တိုးမိုးက အားနာသွားသဖြင့် ...

“ဟိုလေ နီးနီး ... ကျွန်တော် ပြောတာက ...”

ရှင်းမှ ပိုရှုပ်လာမှာစိုးသဖြင့် နီးနီးက လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

“ကဲပါ ... ရပါပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် ကံကောင်းလာတာပဲဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါနဲ့ တစ်ခုလောက်တော့ မေးကြည့်ချင်တယ် ကိုတိုးမိုး”

“ဗျာ... ဘာကိုလဲဟင်”

“ဪ... ဒီလိုပါ။ တကယ်လို့များပေါ့နော်၊ ခု ကောင်းနေတဲ့

ရှင်ရဲကံတောတွေဟာ ခေါင်းနဲ့ပန်းလှန်လိုက်သလို ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားမယ် ဆိုရင် ရှင် လက်ခံနိုင်ပါ့မလား”

“ဗျာ”

မထင်မှတ်ထားသည့်စကားမို့ တိုးမိုး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

နီးနီးက ...

“ဟို ... သဘောကိုပြောတာလေ၊ ခုလို ရှင်ကံကောင်းနေတာ စာနေ ရှတ်တရက် ကံဆိုးလာရင် ဘယ်လိုနေမလဲလို့”

တိုးမိုး အတန်ကြာသည်အထိ စဉ်းစားသွား၏။ ပြီးမှ သက်ပြင်း ငွေငွေချကာ ...

“အဲဒါဆိုရင်လည်း ကံတရားက စီမံတဲ့အတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ့်ကံ တရားကို ကိုယ်မှ ကြိုမမြင်နိုင်တာပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီလိုတွေဖြစ်လာ မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ဆုတောင်းမိမယ်ဗျ”

“ပြောပါဦး ... ဘာဆုတောင်းမှာလဲ”

“ခု လက်ရှိ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေဟာ ကံကောင်းတာဆိုရင် အားလုံး ပြောင်းပြန်လှန်ပြီး ကံဆိုးချင် ဆိုးပါစေဗျာ၊ နီးနီးနဲ့ ခုလို ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့် ရတာကိုတော့ ပြောင်းပြန်မလှန်ပစ်လိုက်ပါနဲ့လို့”

“အာ”

ရှက်ရသေးတော့သည်။

ခုမှစပြီး ခင်ရသော်လည်း တိုးမိုး၏မျက်ဝန်းတွေက ...။

အို ...။

ရင်ထဲမှာ တံဆိပ်မကပ်ရသေးသော ငလျင်စုစုက လှုပ်ခတ်သွားရ

၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ တိုးမိုးက ...

“ဒါနဲ့ ... ပြန်စစ်စုရဦးမယ်၊ နီးနီးကရော ဘယ်မှာ အလုပ် လုပ် တာလဲ”

မျက်နှာတစ်ချက် တည်သွားပြီးမှ နီးနီး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာပဲ ဆိုပါစို့၊ ဒါပေမဲ့ ... ခုတော့ အဲဒီကုမ္ပဏီက ထွက်လိုက်ပြီ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ထိုမျှသာ ပြောလိုက်ပြီး ထပ်မစပ်စုတော့။ သူ့မေးခွန်းကြောင့် နီးနီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာကို တိုးမိုး မလိုလားချေ။

သို့သော်လည်း နီးနီးဘက်ကတော့ ထပ်ကာ စပ်စုလာသည်။

“အင်း ... ကိုတိုးမိုးက ဓာတ်ပုံဆရာဆိုတော့ စပ်စုရဦးမယ်၊ ဓာတ်ပုံပညာဆိုတာ ပေါ်တာကြာပြီလားဟင်”

“ကြာပြီပေါ့ နီးနီးရဲ့၊ မှတ်သားထားသလောက် ပြောရရင်တော့ ၁၈၂၇ မှာ ပြင်သစ်သစ်လူမျိုး ‘နီပက်စ်’ ဆိုတဲ့လူက တီထွင်ခဲ့တာပဲ၊ အဲ ... ဓာတ်ပုံဖလင်ကော်ပြားကိုတော့ ၁၈၈၇ မှာ အမေရိကန်လူမျိုး ‘ဂေါ်ဒင်’ က တီထွင်ခဲ့တာ၊ သူကပဲ ၁၈၈၈ မှာ ဓာတ်ပုံဖလင်အကြည်ကို ထပ်ပြီး တီထွင်ခဲ့တယ်၊ ဆေးရောင်စုံဓာတ်ပုံကျတော့ ၁၈၉၁ မှာ ပြင်သစ်လူမျိုး ‘လစ်မင်’ က တီထွင်ခဲ့တယ်၊ ဓာတ်ပုံကူးစက်ကိုတော့ ၁၈၉၀ ခုနှစ်မှာ

အထွေထွေအားဖြင့် 'ဘောကီလင်' က တီထွင်ခဲ့တာ"

စကားအဆုံးမှာတော့ နိုးနိုးက အထင်ကြီးဟန်လေးဖြင့် ...

"ကိုတိုးမိုးက အတော်သိထားတာပဲ"

"အဲဒါတွေက ဓာတ်ပုံရဲ့ တီထွင်မှုသမိုင်းအကျဉ်းပါဗျာ၊ တကယ့် လက်တွေ့အသုံးချ ဓာတ်ပုံပညာကတော့ ခုချိန်ထိကို လေ့လာလို့ မကုန် သေးဘူးဗျ"

နိုးနိုးက ထောက်ခံသလို ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

"ပညာရပ်တစ်ခုဆိုတာကတော့ ဒီလိုပါပဲလေ၊ ဒါဆို ... ခု ကိုတိုး မိုးက ဂျာနယ်အတွက် သတင်းဓာတ်ပုံတွေပဲ ရိုက်နေရတာပေါ့"

ထိုစကားကြောင့် တိုးမိုးက ခေါင်းအသာခါလျက် ...

"ဟင့်အင်း နိုးနိုးရဲ့၊ ခုတော့ ပရောဂျက်တစ်ခုအတွက် သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်နေတယ်၊ NGO တစ်ခုက စီစဉ်ပေးလို့ပါ"

စကားအဆုံးမှာပဲ နိုးနိုးမျက်ဝန်းလေးက အရောင်တောက်လာပြီး

...

"ဟုတ်လား၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ အတော်ပဲ၊ ကျွန်မလည်း သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ခုလည်း အလုပ် အားနေတယ်ဆိုတော့လေ ဟို ... ကိုတိုးမိုးနဲ့ လိုက်လေ့လာကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့"

ထိုစကားကြောင့် ဝမ်းသာလုံးက တိုးမိုးရင်ဝသို့ ဆောင့်တက်သွား ပြီး ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ ...

"ကောင်းတာပေါ့ နိုးနိုးရဲ့၊ အဲ ... သန်ဘက်ခါတောင် ကျွန်တော် အလဘက်ကို ဓာတ်ပုံသွားရိုက်မလို့ ... နိုးနိုး လိုက်ခဲ့မလား"

နိုးနိုးက တစ်ချက်စဉ်းစားဟန်လေး ပြုလိုက်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်၍-

"အင်း ... ကောင်းသားပဲ၊ လိုက်ခဲ့မယ်လေ"

စကားသံလေးအဆုံးမှာတော့ တိုးမိုးစိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ 'ရက်စ' ဟု ကျူးရင့်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၀)

“ဟယ် ... ဒါဆိုရင် နင် ကိုတိုးမိုးကို လီဆယ်မြို့ ဒေသအထိ
ထိုက်သွားတာပေါ့ ... ဟုတ်လား နီးနီး”

ကေသီအပြောကြောင့် နီးနီးစိတ်ထဲ အောင့်သီးအောင့်သက် ဖြစ်
သွားချဉ်း ...

“လိုက်သွားတာပေါ့၊ လီဆယ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ သူ့ကို
ချဉ်းကပ်ရမှာက ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ... တကယ်တမ်း
ထိုက်သွားကြည့်တော့မှ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကိစ္စက အတော်ကို စိတ်ဝင်
စားဖို့ကောင်းတာဟ”

“အဲဒါကို ထားပါဦး ... နင် အခုလို တိုးမိုးနဲ့ ရင်းနှီးနေပြီဆိုတာ

ဘယ်လိုဆက်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ”

ဥမ္မာမျိုးစကားက နီးနီးကို ခေတ္တမျှ ဆွံ့အသွားစေသည်။ ပြီးမှ
မပြောချင် ပြောချင်ပုံစံဖြင့် ...

“အဲဒီအတွက်တော့ ငါ့ဟာငါ စဉ်းစားထားပါတယ်၊ တစ်ခု တစ်
ကောင်းတာကတော့ ကိုတိုးမိုးက သူ ပြန်ပြီး အရင်လို ကံဆိုးမယ်ဆိုရင်
တောင် သိပ်ခံစားရမှာမဟုတ်ဘူးဟ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့စကားထဲမှာ ပါနေတာပဲလေ ... ကံမကောင်းဘူးဆိုတာက
သူ့အတွက် အသားကျပြီးသားပါဆိုတဲ့စကားပေါ့၊ ပြီးတော့ ... ငါ့ရဲ့ကံကြမ္မာ
ကို ငါ့ဟာငါ ဖန်တီးပြီး ပြန်ယူတာ မတရားတော့ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဖန်တီးမှုက နင့်အတွက် အခက်တွေ့
စေမှာကို မစဉ်းစားထားဘူးလား”

ထိုစကားကြောင့် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံလုံး ပူနွေးထူအမ်းသွားသော်လည်း
ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်လိုက်ကာ ...

“ဒါကတော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ နည်းနည်းတော့ စွန့်စားရမှာပေါ့၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ ငါ့ရဲ့နေထိုင်ဖြတ်သန်းမှုဟာ အရင်တုန်းကအတိုင်း ပြန်
ဖြစ်ရင် ကျေနပ်ပြီ”

“အေးလေ ... ငါတို့ကလည်း ကံအမြဲကောင်းနေတဲ့ မြတ်နိုးဖေ
ကိုပဲ ပြန်မြင်ချင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ နင့်ရဲ့စွန့်စားခန်းက ဘယ်တော့စမှာလဲ”

နီးနီးက နှုတ်ခမ်းလေး အသာဖိကိုက်လိုက်ပြီးမှ ...

“မနက်ဖြန်”

“နေရာက ...”

“အင်းယားမှာ”

အခန်း (၁၉)

ကန်ပေါင်သွားကာ ဘူးသီးကြော်စားမည်ဆိုသောအစီအစဉ်ကို နီးနီးကပဲ ဆွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နီးနီးနှင့်ဆိုလျှင် ဘယ်ပဲသွားရသွားရဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော တိုးမိုး အတွက်တော့ ပျော်ရွှင်မှုက ပြောစရာပင်မလိုတော့ချေ။

အတူသွားရမည့်သူက ကိုယ်ရင်ခုန်နေသော ကောင်မလေး၊ ပြီးတော့ ထိုနေရာမျိုးက သမီးရည်းစားတွေပဲ သွားတတ်ကြသည်ဟု အဲထေ... နေရာ၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးတွေပေးနေတာ ငါ့ကိုများ ကျိတ်ကြွနေလို့ထားဟု တိုးမိုး တွေးမိသေးသည်။

သို့နှင့် ...

ညနေတစ်ခု၏ဆည်းဆာရီမှာ နှစ်ယောက်သား ကန်ပေါင်
ရောက်သွားကြသည်ပေါ့။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာထိုင်ကာ ဘူးသီးကြော်စားပြီးချိန်မှာတော့ ...

“ကိုတိုးမိုး... ကန်ပေါင်ပေါ် လမ်းလျှောက်ရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ”

ထိုသို့ပင် ခပ်ပေါ့ပေါ့ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သေးသည်။

တကယ်တော့ ဒီအချိန် ဒီထက်ကောင်းသည့် အစီအစဉ် ဘယ်မှာ

ရှိမည်နည်း။

ကန်ပေါင်ပေါ်သို့ နှစ်ယောက်သားတက်ခဲ့ကြ၏။ ကန်ပြင်အနှံ့
မှာတော့ ဆည်းဆာက ရွှေချည်ငွေချည်တို့ဖြင့် အစွမ်းကုန် ကျပ်ပက်ထားလေ
ပြီ။

အဝေးမှ သဲ့သဲ့တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်ကလည်း နိုးနိုး
နီညိုရောင် ဆံနွယ်လေးတွေကို ကဗျာဆန်စေ၏။

နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာရင်း နိုးနိုးက ...

“ကျွန်မလေ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကံကောင်း
တဲ့သူလို့ သတ်မှတ်ထားခဲ့တာ”

“ဗျာ”

မဆီမဆိုင်ပြောလာသောစကားကြောင့် တိုးမိုး ကြောင်သွားရမ်း
ခဲ့ကြည့်လိုက်တော့ နိုးနိုးက မျက်နှာတည်တည်လေးဖြင့် ဆက်ပြောလာ
သည်။

“ဪ... ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကံကောင်းတယ်လို့ အမြဲယုံကြည်

ထားခဲ့တာလို့ တကယ်လည်း ကံကောင်းခဲ့တာကိုး”

“ခု... ခုရော ဘာဖြစ်နေလို့လဲဟင် နိုးနိုး”

နားမလည်သော်လည်း တိုးမိုးက အလိုက်သင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

နိုးနိုးက သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချရင်း ...

“ပြောရရင်တော့ ချောင်းသာမှာ ရေနစ်တာကစပြီး ကျွန်မအတွက်
ကံမကောင်းမှုတွေဟာ လက်ဆောင်တစ်ခုလို ဆက်တိုက်ရောက်လာခဲ့တယ်
တို့တိုးမိုး”

တိုးမိုးက အူတူတူဖြစ်နေဆဲဟန်ဖြင့် ...

“ဟိုလေ နိုးနိုး... နိုးနိုး ဘာကိုဆိုလိုချင်လဲဆိုတာကို ကျွန်တော်
သိပ်နားမလည်သေးဘူး”

နိုးနိုးက မချီပြီးလေးဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ဟုတ်မှာပါ၊ ဘေးလူတစ်ယောက်အနေနဲ့ နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်
သိဘူးလေ၊ ကျွန်မတောင် ကိုယ်တိုင်ကြုံနေရလို့သာ ယုံတာ”

“အဲ... အဲဆိုတော့”

“ကံဆိုတာ အလုပ်ဆိုတော့ ကျွန်မရဲ့ကံကောင်းမှုတွေကိုလည်း
ကြိုးစားပြီး ပြန်ရယူနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် အလိုက်အထိုက်သာ ပြောနေရသော်
လည်း တိုးမိုးစိတ်ထဲမှာတော့ ခုချိန်ထိ နားမလည်နိုင်သေးချေ။

ထို့ကြောင့် ပြန်ပြောရန် စကားကို စဉ်းစားရွေးချယ်လိုက်ရင်း ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ နိုးနိုးရယ်... နိုးနိုး ခု ကံမကောင်းဘူးဆိုရင်
တောင် နိုးနိုးမှာ တစ်ချိန်ကရှိခဲ့တဲ့ ကံကောင်းမှုတွေ ပြန်နိုင်ပါစေလို့

၁၂၀ နိမိတ်

ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်၊ ဒါ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နီးနီးအနားမှာ
ခုလို ရှိနေတာကိုတော့ ကံမကောင်းခြင်းလို့ မယူဆလိုက်ပါ... ပါ...ဟင်”

ဖီးလ်အပြည့်နှင့် ပြောနေရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ တိုးမိုး
တစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးသွားရလေသည်။ အတူလျှောက်လာရင်းက နီးနီး
တစ်ယောက် ဘယ်ကိုရောက်သွားသည်မသိ။

ထိုအတွေးနှင့်ပင် ဘေးဝဲယာ ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ...

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရေနစ်နေတယ်”
“ဟင်”

အော်သံကြောင့် လှမ်းကြည့်ရင်း တိုးမိုး တုန်လှုပ်သွားရပြန်၏။
ကန်စပ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းရေပြင်မှာ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေသူက နီးနီး

ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ နီးနီးကို ဆင်းဆယ်ရန် တိုးမိုး အပေါ်ထဲ
အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ...။

အခန်း (၂၀)

မျက်စိကိုသာ တွင်တွင်မှိတ်ထားသော်လည်း နီးနီး မသိသည်
မဟုတ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆွဲငြေ့ကာ ကန်ထဲမှ ဆယ်လာသည်ကိုလည်း
သိသည်။ ပြီး... ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ ပြေးသည်ကိုလည်း သိသည်။

ထိုထက်ပို၍ သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကို မြေပြင်ပေါ် လှဲချလိုက်သည်
ကိုလည်း သိနေပါသည်။ ခုလို အသက်နှင့်ရင်းကာ ဟန်ဆောင်နေခြင်း
သည် ကံကောင်းမှုတွေ ပြန်ရလာစေဖို့ပဲ မဟုတ်ပါလား။

ခုနက တိုးမိုးအလစ်မှာ ဖျတ်ခနဲ ရေကန်ထဲဆင်းလိုက်ပြီး ရေကန်
နေဟန်ဆောင်လိုက်သည်။ ကန်ပေါင်ပေါ်လှမ်းအကြည့် တိုးမိုး ရေကန်ထဲ
လာရန် အင်္ကျီချွတ်လိုက်ချိန်မှာတော့ နီးနီး မျက်စိကိုမှိတ်ထားလိုက်၏။

ခုတော့ တိုးမိုး ဆင်းကာဆယ်လိုက်သဖြင့် သူမ ကန်ပေါင်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်နေပြီ။

ခဏနေလျှင် သတိမေ့ဟန်ဆောင်နေသော သူမ၏နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ တိုးမိုး၏နှုတ်ခမ်းရောက်လာပြီး ကံကောင်းမှုတွေကလည်း။

ထိုသို့တွေးနေချိန်မှာပဲ သူမ၏နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ဆွဲဟလိုက်သော လက်ကြမ်းကြမ်းကြီး၏အထိအတွေ့ကို နိုးနိုး ခံစားလိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုလက်ဟာ တိုးမိုး၏လက်မှ ဟုတ်ပါလေစဟူသော မသင်္ကာစိတ်ဖြင့် မျက်စိကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်အကြည့် ...

“ဟင်”

ရုတ်တရက် မျက်နှာအနီးသို့ ကပ်လာသော အဆီဝင်းဝင်းမျက်နှာကြီးတစ်ခုကြောင့် နိုးနိုး လန့်ကာ တွန်းဖယ်လိုက်ရင်း ...

“အမယ်လေး ... ဘာကြီးလဲ”

အလန့်တကြား ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သော နိုးနိုးကို ဖင်ထိုင် ကျသွားသော လူကြီးက ကြောင်ပြီး ကြည့်နေသေးသည်။

ပြီးမှ ...

“က ... ကလေးမ ... သတိမေ့နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

နိုးနိုးက ချက်ချင်းပဲ ...

“သ ... သတိရပြီ ... ကျေး ... ကျေးဇူးပဲ”

ထိုသို့ပြောရင်း ပိုင်းအုံနေသော လူအုပ်ကို ဝေ့၍ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူအုပ်ထဲမှာ တွေ့လိုက်ရသည်က ရေတစ်စက်မှ မရှိဘဲ အင်္ကျီပလာဖြင့် စိုးရိမ်တကြီး ရပ်ကြည့်နေသော တိုးမိုးပင် ဖြစ်လေ၏။

သွားပြီ ...။

လွဲပြီဆိုတာကို နိုးနိုး သိလိုက်ရ၏။ ထိုင်နေရာမှ အားယူကာ ထလိုက်စဉ်မှာပဲ ...

“နိုးနိုး ... နိုးနိုး ... ရ ... ရရဲ့လားဟင်”

အနားသို့ ပြေးလာပြီး ပခုံးအသာဖေးမကိုင်လိုက်သော တိုးမိုးကို နိုးနိုး ခပ်ယဲ့ယဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရလေသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ...

“ငါဟာ ... ခုချိန်ထိကို ကံဆိုးနေတုန်းပါလား”

ဟူ၍ ...။

အခန်း (၂၁)

ထိုသို့ဖြင့် ...

နီးနီးတစ်ယောက် ရတက်ပွေနေရသော်လည်း တိုးမိုးမှာတော့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှဆိုသလို ကံကောင်းမှုက သရဖူဆောင်းနေသည်။

ခုပဲကြည့် ...

သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ... အရှေ့တောင်အာရှမှာ ကျင်းပသော ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲ၌ တိုးမိုးက ဒုတိယဆု ရလိုက်သေးသည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကောင်းသောတို့ကပင် ...

“မင်းရဲ့ဇာတာကတော့ အထွဋ်အထိပ်နီးပါးကို ရောက်နေပြီဦး”

မင်း ဘာတွေဆက်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ”

တိုးမိုးက ...

“ဒီပရောဂျက်ပြီးရင်တော့ ကိုယ်ပိုင်ဓာတ်ပုံစတူဒီယိုလေးတစ်ခုဖွင့်ဖို့ စဉ်းစားထားတယ်ကွာ၊ အလုပ်ကလည်း ထွက်လိုက်ပြီဆိုတော့လေ”

“ဒါနဲ့ ... ခုတစ်လော မင်းလိုနာမည်ကြီးနေတဲ့ ဓာတ်ပုံသတင်း ထောက်ကို အယ်ဒီတာဦးအောင်စိုးက ဆွဲမထားဘူးလား”

“မဆွဲပါဘူးကွာ၊ သူ့လိုလူကတော့ ငါ့ကို ဆွဲမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆွဲချင်းဆွဲရင် ဟိုစာရေးဆရာမလေးကိုပဲ ဆွဲမှာ”

“ဟေ ... ဘယ်လို၊ ဘယ်လို ... ဦးအောင်စိုးက စာရေးဆရာမလေးကိုပဲ ဆွဲမှာ ... ဟုတ်လား”

နားစွန့်နားဖျားကြားပြီး ကျော်စိုးနိုင်က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး နှင့် မေးလာသဖြင့် တိုးမိုးက လက်ကာပြလိုက်ရင်း ...

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟိုစာရေးဆရာမလေးက အလားအလာရှိတဲ့သူ ဆိုတော့ သူနဲ့ စာအုပ်ထုတ်လို့ရအောင် ဆွဲထားမှာလို့ ပြောတာ”

“ဒီလိုလား၊ ဒါနဲ့ စာရေးဆရာမလေးဆိုလို့ မင်းနဲ့ ဟိုကောင်မလေးကရော အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

နီးနီးအကြောင်း မေးလာသည်မို့ တိုးမိုးက ခန္ဓာကိုယ်အား မတ်မတ်ပြင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ...

“ငါလည်း အဲဒါကိုပဲ ပြောချင်နေတာကွာ၊ မင်းတို့ မမေးသေးတာနဲ့ ... အဟဲ”

“ကဲ ... ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

“ဒီလိုကွ ... ခုဆိုရင် နီးနီးနဲ့ ငါက အတော်လေးကို ရင်နှီးနေပြီ ပြီးတော့ ငါ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတာကိုလည်း ရိပ်မိပုံရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုးပဲကွ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ”

ထိုစကားကြောင့် တိုးမိုးက နားသယ်စပ်ကို ကုတ်လိုက်ပြီး ...

“တစ်မျိုးဆိုတာက သူ ... ငါနဲ့တွဲသွား တွဲလာရှိတယ်၊ ငါ ဓာတ်ပုံမှိုက်တဲ့ နေရာတချို့ကိုလည်း လေ့လာဖို့ဆိုပြီး လိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ငါ စကားပြောရင်း တစ်ခါတစ်ခါ ဘေးချော်သွားသလိုပဲ၊ ငါ့အပေါ်မှာလည်း တစ်ခုခု လျှို့ဝှက်ပြီး ဆက်ဆံနေသလို ခံစားရတယ်၊ ပြီးတော့ ... သူ့စကား တော်တော်များများမှာ ကံတရားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေလည်းပဲ ပါနေတယ်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး”

စကားအဆုံးမှာ ကောင်းသာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ဒါကတော့ ... မင်း စိတ်ထင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဆိုတဲ့ကောင်က ခုမှ ကံစွပ်ပြီး မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ဖူးတာလေ ... မဟုတ်ဘူးလား”

ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းပင်မသိတော့၊ ဒီကောင်တွေ ပြောသလိုများ ဖြစ်နေပြီလားဟု ဆန်းစစ်ကြည့်ပြန်တော့လည်း တိကျသောအဖြေကို မရပြန်လေ။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကျော်စိုးနိုင်က ...

“ဟေ့ကောင် လျှောက်စဉ်းစားပြီး တွေဝေမနေနဲ့၊ မင်း တကယ် ချစ်တယ်ဆိုရင် ဖွင့်ပြောလိုက်တော့လေကွာ”

“အေးပါ ... အဲဒီအတွက်လည်း ငါ စဉ်းစားထားပါတယ်”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ရည်းစားစကားပြောဖို့ ဘယ်နေ့ကို နေကောင်း
ရက်သာ ရွေးထားတယ်ဆိုတာ”

ကောင်းသာစကားကြောင့် တိုးမိုးက ...

“မနောက်နံနက် ... ငါက အတည်ပြောနေတာ၊ လာမယ့်လထဲမှာ
ခု ငါလုပ်နေတဲ့ ပရောဂျက်အတွက် ဆွေးနွေးပွဲရှိတယ်လေ၊ အဲဒီမှာ ငါရိုက်
ထားတဲ့ဓာတ်ပုံတွေကို ပြမယ်၊ ပြီးတော့ ခရီးသွားပြီးရိုက်ထားတဲ့ မှတ်တမ်း
ဗီဒီယိုတွေကို အဲဒီနေ့မှာပဲ ပြမယ်၊ ဟိုကလူတွေလည်း လာကြည့်လိမ့်မယ်ကွ”

“မစ္စတာသောမတ်(စ်)တို့ အဖွဲ့လား”

“အေး ... အဲဒီနေ့ ပွဲပြီးရင်ပေါ့ကွာ ငါ သူ့ကို ဖွင့်ပြောတော့မလား
လို့”

“ကောင်းသားပဲ၊ အဲဒီအချိန်ဟာ မင်းရဲ့ကံဇာတာ အမြင့်ဆုံးအချိန်
ဆိုရင်တော့ စုတ်ရော လာဘ်ရော ဝင်နိုင်တယ်ကွ ... ချသာ ချကွာ”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်းအတွက်လည်း အမှတ်တရဖြစ်သွားတာပေါ့”

နှစ်ကောင်စလုံး တက်ညီလက်ညီ မြှောက်ပေးနေကြသည်။

မမြှောက်ပေးလျှင်တောင် ထိုနေ့မှာပဲ နီးနီးကို ပရိသို့လုပ်ဖို့ ဆုံး

ဖြတ်ထားပြီးသား။

အကြောင်းကတော့ ရှင်းပါသည်။

တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးသော နှလုံးသားထဲမှာ နီးနီးဆိုသော ကောင်မ
လေးက အမြစ်တွယ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဟင် ... ဒါဆို အဲဒီနေ့ကျရင် နိုင်ငံခြားသားတွေ ပါလာမှာပေါ့

... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒီနေ့ကျရင် နီးနီး အလှဆုံး
အင်္ကျီလဲလဲနော်”

ဘာမှလည်း မဆိုင်ချေ။

ထိုစကားကြောင့် နီးနီးမျက်နှာလေးက ရဲရဲနီသွားပြီး ...

“အာ ... ကိုတိုးမိုးကလည်း မဆီမဆိုင်၊ ကျွန်မက အဲဒီပွဲရဲ့
အင်္ကျီအယ်မှ မဟုတ်တာ”

“မသိဘူးဗျာ၊ အဲဒီနေ့ကျရင် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ နီးနီးကို

၁၁၁

အထူးဆုံးပြင်ချင်လို့ချ”

စကားရောစာရောလုပ်ကာ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် အတည်ပေါက်ပြောချ လိုက်သည်။

နီးနီးက ဘာကိုစဉ်းစားမိသည်မသိ။ ချက်ချင်းဆိုသလို မျက်နှာ လေးတည်သွားလျက် ...

“ကိုတိုးမိုးက ကံအရမ်းကောင်းတာပဲနော်၊ ဖြစ်ချင်တာတွေတို့ ကံတရားက ဆက်တိုက်ဆိုသလို ဖန်တီးပေးနေသလိုပဲ”

ထိုစကားကြောင့် တိုးမိုးက ပခုံးတွန့်လိုက်ရင်း ...

“နီးနီးက အဲဒီလို ထင်လို့လား၊ ကျွန်တော် တကယ်ပဲ ကံကောင်း တယ်ဆိုရင် အဲဒီနေ့မှာ အပျော်ရဆုံးလူဖြစ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်ုပ် ဖြစ်”

“အင်း ... ကိုတိုးမိုးရဲ့ကံတရားဟာ ဒီအတိုင်းပဲ တည်ရှိနေဦး မယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်မှာပါ”

တိုးမိုး သက်ပြင်းပါးပါး ချလိုက်မိသည်။ နီးနီး၏စကားတွေထဲမှာ အမြဲဆိုသလို သူ အဓိပ္ပာယ်မဖော်တတ်သော အရိပ်အငွေ့တွေကို ခံစားရတတ် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

လောလောဆယ် မျက်နှာသာပေးနေသော ကံကြမ္မာကိုပဲ တိုးမိုး စိတ်ချယုံကြည်စွာ အားကိုးထားလိုက်ပါသည်။

မနက်ဖြန်ဆိုသော စာမျက်နှာကို ကံဆိုးမှုဝါကျတွေနှင့် ခြယ်နှံ ထားစေကာမူ ဒီနေ့အဖို့ ကျော်ဖတ်ခွင့်မှ မရှိသည်ဘဲ မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၂၃)

ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် မြို့ထဲကို ထွက်လာပြီးမှ ဗိုက်ဆာလာသဖြင့် နီးစပ်ရာ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ တိုးမိုး ဝင်လိုက်သည်။

ဝင်ဝင်ချင်း နီးနီး၏အသံတွေဖြစ်သော ကေသီနှင့်ဥမ္မာမျိုးတို့ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသဖြင့် သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမှာပဲဟု စိတ်ကူးလိုက်၏။

ဘေးတိုက်အနေအထားဖြစ်သည့်အပြင် သူတို့ကလည်း အတူတိုင် နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် စကားကောင်းနေသည်မို့ တိုးမိုးကို မမြင်ချေ။

နှုတ်ဆက်ရင်း ဓာတ်ပုံပြပွဲကိုပါ တစ်ခါတည်း ဖိတ်လိုက်မည်ဟု တွေးကာ တိုးမိုး လှမ်းသွားလိုက်၏။

ထိုဝိုင်းနားဆီသို့ရောက်လုဆဲဆဲမှာပင် ...

“ဟင် ... ဒါဆို နီးနီး ခုလို ကံဆိုးနေတာက သူ့ရဲ့ကံကောင်းမှုတွေဟာ နင်တို့ပြောတဲ့ တိုးမိုးဆိုတဲ့လူဆီကို ရောက်သွားလို့ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ထိုအမျိုးသမီး၏စကားသံက တိုးမိုး၏ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲ ရပ်သွားစေသည်။

ဆက်မလှမ်းဖြစ်တော့ဘဲ ထိုဝိုင်းနှင့် အနီးဆုံးဝိုင်းမှာ ကျောပေး၍ ထိုင်မိလိုက်၏။

ကေသီ၏စကားသံက ဆက်ထွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် မဝင်းမာရဲ့၊ ချောင်းသာမှာ နီးနီး ရေနစ်တော့ အဲဒီလူက ကယ်ခဲ့တာလေ၊ အဲဒီတုန်းက နီးနီးကို နမ်းသလိုဖြစ်သွားတဲ့အချက်စာနေ နီးနီးရဲ့ကံတရားက ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားတာ”

ဘေးမှ ဥမ္မာမျိုးကလည်း ...

“ဗေဒင်ဆရာမ ပြောပြီးပြီးချင်း ကျွန်မတို့လည်း မယုံသေးပါဘူး၊ နောက်မှ နီးနီးဆက်တိုက်ဆိုသလို ကံဆိုးလာတာ မဝင်းမာလည်း အသိပဲလေ၊ နောက်ဆုံး အလုပ်တောင် ထွက်လိုက်ရတာမဟုတ်လား၊ နီးနီးရဲ့ စိတ်ထဲ ပိုပြီးခိုင်မာသွားစေတာက အဲ ... အနမ်းတစ်ခုကြောင့် သူ့ရဲ့ကံကောင်းမှုတွေ ရသွားတယ်ဆိုတဲ့ အဲဒီလူက သူ့ရှေ့မှာတင် ဆက်တိုက်ကံကောင်းနေတယ်လေ၊ နီးနီးစိတ်ထဲမှာ ပိုဆိုးတော့တာပေါ့”

“ဘယ်လိုမျိုးကြီးလဲဟယ်၊ ဒါဆို နင်တို့ပြောသလို နောက်တစ်ကြိမ် သူ့ကို ပြန်နမ်းမိတော့မှပဲ နီးနီးဆီကို ကံကောင်းမှုတွေ ပြန်လာတော့

မှာပေါ့ ... ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ် မဝင်းမာ၊ ဒါဟာ သဘာဝလွန်ကိစ္စပေမယ့် အဲဒီလိုပဲ နီးနီးက ယုံကြည်ထားတယ်၊ အဲဒီအတွက် သူ ကိုတိုးမိုးကို ချဉ်းနာင်နေပေမယ့် မိန်းကလေးဆိုတော့ အဲဒီကိစ္စကို အကောင်အထည်မဖော်နိုင်ဘူးလေ”

“ငါကတော့ နားမလည်တော့ဘူးဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ... နီးနီး ခုလို အစွဲအလမ်းတစ်ခုကြောင့် ခံစားနေရတာကိုတော့ သနားမိတယ်”

“ဟုတ်တယ် မဝင်းမာရေ ... သူ့ကိစ္စက ဘေးလူဝင်ဖြေရှင်းလို့ မရတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

ထို့နောက် ချောင်းသာမှပြန်လာပြီးနောက်ပိုင်း နီးနီး ကြုံတွေ့ရသော ကံဆိုးမှုတွေကို ပြန်ပြောနေကြသည်။

ခဏကြာအောင် ငိုငွေ့ကာ နားထောင်နေမိပြီးမှ တိုးမိုး တိတ်ဆိတ်စွာ ထထွက်လာခဲ့၏။ မှာယူထားသော အစားအသောက်တွေကိုတင်မစားဖြစ်ခဲ့။

ရင်ထဲမှာ လေးလံမှုကြီးတစ်ခုက ချိတ်ဆွဲထားသလို လိုက်ပါလာသည်။

အစွဲအလမ်းတစ်ခုကြောင့်ပဲဖြစ်စေ၊ နီးနီး ဘာကြောင့် သူ့အနားရောက်လာသည်ကို တိုးမိုး နားလည်လိုက်ရပြီ။

အဲဒီအတွက် သူ ဘာလုပ်ပေးနိုင်လဲ။

ဘာတွေများ ရင်းနှီးပေးဆပ်ရမလဲ။

နီးနီးဘက်က သူ့အပေါ် ဘယ်လိုပဲ သဘောထားတာမဆို ရပ်တန့်

မှာဖြစ်ပေါ်နေသော အချစ်က လျော့မသွား။

အဲဒီအချစ်နဲ့ပဲ ...

တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်ဆိုတာ တိုးမိုး နားလည်လိုက်ပါ

သည်။

အခန်း (၂၄)

“ဘာပြောစရာရှိလို့ ဒီအချိန်ကြီးကျမှ အိမ်အထိ လိုက်လာတာလဲ
ကိုတိုးမိုး”

တိုးမိုးက လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“အင်း ... မှောင်တော့မှောင်နေပြီနော်၊ ဒါပေမဲ့ ပြောချင်တဲ့
စကားကို ဘယ်လိုမှ မပြောဘဲမနေနိုင်လို့ လိုက်လာတာပါ၊ ခုလို ဆင်းတူ
တာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နီးနီးက စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွကုတ်လိုက်မိသည်။
ညကိုးနာရီကျော်မှ တိုးမိုးက သူမနေသည့်အခန်းသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်
သည်။ နီးနီးက တခြားမိန်းကလေးအဖော်တွေနှင့် စုကာ တိုင်ခန်းမှာ

သူတို့ ဒီအချိန်ကြီး အိမ်ထဲမှာ ညဉ့်ခံလိုလည်း မကောင်းချေ။

သို့နှင့် တိုက်ခန်းအောက်သို့ ဆင်းလာပြီး တိုက်ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စကားပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြီး... တိုးမိုးမျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း မူမမှန်။ တစ်ခုခုကို စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။

နီးနီး တွေးနေချိန်မှာပဲ တိုးမိုးက အသက်ပြင်းပြင်းရှူကာ ...

“ဒီစကားကို တစ်ချိန်ကျမှ ပြောမယ်ဆိုပြီး ရည်ရွယ်ထားခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ ပြောရတော့မယ် နီးနီး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီစကားကိုတော့ နီးနီး ယုံကြည်ပေးပါ”

နီးနီးက ...

“ကိုတိုးမိုး ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ရှင် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ နဲ့တူတယ်”

တိုးမိုးက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်ကာ ...

“သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အကြီးကြီးကို ဖြစ်နေတာလေ၊ အဲဒါ ဘာလဲ သိလား ... နီးနီးကို ချစ်နေတာဗျ”

“ရှင်”

နီးနီး အာမေဇိုတ် ထွက်သွားရသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ တိုးမိုးက နီးနီးပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ကိုယ် ... မင်းကို အရမ်းချစ်တယ် နီးနီး”

ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နီးနီး၏ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ကာ တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံကလည်း ...

“အိုး”

နီးနီး အထိတ်တလန့် ရေရွတ်ရင်း တိုးမိုး၏ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ပြီး ... ထူအမ်းသွားသော နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်နှင့် အုပ်လိုက်ရင်း ရှက်စိတ်နှင့်ဒေါသတို့ရောက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခက်မာတင်းခဲသွားရ၏။

တိုးမိုးကိုလည်း မီးတောက်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်လျက် ...

“ရှင် ... ရှင် ... စော်ကားလှချည်လား၊ ရှင်နဲ့ အလိုက်အထိုက် နေခဲ့တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကျွန်မကို စော်ကားတယ်”

“စော်ကားတယ် ... ဟုတ်လား၊ စော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူး နီးနီးရယ်၊ ချစ် ... ချစ်လွန်းလို့ လုပ်လိုက်မိတာပါ”

တိုးမိုးစကားက မီးလောင်ရာ လေပင့်လိုက်သလို နီးနီး၏ဒေါသတို့ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားစေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာပြီး ဘယ်လိုမှ ဒေါသကို ထိန်းမနိုင်တော့ဘဲ ...

“ချစ်လို့ ... ဟုတ်လား၊ အောက်တန်းကျတဲ့ ရှင်အတွက်တော့ ဒါပဲ”

‘ဖြန်း’

အဖြေကို ကြိုသိထားသူလို တိုးမိုး မျက်စိမှိတ်ရင်း အံ့ကြိတ်ထားလိုက်သည်။

မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ စူးစူးရှရှအကြည့်နှင့်အတူ လှည့်ထွက်သွားသော နီးနီးကိုပဲ မြင်လိုက်ရ၏။

နာနာကျင်ကျင်ပြီးရင်း တိုးပိုးက ပါးတစ်ခြမ်းကို အသာပွတ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ နိုးနိုး မကြားနိုင်သည့် စကားသံတွေက ပေါက်ကွဲတော့မည့် မီးတောင်တစ်ခုလုံးလို ဆူညံမြည်ဟည်းလျက် ...

“မင်းရဲ့ကံကောင်းမှုတွေကို ငါ့နဲ့လုံးသားနဲ့အတူ ပြန်ပေးလိုက်ပါ။ တယ် နိုးနိုးရယ်၊ ခု ငါ ပြန်ရလိုက်တာက ခါးသီးပေမယ့် ငါ ကျေနပ်ပါတယ်”

အခန်း (၂၅)

ဘဝကန့်လန့်ကာ ပြန်ဖွင့်လိုက်သလို လှပသောနေ့သစ်နေ့လွင်တွေကို နိုးနိုး ပြန်ပိုင်ဆိုင်ရလေပြီ။

ပထမဆုံး ကြားရသည့်ကောင်းသတင်းက မင်းမာ၏မောင်ဝမ်းကွဲ သန့်ဇင်အောင်တို့အုပ်စုကို မြန်မာနိုင်ငံပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ဖမ်းမိသွားပြီဆိုသော သတင်း။

တရားခံကို မိသွားပြီမို့ ရဲအရာရှိက နိုးနိုးကို ခံဝန်လက်မှတ်ထား ထိုးရန် မလိုတော့ဟု အကြောင်းကြားလာသည်။

ထိုနေ့မှာပဲ မန်နေဂျာ ဦးသိန်းဇော်က ဖုန်းဆက်လာပြန်၏။

“နိုးနိုး သမီး... မင်းမာပြောပြလို့ ဦး အားလုံးသိပြီးပါပြီ။ သန့်ဇင်

အောင်တို့ကိစ္စမှာ မဝင်းမာနာမည်ကို မတပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဦး ကျေးဇူးတင်မိတယ်။ ခုဆို ကိစ္စတွေလည်း အားလုံးရှင်းသွားပြီဆိုတော့ နောက်နေ့ကစပြီး အလုပ်လာဆင်းနိုင်ပြီ သမီး”

“ဟုတ်”

ဖုန်းခွက်ကို ချပြီး နီးနီး ခပ်တွေတွေဖြစ်နေမိသည်။ မျှော်ထင်တောင့်တနေခဲ့သော ကံကောင်းခြင်းတွေကတော့ လက်တစ်ကမ်းကို ခြံရောက်လာခဲ့ပြီ။ တကယ်ရော ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ရဲ့လား။

နီးနီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဝေခွဲမရသေး။

တစ်နေ့က တိုးမိုးပြောခဲ့သော စကားနှင့် လုပ်ခဲ့သောအပြုအမူတို့ ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း တစ်ခုခုလွဲမှားနေသလို ခံစားနေရ၏။

တကယ်ဆို ရည်းစားစကားပြောပြီး ဖော်ကားမော်ကား နမ်းသွားသော တိုးမိုးကို အပြစ်တင်နေဖို့ကောင်းသည် မဟုတ်လား။

ပြီးတော့ ပြန်ရလာသော ကံကောင်းမှုတွေကြောင့် ခုချိန်မှာ အပြည့်အဝပျော်ရွှင်နေရမည်လေ။ ခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ တစ်ခုခုလိုအပ်နေသလို ခံစားနေရသည်မှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

တစ်ချက်တစ်ချက် ဒီအချိန် တိုးမိုးရဲ့ကံတရား ဘယ်လိုဆိုးရွားနေပြီလဲဟု တွေးရင်း အပြစ်မကင်းသလို ဖြစ်မိပြန်၏။

ရှုပ်ထွေးလာသော အတွေးစတွေကို ခေါင်းခါယမ်းရင်း အတင်းမောင်းထုတ်လိုက်သည်။

အားလုံးပြီးသွားပြီပဲ။

ထိုသို့အတင်းမေ့ထားသည့်ကြားကပင် လာမည့်အပတ်ထဲမှာ လုပ်

မည့် တိုးမိုး၏ဓာတ်ပုံပြပွဲ အဆင်ပြေပါ့မလားဆိုသည့် စိုးရိမ်စိတ်ကလေးက ဝင်လာပြန်သည်။

တော်ပြီ... ကိုယ့်တာဝန်ယ့်အကြောင်းပဲဟု စဉ်းစားရင်း ရုံးသွားရန် ထက်စီလှမ်းတားလိုက်၏။

ကံကောင်းချင်ပြန်တော့ လက်တစ်ဖက်ပြက တားလိုက်သည် ထိုပင် ရပ်ပေးလာသည်က ကားနှစ်စီး၊ ပထမကားနှင့် ဈေးတည်သဖြင့် နီးနီး တက်စီးလာခဲ့သည်။

ကားစီးလာရင်း လမ်းတစ်နေရာအရောက်မှာတော့ ကားဘီးတစ်ဇက်က ရေရှိသော ချိုင့်ခွက်ထဲကျကာ နိမ့်ဆင်းသွားပြီး...

‘ဗွမ်း!’

ရေစက်တွေက ဖွားခနဲ လွင့်စဉ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကားဆရာက ဘက်ကြည့်မှန်ကို ကြည့်လိုက်ကာ-

“ဟာ... ဒုက္ခပဲ လူတစ်ယောက်ကို ရေစဉ်သွားပြီဗျ”

ထိုစကားသံကြောင့် နီးနီးလည်း နောက်လှည့်ကာ အသာကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်”

ကားလမ်းဘေးရပ်က အင်္ကျီပေါ်မှ ရေစက်တွေကို ခါထုတ်နေသူက တခြားမဟုတ်။

“ကိုတိုးမိုး”

အံ့သြစိတ်နှင့်အတူ ပါးစပ်မှ စကားသံက လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသဖြင့် ကားဆရာက ...

“ဗျာ... ဘာကိုပြောတာလဲ အစ်မလေး”

နီးနီးက ကဗျာကယာ ခေါင်းခါရင်း...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်းမှာသာ မောင်းပါ၊ ကျွန်မ အချိန်
နောက်ကျတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောနေရင်းပင် ကားဆရာက ကားကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ကာ...

“ဟာ... သွားပြီ”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နီးနီးမေးသံအဆုံးမှာတော့ ကားဆရာက ကားပြတင်းမှ နောက်
ဘက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ တုန်လှုပ်သောအသံဖြင့်...

“ဟို... ဟို ခုနက ရေစဉ်သွားတဲ့လူကို ဘတ်(စ်)ကားတစ်စီးက
ဝင်တိုက်မိလို့ဗျ”

“ရှင်”

မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ဖြူရောက်ကာ နီးနီးလှည့်ကြည့်မိလိုက်
သည်။ ရပ်ထားသောဘတ်(စ်)ကားတစ်စီးဘေးမှာ အုံခဲနေသောလူများ။

နီးနီး ဘာမှစဉ်းစားမနေနိုင်တော့ဘဲ ကားတံခါးကို အမြန်ဆွဲဖွင့်
လိုက်လေသည်။

အခန်း (၂၆)

“အရေးပေါ် ခွဲစိတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ လူနာရှင်က”

တာဝန်ကျဆရာမက လာမေးခြင်းဖြစ်သည်။ နီးနီး အကြောင်း
ကြားလိုက်၍ရောက်လာကြသော ကောင်းသာနှင့် ကျော်စိုးနိုင်က တစ်
ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ နီးနီးက...

“ကျွန်မပါ”

ဆရာမက နီးနီးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ဒါဆိုလည်း ဒီနေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးပေးပါ”

ဘောလ်ပင်ကိုဆွဲယူရင်း နီးနီး ခပ်သွက်သွက်လက်ချက်ထိုးပေး

လိုက်သည်။

ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ သွေးသွင်းလျက်တန်းလန်း သတိမေ့နေသော တိုးမိုးကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်ကျလာပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကောင်းသာက နီးနီးအနားကပ်ကာ ...

“မနီးနီးနဲ့ တိုးမိုးကြားက ထူးဆန်းတဲ့ကံတရားကိုတော့ ကျွန်တော် တို့ တော်တော်သွေးပျက်မိတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒီကောင်ကြီးက လာမယ့် အပတ်ထဲမှာ လုပ်မယ့် သူ့ဓာတ်ပုံပြပွဲကို အားခဲထားတာဗျာ၊ ခု ... ခုတော့”

ကောင်းသာအသံက ဆို့နင့်တိမ်ဝင်သွားသည်။ ကျော်စိုးနိုင်က ကောင်းသာ၏ပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီးမှ နီးနီးဘက်သို့ လှည့်ရင်း ...

“တကယ်တော့ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဒီကောင် မနီးနီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားနေရတာဗျာ၊ တငူတငိုင်ပိုင်နဲ့မို့ ကျွန်တော်တို့က သတိပေးနေတဲ့ကြားထဲကမှဗျာ၊ အဲဒီနေ့ကလည်း မနီးနီးသူငယ်ချင်းတွေ ပြောတာကို ကြားခဲ့ရလို့ သူ မနီးနီးဆီ တမင်သွားပြီးပြောခဲ့တာ၊ သူ မနီးနီးကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာကတော့ တကယ်ပါတဲ့၊ နမ်း ... နမ်းခဲ့တာကတော့ မနီးနီးမျှော်လင့်နေတဲ့ ကံကောင်းခြင်းတွေကို ပြန် ... ပြန်ပေးချင်လို့ ... သူ ... သူ”

နီးနီးက သိမ့်ခနဲ တစ်ချက်ရှိက်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန် ... ကျွန်မ ... အားလုံး သဘောပေါက်ပါပြီ ဒါ ... ဒါပေမဲ့ သူ အဲဒီလောက်ကြီး ကံဆိုးမယ်လို့ ဘယ်လိုမှ ထင်မထားဘူးရှင်”

ပြောရင်း တိုးမိုးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပင့်သက်ကိုရှိက်ရင်း ...

“တ ... တကယ်တော့ ... သူ ... သူက ကျွန်မအသက်ကို

အရင်ကယ်ခဲ့တာပါ၊ ဒီ ... ဒီတစ်ခါလည်း ကံတရားကို ကျွန်မ ဆက်သို့ ကြည်ပါရစေ ကိုတိုးမိုး”

ထိုသို့ ရေရွတ်ရင်း တိုးမိုးရှိနေသည့် ခုတင်နားသို့ နီးနီး တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။

ပြီး သတိမေ့နေသော တိုးမိုး၏မျက်နှာနားသို့ ခေါင်းငုံ့ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“ကိုတိုးမိုး ... ရှင် ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကျွန်မဆီကို ပြန်လာပါနော်၊ ရှင် ဒီတစ်ကြိမ် ကံကောင်းမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ နောက်တစ်ကြိမ် ကံဆိုးခဲ့ပါတယ်”

တိုးမိုးရှာပြောရင်း နီးနီး၏နှုတ်ခမ်းအစုံက သွေးစများ စွန်းပေနေသော တိုးမိုးနှုတ်ခမ်းထက်သို့ ... ။ ဖွဖွ ... ။

အနီးတစ်ချက်သည် ဒီတစ်ကြိမ်မှာရော ကံတရားကို ပြောင်ပြန်လှန်ပေးနိုင်မည်တဲ့လား။

ဘယ်သူမှမသိနိုင်သေးပါ။

ထိုအချိန်မှာပဲ လူနာအော်ပရေးရှင်းခန်းဝင်မယ်ဆိုသော အသံနှင့် အတူ အခန်းထဲဝင်လာသော တွန်းလှည်းတစ်စီးကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

နီးနီးမျက်ဝန်းမှ လိမ့်စီးကျသွားသော မျက်ရည်စက်သည် တိုးမိုး၏ပါးပြင်ထက်မှာ မခြောက်သေး။

ထို့အတူ တိုးမိုး၏ကံကြမ္မာသည်လည်း ... ။

အခန်း (၂၇)

နာကျင်ကိုက်ခဲမှုနှင့်အတူ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်စဉ်မှာ ပထမဆုံး မြင်
လိုက်ရသည်က မျက်နှာကြက်ဖြူလွလွ။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

ရေရွတ်ရင်း မျက်စိကို ပြန်မှိတ်လိုက်မိသည်။

“ငါ... ငါ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးရင်း အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်အမှတ်ရ
လာ၏။ ကားတစ်စီး ဖြတ်မောင်းသွား၍ လမ်းဘေးမှ လွင့်စဉ်လာသော
ရေစက်တွေကို ခါနေချိန်မှာပဲ စူးရှသည့် နာကျင်မှုနှင့်အတူ အမှောင်ထဲသို့
နစ်ကျသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါ... ဒါဆို ငါ အက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်နေတာပေါ့။

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

“ကို ကိုတိုမိုး ... သတိရလာပြီနော်၊ ဝမ်း ... ဝမ်းသာလိုက်တာ”
“ဟင်”

မို့အစ်နေသည့် မျက်ဝန်းအုံ့ဖြင့် အနားရောက်လာသူကိုကြည့်ကာ တိုးမိုး အံ့သြသွားရသည်။ ပါးစပ်ကလည်း တိုးဖွ အထစ်စွာဖြင့် ...

“နိုး ... နိုးနိုးက ... ဒီမှာ ရှိ ... ရှိနေတယ်”

မျက်ရည်တစ်စက် ပါးပြင်ပေါ် ထပ်ကာလိမ့်စီးကျလာရင်း နိုးနိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ကောင်းသာနှင့်ကျော်စိုးနိုင်တို့က အနားသို့ တိုးကပ်လာကြပြီး ...

“ဟုတ်တယ် တိုးမိုး ... အက်စီးဒင့်ဖြစ်တဲ့နေရာကနေ ဆေးရုံတို လည်း မနီးနီးပဲ ခေါ်လာခဲ့တာ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ဆရာဝန်က စိတ်ချရပြီလို့ ပြောသွားသ မယ့် မင်းက သတိပြန်လည်မလာသေးတော့ ငါတို့က စိတ်ပူနေတာကွ”

“ငါ ... ငါ ဘာတွေဖြစ်သွားသေးလဲ”

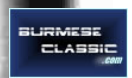
တိုးမိုးစကားကြောင့် ကောင်းသာက ...

“နံရိုးနှစ်ချောင်းနဲ့ လက်ဖျံရိုးလေး ကျိုးရုံလောက်ပါကွာ၊ ဩတ် ... ခေါင်းလည်း ကွဲသွားသေးတယ်”

နောက်သလို ပြောလိုက်သောကြောင့် နိုးနိုးက မျက်စောင်းဖျူ ထိုးလိုက်ကာ ...

“အိုး ... အဲဒီလောက်ဖြစ်တာ နည်းသလားရှင့်”

ကောင်းသာက ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အသက်နဲ့စာရင်တော့ ဝေးတာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါကလည်း မနီးနီးရဲ့အသက်ကယ်အနမ်းကြောင့် ဖြစ်မှာပါ”

“အာ ... ရှင်ကလည်း”

နိုးနိုး ခေါင်းကလေး ငုံ့ချသွားသည်။ ထိုစကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လိုက်သော တိုးမိုးက ...

“နိုးနိုး”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

မော့ကြည့်လာသောမျက်ဝန်းလေးကို တိုးမိုး စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကံကောင်းစေမယ့်လက်ဆောင်ကို တကယ်ပဲ ကျွန်တော့်ကို ပြန် ပေးလိုက်တာလားဟင်”

နိုးနိုးက မျက်နှာနီအမ်းအမ်းလေးနှင့် ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ အဲဒါပဲတတ်နိုင်တာလေး ဒါပေမဲ့”
စကားဖြတ်လိုက်သဖြင့် တိုးမိုးက ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင် နိုးနိုး”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ရှင် နေပြန်ကောင်းလာရင်တော့ ကျွန်မရဲ့ ကံ ကောင်းခြင်းတွေကို ပြန်ပေးရမယ်”

လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသောစကားကို တိုးမိုးက လိုရာဆွဲတွေး လိုက်ရင်း ...

“သိပ်ပေးတာပေါ့၊ ခုတောင် ပြန်ပေးချင်တာ၊ လာလေ နိုးနိုး ကိုယ့်အနားကို တိုးလိုက်ပါလား”

“အာ ... ကိုတိုးမိုးနော်၊ လူနာဆိုတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

သတိဓဉ်း လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မ ကံဆိုးနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ လူနာကလည်း လူနာလို နေဦး၊ သိပ်ငစမာန် ထမနေနဲ့၊ ဝမ်းကဗ်(စ်)ကြောင့် မင်း သတိပြန်လစ်သွားနိုင်တယ်ကွ၊ ဆေးချ က ဆင်းတော့မှပဲ မင်းတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် အဲဒီအနမ်းဂိမ်းကို တစ်သက်လုံးဆော့တော့”

ကောင်းသာစကားအဆုံးမှာ တိုးမိုးက နီးနီးကိုစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ နီးနီး... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်မှာ ကံ ကောင်းတာတွေရော၊ ကံဆိုးတာတွေပါ ရှိနိုင်တယ်နော်၊ အဲဆိုတော့ အနမ်း ဂိမ်းဆော့ဖို့ နီးနီး ဆန္ဒရှိရဲ့လား”

နီးနီးက ချက်ချင်း ပြန်မဖြေသေးဘဲ ချစ်ရည်ရွှန်းလဲ့သော မျက်ဝန်း တောက်တောက်ကလေးဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသေးသည်။

ပြီးမှ တိုးဖွန်းညှံသောအသံလေးနှင့် ...

“အင်း... အနိုင်အရှုံး မကွဲပြားသေးတော့လည်း ဆက်ဆော့ရ တော့မှာပေါ့”

“နီးနီးရယ်”

နှစ်ယောက်သား နူးညံ့နက်ရှိုင်းစွာ ပြန်ကြည့်မိကြသည်။

ကိုယ်စီ ရင်ထဲမှာလည်း အနာဂတ်ခရီးအတွက် ယုံကြည်ရင်ခုန် လိုက်ကြရင်း...

လေးစားစွာ

၁၃၇၇ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် ၇ ရက်

မနက် ၃ နာရီ ၆ မိနစ်

ထွက်ပြီးလုံးချင်းဝတ္ထုများ

#၁	ချစ်သူရေးတဲ့ ရည်းစားစာ (ဗွီဒီယို)
#၂	ချစ်သူဂုဏ်တဲ့ ခေတ်သစ်ဇေဇ်
#၃	ချစ်သူပြောတဲ့ ရည်းစားစကား (ဗွီဒီယို)
#၄	အပျိုစင် (ဗွီဒီယို)
#၅	ချစ်လို့ (ဗွီဒီယို)
#၆	အိပ်မက်အက်ဆေး (ဗွီဒီယို)
#၇	ဟန်နီးမွန်း (ဗွီဒီယို)
#၈	ဂျပန်ဆန်းဒေး
#၉	ဖူးစာကွန်ရက် (ဗွီဒီယို)
#၁၀	သူငယ်ချင်းခိုင်ယာရီ
#၁၁	ရိုးမြေကျသီအိုရီ
#၁၂	ပန်းသီးမက်ဆေ့ချ် (ဗွီဒီယို)
#၁၃	ကျောင်းစိမ်း (ဗွီဒီယို)
#၁၄	ရာသက်ပန်ပရိုဂရမ် (ဗွီဒီယို)
#၁၅	လေဒီစာအုပ်ကြီး
#၁၆	ကြည်နူးရာ ကြေကွဲရာ
#၁၇	အမုန်းမဲ့ရန်
#၁၈	အမည်ပေါက်သမီးရည်းစား

ယခု

#၁၉ အနမ်းဂိမ်း